

DIARI DE SESSIONS DEL **PLE** DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

DL. PM. 770-1987

Fq.Con.núm. 33/27

III legislatura

Any 1991

Núm. 9

Presidència del Molt Honorable Sr. Cristòfol Soler i Cladera

Sessió celebrada dia 23 d'octubre del 1991, a les 16,30 hores.

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

1.- PREGUNTES:

1) R.G.E. núm. 1747/91, presentada pel Diputat Sr Antoni Pallicer i Pujol del Grup Parlamentari SOCIALISTA, amb la formulació següent:

"Quan pensa el Govern aprovar el Reglament de Restauració?".

2) R.G.E. núm. 1765/91, presentada pel Diputat Sr Sebastià Serra i Busquets, del Grup Parlamentari PSM-EEM, amb la formulació següent:

"Quina és la diferència, segons el Govern de les Illes Balears, entre el que els ciutadans de Les Illes Balears paguen d'impostos a l'Estat i les inversions de l'Estat a les Illes Balears?".

3) R.G.E. núm. 1789/91, presentada pel Diputat Sr Vicenç Tur i Torres, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, amb la formulació següent:

"Quins camins s'han asfaltat a cada municipi de les Pitiüses en base al Pla de camins rurals 1989-1992?".

4) R.G.E. núm. 1790/91, presentada pel Diputat Sr Llorenç Rus i Jaume, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, amb la formulació següent:

"Quin tipus de mesures ha pres la Conselleria de Treball i Transports respecte de la problemàtica dels taxis de classe C?".

II.- PROPOSICIONS NO DE LLEI:

1) R.G.E. núm. 1618/91, presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a ajuda a les associacions de pares d'alumnes per a adquisició de material didàctic en llengua catalana.

2) R.G.E. núm. 1656/91, presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a la creació del Museu a l'aire lliure de les Illes Balears.

3) R.G.E. núm. 1557/91, presentada pel Grup Parlamentari PSM i EEM, relativa a convenis per a la promoció de la llengua i cultura catalanes a l'estranger.

4) R.G.E. núm. 1688/91, presentada pel Grup Parlamentari MIXT, relativa a territorialització de les inversions en els pressuposts del Govern de la Comunitat Autònoma.

III.- DEBAT DE PRESA EN CONSIDERACIÓ DE LES PROPOSICIONS DE LLEI:

1) R.G.E. núm. 1480/91, presentada pel Grup Parlamentari PSM-EEM, relativa al Síndic de Greuges de les Illes Balears.

2) R.G.E. núm. 1548/91, presentada pel Grup Parlamentari PSM-EEM, relativa a la creació del Consell Assessor de les comunicacions institucionals de les Illes Balears.

Alteració de l'Ordre del Dia. Plantejada pel Molt Honorable Sr President a l'inici de la sessió i aprovada per assentiment.

A) PREGUNTES: (Nova inclusió).

1) R.G.E. núm. 1766/91, presentada per l'Honorable Sr Sebastià Serra i Busquets del Grup Parlamentari PSM i EEM amb la formulació següent:

"Quins aspectes Concrets de la llei d'espais naturals i de règim urbanístic de les àrees d'especial protecció de les Illes Balears proposa modificar el Govern".

2) R.G.E. núm. 1769/91, presentada per l'Honorable Diputat Sr Josep Alfonso i Villanueva del Grup Parlamentari Socialista amb la formulació següent::

"Quines han estat les emissions de deute públic de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears dins l'any 1991".

B.- PROPOSICIONS NO DE LLEI: (Substitució de la 1557/91 del mateix Grup Parlamentari, posposada al pròxim Ple).

1) R.G.E. núm. 1586/91, presentada pel Grup Parlamentari PSM i EEM, relativa a Comunitats Balears establertes fora del territori de les Illes Balears.

EL SR PRESIDENT:

Bones tardes a tots. Abans de començar el ple m'agradaria comunicar que s'han formulat a aquesta presidència diverses peticions d'alteració de l'ordre del dia de la sessió d'avui, amb repercussions en la de demà. Una seria la inclusió en l'ordre del dia d'avui de les preguntes 1766, del Sr Sebastià Serra Busquets, i 1769, del Sr Alfonso i Villanueva. Per una altra part, hi hauria la substitució a l'ordre del dia de la sessió d'avui de la Proposició de Llei 1557, del Grup Parlamentari PSM-EEM, per la Proposició no de Llei núm. 1586, del mateix Grup, i el trasllat de la primera a l'ordre del dia de demà. Per altra part, també hi hauria un ajornament de la Pregunta 1791, de la Sra Teresa Riera i Madurell, a l'ordre del dia de la sessió a celebrar dia 12 de novembre. D'aquestes modificacions se'n va donar compte a la Junta de Portaveus de dimarts passat; no obstant això, ja que l'ordre del dia del ple ja s'havia fixat, es necessita l'assentiment del mateix plenari.

Demana si hi ha cap inconvenient perquè s'introdueixin aquests canvis a les ordres del dia. Queden aprovades per assentiment les modificacions abans indicades i començam la sessió pel punt primer corresponent a les preguntes.

1.1) PREGUNTA R.G.E. NÚM. 1747/91, PRESENTADA PEL DIPUTAT ANTONI PALLICER I PUJOL, DEL GRUP PARLAMENTARI SOCIALISTA

EL SR PRESIDENT:

La primera pregunta és la que formula el Diputat Sr Antoni Pallicer i Pujol sobre l'aprovació del Reglament de Restauració. Té la paraula el Sr Pujol.

EL SR PALLICER I PUJOL:

Sí, Sr President. Sres i Srs Diputats. La pregunta que formulam al Sr Conseller de Turisme és la següent: Quan pensa el Govern aprovar el Reglament de Restauració?

EL SR PRESIDENT:

Té la paraula el representant del Govern per respondre.

EL SR CONSELLER DE TURISME (Jaume Cladera i Cladera):

Sr President. Sres i Srs Diputats. Sr Pallicer, el Govern té previst treure un decret d'autoritzacions prèvies i d'obertura per a establiments d'oferta complementària dins aquest trimestre, una nova reglamentació de l'oferta complementària abans del març de l'any que ve i, si és possible, una llei de modernització de l'oferta complementària per dur-la el pròxim període parlamentari.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Conseller. Vol fer ús de la paraula, Sr Pallicer?

EL SR PALLICER I PUJOL:

Moltes gràcies, Sr Conseller. Nosaltres pensam que el sector de restauració travessa un moment que podem qualificar de difícil, per distintes circumstàncies. Tot i respectant la iniciativa privada i la llibertat d'empresa, creim adient que s'intenti fer un reglament que ordeni i reguli tot el tema de restauració, atès que hi ha un creixement exagerat que desequilibra l'oferta i la demanda i que, a més a més, origina una competència deslleial que fa que es produeixin situacions injustes dins el mateix sector, dins les mateixes empreses.

També hi ha una mala relació preu-qualitat que, com vostè sap, ha estat criticada per tour-operadors, clients i agents de viatges, cosa que també origina crítiques dins mercats per a nosaltres molt respectables. També hi ha una mancança de professionalitat en els que regeixen aquestes empreses - no en tots, evidentment, però sí en una part - cosa que també fa que la imatge que donen dins aquest sector, que té un pes tan important dins el mercat de la nostra indústria hostalera, faci necessari que ens plantejem la necessitat de fer aquesta reglamentació i aquesta ordenació. A més a més, ens han informat que fa bastants d'anys que certs sectors de restauració ja han estat en contacte amb aquesta Conselleria de Turisme demanant que es faci una reglamentació en bé i amb ajuda de tots. Per tant, nosaltres desitjam que arribin com més aviat millor tant aquest decret cautelar que el Conseller acaba de dir que es posarà molt prest en marxa, com el reglament que nosaltres demanam en aquest moment i la llei posterior de modernització.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Diputat. Vol fer ús de la paraula, el representant del Govern?

EL SR CONSELLER DE TURISME (Jaume Cladera i Cladera):

Sí. Els arguments que dóna el Sr Pallicer són els que han conduït a aquesta nova postura dins el sector de l'oferta complementària.

A2) R.G.E. NÚM. 1769/91, PRESENTADA PEL DIPUTAT SR JOSEP ALFONSO I VILLANUEVA, DEL GRUP PARLAMENTARI SOCIALISTA.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Conseller. Passam a la pregunta següent, que és la núm. 1769, que formula el Diputat Sr Josep Alfonso i Villanueva, sobre emissions de deute públic de la Comunitat Autònoma, de l'any 1991. Té la paraula el Diputat Sr Alfonso i Villanueva.

EL SR ALFONSO I VILLANUEVA:

Gràcies, Sr President. Sres i Srs Diputats.

Sr Conseller, dia 31 de desembre del 1990, la documentació remesa pel Govern Autònom a aquest Parlament ens dóna un deute no emès de quasi 14.700 milions de pessetes, sense tenir en compte, òbviament, el deute aprovat per aquest Parlament als pressuposts del 1991 que, com vostè recorda, és de 4.405

milions de pessetes, és a dir, que dia 31 de desembre del 1990 o dia 1 de gener del 1991 ens quedarien pendents 20.000 milions de pessetes. La nostra pregunta és: Quina ha estat l'emissió de deute que ha fet el Govern? Emissió de deute òbviament en aquest sentit general que donam al deute de deute o crèdits, i que també li dóna el Govern, Sr Conseller, quan en el pressupost diu "deute públic o crèdit"; tothom li dóna un sentit molt paregut o quasi igual, encara que no ho sigui, però als efectes de la pregunta i d'aquest Parlament és igual: Quines emissions s'han fet l'any 1991 per tenir clar, per la nostra part, quin és l'endeutament de la Comunitat Autònoma i que queda pendent - a cobrar o a emetre - per part del Govern de la Comunitat Autònoma?

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Alfonso. Té la paraula el representant del Govern per respondre.

EL SR CONSELLER D'ECONOMIA I HISENDA (Alexandre Forcades i Juan):

M'alegro moltíssim d'aquesta aclaració, perquè realment a la pregunta com a deute públic li ha de contestar que cap ni un, no? Quant a operacions de crèdit, hem fet, diríem, 7.500 més 9.000, i ens en queden 2.500.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Conseller. Vol fer ús de la paraula, el Sr Alfonso? Sí, té la paraula.

EL SR ALFONSO I VILLANUEVA:

Sí. Són 16.000 milions i busques, queden de 2.000 a 3.000 milions, però tenim un problema, Sr Conseller, i és que, com vostè sap, en aquest Parlament hi ha una comissió que es diu la Ponència de l'article 103, que fa el seguiment de l'activitat econòmica del Govern de la Comunitat Autònoma, i, sorpresivament per part nostra - tal vegada no tenim informació suficient i jo ho vull creure -, dia 30 de març de l'any 1991 (pareix que el mes de gener es fa una emissió o un crèdit de 7.000 milions), el 31 de març el metàl·lic en poder de la Comunitat Autònoma és de 1.421 milions de pessetes. Els números no quadren; dia 31 de juny, el metàl·lic en poder de la Comunitat Autònoma és - 405.000 milions.

Com s'han fet aquests crèdits? On s'han ingressat? No pareix lògic - tal vegada ho és, però volem una explicació - que havent subscrit un crèdit de 7.500 milions de pessetes el mes de gener i tenint en compte que la Llei de Finances diu que tots els crèdits subscrits per la Comunitat Autònoma s'ingressaran immediatament a la caixa de la Comunitat Autònoma, que dos mesos després en aquesta mateixa caixa només hi hagi 1.400 milions de pessetes de metàl·lic, que és la quantitat mitjana normal que en aquestes dates sol tenir - o havia tengut - normalment el Govern. Els pagaments d'aquests dos mesos han estat tan grossos, fins a 6.000 milions de pessetes? Ens agradaria que ens ho explicassin, perquè a nosaltres a vegades no ens quadren els números, però tal vegada tampoc no quadren al Govern. En aquests moments nosaltres no sabem exactament la modalitat del crèdit - això és exactament el final de la pregunta - i si el crèdit firmat i subscrit és dels que ingressen

immediatament a la caixa de la Comunitat Autònoma o només és una disposició de crèdit que pugui tenir el Govern.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Alfonso. Vol fer ús de la paraula, Sr Conseller? Sí, té la paraula.

EL SR CONSELLER D'ECONOMIA I HISENDA (Alexandre Forcades i Juan):

En primer lloc, encara que llavors ha rectificat, al principi havia entès que efectivament l'operació dels 7.500 milions de pessetes es va fer dia 10 de gener; per tant, supòs que dins els centres de 30 de març tenim informació que s'ha fet aquesta operació, Aleshores, efectivament hi ha hagut uns pagaments molt grossos, perquè no han d'oblidar que el Govern Central ens va tenir entretinguda aquesta operació durant deu mesos, dient-nos cada mes que l'autoritzarien el següent en moneda estrangera, cosa que no varen fer, de manera que realment els pagaments es varen fer tot d'una i la tresoreria ha estat molt baixa.

De totes maneres li vull dir una cosa, perquè vostè la pugui avaluar, i és que quan nosaltres feim una operació la feim de forma que en puguem disposar a mesura de les necessitats, per pagar manco interessos, i això no té res a veure amb el fet que un deute sigui admès o no. En aquest moment s'ha gastat, o sigui que ens queden 2.500 milions de pessetes.

I.2) PREGUNTA R.G.E. NÚM. 1765/91, PRESENTADA PEL DIPUTAT SR SEBASTIÀ SERRA I BUSQUETS, DEL GRUP PARLAMENTARI PSM-EEM.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Conseller. Passam a la pregunta següent, que és la que formula el Diputat Sr Serra i Busquets, sobre fiscalitat a les Illes Balears. Té la paraula el Diputat Sr Serra.

EL SR SERRA I BUSQUETS:

Gràcies, Sr President. El nostre Grup i el Diputat que parla, Sr Forcades, té un interès molt especial i molt específic, d'acord amb el rigor que pertoca a la feina política i amb la nostra responsabilitat davant els ciutadans, de clarificar un tema, i és quina és la diferència - segons els seus estudis, els seus càlculs - entre el que els ciutadans de Balears pagam d'imposts a l'Estat i el que l'Estat inverteix a les Illes Balears, d'acord amb el que entenem per inversions, és a dir, inversions reals. Ho deim perquè ens pareix que darrerament han embullat bastant l'opinió pública d'aquestes illes; hi ha un bombardeig de xifres i, de fet, estam una mica perplexos. Per tant, nosaltres volem saber, segons els càlculs del nostre Govern, quina és la diferència entre el que pagam d'imposts a l'Estat els ciutadans d'aquestes illes i el que l'Estat inverteix en aquestes illes. Gràcies.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Diputat. Té la paraula el representant del Govern per respondre.

EL SR CONSELLER D'ECONOMIA I HISENDA (Alexandre Forcades i Juan):

A efectes de poder esmentar l'origen de les xifres, l'any 1989, segons xifres de la Conselleria d'Economia i Hisenda, el Govern Central va recaptar a les Balears 313.000 milions de pessetes i només n'hi va invertir 7.000, segons dades de la Direcció General de Planificació del Ministeri d'Economia i Hisenda, de manera que l'Estat es va quedar 306.000 milions de pessetes enfront de 7.000 milions d'inversions. Millor dit: l'Estat va recaptar 313.000 milions de pessetes, en va invertir 7 mil - dades de la Direcció General de Planificació - i, per tant, la balança és que les Balears varen lliurar un superàvit de 306.000 milions de pessetes.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Conseller. -Vol fer ús de la paraula, el Sr Serra?

EL SR SERRA I BUSQUETS:

Sí. Tenint en compte les despeses que el Govern de l'Estat té contretes a Balears, dins la normativa general ¿quina seria la diferència final que es podria ponderar que existeix?

EL SR PRESIDENT:

Vol fer ús de la paraula, el representant del Govern?

Té, la paraula.

EL SR CONSELLER D'ECONOMIA I HISENDA (Alexandre Forcades i Juan):

Tirant per baix, jo pens que la diferència a favor de Balears és al voltant de 85.000 milions de pessetes, de manera que si a aquells 313.000 milions de pessetes computats de forma nominal, perquè realment he acceptat determinades dades de la Delegació d'Hisenda d'aquí, que diu que per hidrocarburs ingressen 3.000 milions, jo pens que almanco són 17.000 milions, però en fi, acceptant nominalment unes xifres de despesa del Govern Central sense tenir certificació de la Intervenció General de l'Estat, d'aquests 313.000 milions de pessetes recaptats n'hi restem 233.000 i queden 85.000 milions de pessetes.

I.3) PREGUNTA R.G.E. NÚM. 1789/91, PRESENTADA PEL DIPUTAT SR VICENÇ TUR I TORRES, DEL GRUP PARLAMENTARI SOCIALISTA

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Conseller. Passam a la pregunta següent, la 1789, que formula el Diputat Sr Vicenç Tur i Torres sobre camins asfaltats segons el Pla de camins rurals. Té la paraula el Diputat Sr Tur i Torres.

EL SR TUR I TORRES:

Gràcies, Sr President. Sres i Srs Diputats.

En data 19 d'abril del 1989, el Consell de Govern aprovà el Pla de camins rurals de les Illes Balears, que preveia invertir una quantitat de 1.400 milions de pessetes, dels quals en corresponien 350 milions a les Pitiüses. Atès que pràcticament s'ha acabat el termini d'execució d'aquest Pla de camins rurals, que era fins al 1992, jo preguntaria al Sr Conseller d'Agricultura quins camins s'han asfaltat a les illes Pitiüses i a quins municipis.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Diputat. Té la paraula el representant del Govern per respondre.

EL SR CONSELLER D'AGRICULTURA I PESCA (Pere J. Morey i Ballester):

Gràcies, Sr President. Ja que parlem de xifres, al Pla Estratègic de camins rurals de les Balears a les illes Pitiüses els corresponen bastants milions més dels que ha assenyalat l'interpel·lant, perquè hem de comptar que al final del 1991 s'han computat els camins que hem fet a causa de les pluges catastròfiques. Hi havia el Pla plurianual, que és el que vostè ha assenyalat, però com que les pluges eren una cosa extraordinària i per consegüent no es poden plurianualitzar per al 1992, ja parlem d'un pla en el qual s'ha ajuntat tot. Llavors les xifres a Eivissa eren 357.650.000 pessetes en 40 camins rurals, quantitat que suposava un cost aproximat de 8.941.000 pessetes per camí, i a Formentera, 220.234.000 en 13 camins.

Contestant concretament la seva pregunta, jo no sé els que estan asfaltats físicament, jo li puc dir els que tenen projecte, els que s'han començat i els que s'han acabat: A Sant Antoni, camí d'En Fumàs, començat i acabat per un valor de 5.314.000 pessetes; el camí que surt de davant els bombers, començat i acabat per un valor de 2.150.000 pessetes; el camí de Can Joan Bernat, començat i acabat, 1.447.000 pessetes; el camí de sa Galera, 2.406.000, començat i acabat; el camí de la gasolinera a Regueró, començat i acabat; el camí d'Aubarca, per 1.246.000, començat i acabat; el camí des Broll, començat i acabat; el camí Can Muson-Sant Rafel, començat i acabat; camí de Forada a Can Taullell, 1.100.000 pessetes, començat i acabat; el camí vell de Sant Mateu, començat i acabat; el camí de Santa Agnès a Sant Mateu d'Aubarca, començat i acabat per un valor de 85.512.000 pessetes; camí de sa Casilla i Ramal, començat i acabat, per un valor de 56.619.000 pessetes; el camí de Benimussa, per valor de 27.509.000 pessetes, començat i acabat. Tots aquests camins són de Sant Antoni.

Camins a Sant Joan: Xarracó de dalt, per valor de 569.000 pessetes, començat i acabat; camí vell de Portinatx, començat i acabat, per 3.571.000; camí des Pla d'en Roig, per valor de 326.000, començat i acabat; camí d'es Fiol d'Enova, començat i acabat - tal vegada els noms no s'ajusten a la terminologia -; el camí de Xarracó de Baix, començat i acabat per valor d'1.910.000; el camí de Xarraca, 960.000, començat i acabat; el camí de Carabassó, per valor de 2.525.000, començat i acabat; el camí de Cas Vidal, 1.130.000, començat i acabat; el

camí de Sant Miquel a Biniaraix, 2.199.000, començat i acabat; el camí de Candella, 964.000, començat i acabat.

Al municipi de Sant Josep: El camí des Carreró, 674.000, començat i acabat; el camí de sa Serra Grossa, 1.478.000, començat i acabat; el camí Yondal-Portroig, 1.350.000, començat i acabat; el camí de sa Talaia, 1.946.000, començat i acabat; el camí de Can Dominguet de Can Riera, 1.149.000, començat i acabat; el camí de Benimussa i Ramal, per 28.928.000 pessetes, començat i acabat.

A Santa Eulària: Camí de Can Pep Costa, 1.011.000, començat i acabat; el camí de Can Toni Nicolau, començat i acabat per 1.195.000; camí de s'Estanyol, 1.083.000, començat i acabat; el camí d'Atxaró, per 22.864.000, no s'ha començat ni acabat perquè falta la revisió de l'ajuntament; el camí de Can Carlos ...

EL SR PRESIDENT:

Sr Conseller, per favor, té el temps totalment exhaurit. En una pregunta oral vostè pot tenir una intervenció de dos minuts i mig i ja quasi va pels quatre.

EL SR CONSELLER D'AGRICULTURA I PESCA (Pere J. Morey i Ballester):

És cert, Sr President, però em demanen quins camins hem fet i jo, o he de dir que he fet 40 camins o els d'anomenar.

EL SR PRESIDENT:

Vol fer ús de la paraula, Sr Diputat?

EL SR TUR I TORRES:

Gràcies, Sr President. Sres i Srs Diputats. Sr Conseller, li agraeixo molt especialment la informació tan detallada que vostè pretenia donar i sent que el temps s'hagi exhaurit, però en qualsevol cas la meua pregunta concretava exactament "camins asfaltats" i vostè, com molt bé ha dit abans, ha mesclat dins aquesta partida la quantitat que hi havia per a asfalt de camins, que era el que contemplava el Pla de camins rurals de Balears entre el 1989 i el 1992, i a més hi ha afegit les reparacions que s'han fet per problemes de pluges. D'aquesta manera, la resposta ha sortit una mica distorsionada i, a més, s'ha hagut d'estendre i no ha pogut completar la informació perquè ha mesclat un relació de camins i no hi hagut temps material ni possibilitat de sumar les inversions.

Lament que no hagi pogut contestar la meua pregunta concreta, que era quins camins s'havien asfaltat a cada municipi. Ho dic perquè m'hagués agradat tenir aquesta informació per boca del Sr Conseller, atès que la informació que m'ha arribat extraoficialment és que a una sèrie de municipis el govern dels quals coincideix amb el mateix partit d'aquest Govern s'han asfaltat tota una sèrie de camins - crec que dos, tres i quatre, encara que esperava aquesta resposta concreta - i en canvi a altres on el color del govern municipal no és el mateix no n'han asfaltat cap ni un. Per tant, la meua intenció era constatar això i lament no haver-ho pogut fer, però en qualsevol cas tenc aquesta informació. Moltes gràcies, Sr President.

I.4) PREGUNTA R.G.E. NÚM. 1790/91, PRESENTADA PEL DIPUTAT SR LLORENÇ RUS I JAUME, DEL GRUP PARLAMENTARI SOCIALISTA.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Diputat. Passam a la pregunta següent, que és la que formula el Diputat Sr Rus i Jaume, sobre problemàtica dels taxis de classe C. Té la paraula el Diputat Sr Rus i Jaume.

EL SR RUS I JAUME:

Gràcies, Sr President. Supòs que el Sr Conseller de Treball i Transports ja deu conèixer la pregunta: Quins tipus de mesures ha pres la Conselleria de Treball i Transports respecte de la problemàtica dels taxis de classe C? Això podria parèixer una mica de repetició de la compareixença del Conseller d'avui matí a la Comissió, però es dóna la casualitat que d'aquest tipus avui matí no n'hem parlat, ni ell ni un servidor. Per tant, per ventura ara cau bé. Gràcies.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Diputat. Té la paraula el Sr Conseller per respondre.

EL SR CONSELLER DE TREBALL I TRANSPORTS (Llorenç Oliver i Quetglas):

Sr President. Sres i Srs Diputats. Respecte de les mesures preses per la Conselleria en relació amb la problemàtica dels vehicles de lloguer amb conductor, abans classe C, s'han adoptat dos tipus de mesures, unes d'ordenació i unes altres de control. A l'ordenació li podem dir mantenir els contactes necessaris amb l'Administració Central amb la finalitat que aquesta inclogui dins la seva normativa de desenvolupament les especificacions pròpies de les peculiaritats d'aquest tipus de servei a la nostra Comunitat. En l'àmbit de la Comunitat Autònoma s'ha publicat una ordre de caràcter transitori que fixa l'obligatorietat de l'ús d'un document de control de la contractació prèvia - condició molt important en aquests tipus de servei -, mesures de control destinades a la comprovació de la situació concreta de cada empresa quant al compliment de la normativa vigent - com a resultat, es van detectar situacions irregulars a determinades empreses, donant-les els terminis corresponents perquè les esmenassin oportunament - destinats a la comprovació del compliment de l'ordre autonòmica i controlar, en general, el funcionament del servei. Gràcies, Sr President.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Conseller. Vol fer ús de la paraula, Sr Rus?

EL SR RUS I JAUME:

Gràcies, Sr President. Estic content de sentir aquestes noves respecte de la sol·licitud d'ordenació que ha fet aquesta Conselleria, però nosaltres, Sr Conseller, entenem que es pot fer una mica més, si ens permet d'explicar-nos. Vostè va parlar d'una mancomunitat de tot Mallorca, ens agradaria saber com es troba aquesta intenció de la Conselleria, perquè creim que és important, fins i tot amb la inclusió d'aquests tipus de cotxes amb conductor, tipus classe C. Quina relació té prevista - o ja han acordat - amb l'Ajuntament de Palma, perquè des les altres 129 o 130 llicències existents d'aquest tipus, em pareix que a Palma n'hi ha 120 aproximadament, i crec que ja va ser el President Cañellas i segur que l'anterior Conseller, el Sr Pius Tur - vostè no, perquè es nou - que es va comprometre a solucionar aquesta problemàtica, perquè deien que s'imposaven una sèrie de mesures - m'agradaria que si fossin dins aquesta ordre transitòria que vostè ha parlat, ho digués - que fossin un tipus de cotxes determinats, un tipus de cilindrada, d'un determinat luxe o un determinat cubicatge i, al marge d'això, si dins aquesta ordre transitòria ha tengut en compte les ubicacions o parades de ports i aeroports. Gràcies.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Diputat. Vol fer ús de la paraula, Sr Conseller?

EL SR CONSELLER DE TREBALL I TRANSPORTS (Llorenç Oliver i Quetglas):

Gràcies, Sr President. Convé aclarir que la pregunta és sobre vehicles de classe C, i com que actualment no existeixen hem d'entendre que tractam el tema d'arrendament de vehicles amb conductor. Aquest tipus de vehicles té una singularitat molt especial i és que el servei és establert per a aquelles persones que, amb una contractació prèvia, volen un servei determinat, és a dir, que si tots els vehicles de classe C existents - que són 127 a Palma i 135 en total a Balears - fessin el que pertoca, és un servei que té normes ben establertes. El que passa és que, utilitzant l'autorització d'arrendament de vehicle amb conductor qualque vegada fan serveis que no són els seus, és a dir, serveis de taxi d'un port a l'altre amb la facilitat de poder carregar a qualsevol lloc a l'empara d'aquestes condicions. Per això, aquesta Conselleria va proposar al Govern que s'aprovàs una normativa en la qual vàrem establir un document que almanco marcarà el qui contracta, el contractat, el trajecte i la persona que ha de pagar. Prova d'això és que aquests vehicles estan obligats a una condició important, que és la contractació prèvia. Gràcies, Sr President.

A.1) PREGUNTA R.G.E. NÚM. 1766, PRESENTADA PEL DIPUTAT SR SEBASTIÀ SERRA I BUSQUETS, DEL GRUP PARLAMENTARI PSM-EEM. EL

SR PRESIDENT:

Gràcies, sr Conseller. Passam a la pregunta següent, que formula el Diputat Sr Sebastià Serra i Busquets sobre

modificacions de la Llei d'Espais Naturals. Té la paraula el Diputat Sr Serra i Busquets.

EL SR SERRA I BUSQUETS:

Gràcies, Sr President. En aquest Parlament, després que quatre o cinc anys de debats i de treball constant sobre la problemàtica dels espais naturals i després d'una feina molt acurada, feta per tots els grups parlamentaris a través dels seus ponents en aquell moment, s'arriba, el gener d'enguany, a aprovar una llei de defensa, de protecció d'un conjunt d'espais naturals. No obstant això, després d'una satisfacció global per aquesta llei aprovada - dic global perquè molts pensam que la llei és insuficient, però en definitiva tots arribarem a un acord globalitzador -, resulta que alguns membres d'aquest Govern i entre ells el seu President, d'una manera unilateral parlen de modificació d'aquesta - llei. Per tant, la pregunta concreta i precisa és: Què pensa canviar el Govern, d'aquesta llei? Gràcies.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Diputat. Té la paraula el representant del Govern per respondre.

EL SR CONSELLER ADJUNT A PRESIDÈNCIA (Francesc Gilet i Girart):

Sr President, jo ho lament molt, però si es refereix a la Pregunta 1766/91, el Govern tenia constància que era a l'Ordre del Dia de dia 24, és a dir de demà.

EL SR PRESIDENT:

Quedarà ajornada, idò, aquesta pregunta per a l'ordre del dia de demà. Sí, Sr Diputat.

EL SR SERRA I BUSQUETS:

Nosaltres havíem sol·licitat que la pregunta es fes avui i atès que hi ha el Molt Honorable President de la Comunitat a la sala i que era ell qui havia fet les declaracions públiques abans i després de les eleccions, ens pareix que deu saber la resposta. A més, havia sortit que es treballava en aquesta modificació. Nosaltres hem demanat que la pregunta anàs avui, s'ha admès, i atès que hi ha el Sr Cañellas i el Sr Gilet, que fa de Vice-president, ens pareix que podrien contestar.

EL SR PRESIDENT:

En qualsevol cas, Sr Serra, el Govern o el seu representant tenen dret a demanar, en base al Reglament, que s'ajorni aquesta pregunta fins a la propera sessió. El representant del Govern ho ha fet, i en aquest cas queda ajornada per a la propera sessió. Gràcies.

II.1) PROPOSICIÓ NO DE LLEI R.G.E. NÚM. 1618/91, PRESENTADA PEL GRUP PARLAMENTARI SOCIALISTA, RELATIVA A AJUDA A LES ASSOCIACIONS DE PARES D'ALUMNES PER A L'ADQUISICIÓ DE MATERIAL DIDÀCTIC EN LLENGUA CATALANA

EL SR PRESIDENT:

Passam a punt següent de l'ordre del dia, que és el de proposicions no de llei. La primera és la núm. 1618, presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, sobre ajuda a les associacions de pares per a adquisició de material didàctic en català. En nom del grup proponent, té la paraula el Diputat Sr Pons i Pons.

Sr Secretari segon, vol fer lectura de la part d'aquesta proposició no de llei que es sotmetrà a votació?

EL SR SECRETARI SEGON:

“El Parlament de les Illes Balears acorda:

1.- La partida núm. 13201.422009.48000 dels Pressuposts generals 1991 de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, amb dotació de 100 milions de pessetes, serà destinada exclusivament i de forma íntegra a l'adquisició de material didàctic per a l'ensenyament de la llengua catalana o en llengua catalana entre les famílies més desfavorides econòmicament.

2.- Per tal d'acomplir l'esmentada finalitat social, es designa com a element d'anàlisi de les situacions familiars de les quals podria derivar l'accés a l'ajuda esmentada, les associacions de pares d'alumnes, amb la representació col·lectiva de les quals, Confederació d'associacions de pares d'alumnes de Balears, establirà la Conselleria de Cultura, Educació i Esports els acords pertinents.

3.- La partida pressupostària esmentada, incrementada a 200 milions de pessetes, serà inclosa als Pressuposts Generals del 1992 de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears i serà mantinguda als pressuposts generals dels anys successius, amb l'increment pertinent per tal de garantir-ne el valor adquisitiu. La seva finalitat serà proveir de recursos per a l'adquisició de llibres de text per a les famílies d'inferior poder adquisitiu. La Confederació d'Associacions de pares d'alumnes de Balears serà, en coordinació amb la Conselleria de Cultura, Educació i Esports, l'encarregada d'entrar en coneixement de la situació de necessitat i d'elaborar les propostes d'assignació.

4.- Atès que l'Ordre de la Conselleria de Cultura, Educació i Esports de dia 30 d'agost del 1991 per la qual es convoquen ajudes per a l'adquisició de llibres i recursos d'aula - BOCAIB 117, de 17 de setembre del 1991 - no ha respectat l'esperit social de la partida pressupostària, el Parlament de les Illes Balears n'interessa la seva anul·lació i que sigui dictada una nova ordre que proposi uns terminis raonables, atorgui a les associacions de pares d'alumnes el paper d'element informatiu i distributiu, i garanteixi que només les famílies necessitades tendran accés a les ajudes”.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Moll. Té la paraula el Sr Pons.

EL SR PONS I PONS:

Sr President. Sres i Srs Diputats.

Al Debat dels pressuposts del 1991 es va introduir una esmena de 100 milions de pessetes destinada a adquisició de llibres de text. La paternitat d'aquesta esmena correspon a un grup parlamentari que avui no es present en aquesta Cambra, el CDS. Hi va haver unanimitat de tots els grups a l'hora de donar suport a aquesta esmena perquè s'entenia que en determinats nuclis familiars l'adquisició de llibres de text era una de tantes coses que gravem economies que no poden afrontar aquestes despeses. Per tant, la funció social d'aquesta esmena va ser compartida per tots els grups i hi va haver unanimitat.

Ara bé, sempre acabam al mateix punt: Que facin ells les lleis i jo ja faré el reglament. Uns vàrem fer la Llei dels Pressuposts - la vàrem fer tots i tots vàrem votar aquesta esmena - però uns altres han fet el reglament, i què ha passat? Que la finalitat social d'aquesta esmena de 100 milions de pessetes - no és petita - s'ha desvirtuat completament per una actuació que hem de qualificar de voluntàriament antisocial per part de la Conselleria de Cultura, Educació i Esports, via Direcció General d'Educació. Explicaré el procés perquè els diputats d'aquesta Cambra en quedin perfectament assabentats i vegin que la proposició no de llei no s'hauria d'haver presentat, perquè les coses s'haurien d'haver fet d'acord amb la Llei de Pressuposts, però, al marge que el vot d'aquesta Cambra estigui pràcticament decidit abans de començar la sessió, que sàpiguen exactament la raó que ens assisteix per presentar-la.

Per començar, el Sr Rotger, Director General d'Educació, remeté als directores i directores dels centres escolars de les Illes Balears la carta circular de 28 d'agost del 1991, acompanyada de les pertinents instruccions relatives a aquesta partida de 100 milions de pessetes. Parlava que es tractava d'incrementar els recursos dels centres i de millorar la qualitat de l'ensenyament. Això de la qualitat de l'ensenyament és com una tornada de cançó, aquests versos que es repeteixen periòdicament i que, com veim, serveixen per a tot. Parlava que es distribuïen uns quantitats - fins a 250.000 pessetes - en funció de l'adquisició de llibres de text en aquests centres. Era aquesta la finalitat? La finalitat era agafar 100 milions de pessetes i escampar-los entre 400 centres, com diu pomposament el Sr Rotger? Aquest Parlament vol destinar doblers a pressuposts familiars que al cap de l'any ingressen més de 100 milions de pessetes? És aquesta, la finalitat? Quan el Sr Forcades va com un desesperat darrera l'aigua bruta, posant taxes o els *pools tax*, els doblers han d'anar d'aquesta manera? Ens falten doblers, per què? Ens falten doblers perquè administram pessimament, i això n'és una mostra.

Què va passar? Que ses coses no els varen sortir tan bé. Aquí hi va haver una certa reacció social, no diré molt àmplia, però significativa. La Confederació d'associacions de pares d'alumnes de Balears els va sortir a camí immediatament amb un rèplica crec que contundent. La rèplica expressava “la disconformitat amb el sistema emprat perquè no repercuteix directament en les despeses escolars de les famílies”. Vostès

infringien la Llei de Pressuposts i no va fer falta que sortís un diputat, els ho varen recordar les associacions de pares d'alumnes. I deien més: "El termini de sol·licitud de les ajudes és, en tot cas, massa curt". Clar, que és curt. ¿Com pot ser mai que dia 17 de setembre del 1991 es publiqui en el Butlletí Oficial de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears - es publiqui, no es rebí - i s'assenyali que el termini acaba dia 30? Què passa? Que els serveis de correus han millorat molt? Dia 17, segur que no ho reberen, posem-hi bastants de dies, potser algun degué arribar dia 30. Després les associacions de pares continuaven de forma contundent: "És inadmissible que les instruccions de la Conselleria posin en qüestió l'honorabilitat dels consells escolars". Això són paraules majors, després li passaré una fotocòpia, perquè pareix que el guió que li han escrit no l'informa adequadament.

Per tant, ens trobam davant una de tantes actuacions poc afortunades. Hi ha una quantitat de doblers, aquesta Cambra dóna el seu assentiment, es vol fer una funció social, i es canalitza cap a l'àrea que vostès tenen a càrrec seu, que és l'ensenyament del català. Aquí no hi valen excuses, vostès són els responsables, amb 100 milions de pessetes es pot dotar bastant bé de material d'ensenyament en català a famílies que en tenen necessitat. Per tant, no han actuat bé; les associacions de pares d'alumnes es varen indignar, creim que amb motiu, i varen contestar d'una manera realment contundent, perquè ho pagava, ja que 100 milions de pessetes no són una partida pressupostària realment insignificant.

Però què va fer la Conselleria? Va atendre unes demandes raonables? Va rectificar? No. Davant aquest plantejament de les associacions de pares d'alumnes, la Conselleria va practicar el que sol fer gairebé sempre: Va acudir a aquesta tribuna institucional a la qual ja ens té acostumats. Dia 18 d'octubre del 1991, el Sr Rotger, responsable d'aquest desgavell, va dir: Com que vénen mal donades, triomfalisme, trompetes, que quedi dissimulat amb una música celestial, res de rectificar: "400 centres escolars de les Balears es beneficiaran dels nostres diners". Magnífic!. I encara més: es va inventar un programa; el que era una esmena del Centre Democràtic i Social avalada per tota aquesta Cambra es va transformar, damunt aquesta tribuna de dia 18 d'octubre del 1991, perquè quan tenguéssim aquest debat vostè ja hagués informat degudament el poble, en: "Se ha puesto en marcha estos días un ambicioso programa de ayuda económica destinada a la mayoría de los centros escolares".

"Estos días"? I això era el pressupost que es va fer l'any passat! Eren 100 milions de pessetes del Centre Democràtic i Social. Potser que la meua forma d'expressar-me sigui una mica irònica, però el fet del Sr Rotger realment és de jutjat de guàrdia. Miri si deuen haver poques coses dins la Conselleria que es va atrevir a dir: "Esta es una de las cosas más importantes que se han hecho en la Conselleria en estos últimos años". Què ha fet, a la Conselleria, si resulta que una fantasmada d'aquestes és el més important? No veu que fa vergonya que aquestes declaracions es facin un parell de dies abans del debat d'aquesta Cambra? De totes maneres els felicita, perquè em van molt bé de cara al debat; continuï per aquest camí.

Després, clar: "Los centros que tenemos en Baleares tienen una pobreza enorme en relación a los recursos", etc., etc., etc. Un poquet de victimisme, perquè així la cosa sempre queda bé i al final fins i tot es planteja que "esta labor supondrá una importante renovación en el ámbito didáctico". Jo no sé si visc al mateix país que vostès, crec que sí, però en tot cas les meves ulleres són d'un color absolutament diferent. No pot ser mai que aquest Parlament aprovi que es destinin 100 milions de pessetes - no són 10.000 ni 100.000, són 100 milions de pessetes - amb una finalitat social i que a l'hora d'aplicar-los es faci una autèntica burla, que s'intentin escampar perquè, en teoria, tots són iguals. Vostè sap, Sra Consellera, que en aquests país no tots som iguals. A l'hora de comprar llibres, no tots el pares i mares de família es troben amb les mateixes dificultats. Hi ha pressuposts amb els quals es podrien comprar llibres enquadernats en or i d'altres que per comprar-los enquadernats en rústica passen moltes dificultats.

La seva actuació, per tant - l'actuació del seu Director General d'Educació, el Sr Bartomeu Rotger - en aquest tema és absolutament impresentable, però està d'acord amb una cosa que vostè va dir l'altre dia, contestant una pregunta sobre aquest mateix tema. Què va contestar, vostè? Què vostès feien ensenyament, feien educació, no feien acció social. En aquest respecte, el Grup SOCIALISTA es troba absolutament a una altra part i en un altre món. Nosaltres volem una bona educació, però via un sistema educatiu eficaç que ajudi els qui tenen manco, i vostès fan exactament tot el contrari, avui n'hem vist una mostra. Moltes gràcies.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Diputat. Pel Grup Parlamentari Mixt, té la paraula ... Té la paraula la Consellera Sra Munar; queda oberta qüestió incidental.

LA SRA CONSELLERA DE CULTURA, EDUCACIÓ I ESPORTS (Mª Antònia Munar i Riutort):

Gràcies, Sr President. Sres i Srs Diputats.

Com que no es tracta tan sols d'una proposició no de llei del futur, sinó que en certa manera implica la política duta a terme pel Govern, no em queda més solució que sortir a defensar-me d'unes acusacions totalment impròpies del Sr Pons. Per altra part, ja hi ha estam acostumats i, a més, ha quedat demostrat que el fet d'estar a l'oposició dóna temps per escriure, per ironitzar i, sobretot, per llegir els mitjans de comunicació que tan obsessionat tenen el Sr Pons. Això és bo i no dubti, Sr Pons, que continuaré amb el mateix sistema, perquè veig que són molts els ciutadans que llegeixen i s'informen a través d'aquests mitjans de comunicació i, entre els pocs que venen a escoltar-nos al Parlament, crec que no duc una política equivocada. Així que jo li agrairé que vostè continuï llegint els diaris i jo continuaré amb la meua política, que de moment no ens ha anat gens malament.

Passant a la proposició no de llei, dir que he d'insistir un cop més en l'absoluta coherència de la nostra política en matèria de recursos didàctics que la Conselleria ha dut a terme durant aquests quatre anys. En una primera fase ja acabada, la Conselleria va concentrar tots els seus esforços per satisfer la manca de material didàctic en la nostra llengua, que era denunciada per la majoria de tots els centres escolars i també per altres institucions. L'objectiu era doble: Per una part, elaborar material propi, que després es distribuïria a tots els centres i biblioteques, i, d'altra banda, donar suport a les iniciatives que tenien els mateixos professors a l'aula, publicant els originals dels seus treballs de recerca.

En aquest sentit, la Direcció General d'Educació va elaborar i distribuir més de 40 llibres en català i diferent material com, per exemple, perquè no els puc anomenar tots, els mapes escolars que, per cert, atesa la gran addicció a la lectura que té el Sr Pons, han estat objecte d'articles molt elogiosos, un dels quals a la revista El Mirall, per part de prestigiosos pedagogs com el Sr Miquel Sbert. Tot això, acompanyat de les beques d'investigació, que com vostè sap es convoquen anualment, i totes les ajudes que es fan als centres, ha suposat un fort impuls a l'ensenyament de i en català.

Ara, en una segona fase que tot just acabam d'iniciar, la Conselleria ha donat resposta a les necessitats individualitzades de cada centre d'acord amb les seves mancances singulars i en funció dels seus objectius. Així, en aquests moments s'analitzen gairebé unes 400 peticions de centres que ens demanen material propi - diccionaris, enciclopèdies, material àudio-visual, etc. - per un valor d'uns 100 milions de pessetes. Es tracta, doncs, d'una acció que jo crec ambiciosa, com deia el Director General d'Educació, prou complexa i fins i tot crec que la seva gestió comptable i administrativa serà difícil per part de la Conselleria de Cultura, però farem un esforç per tal de poder acabar abans del dia 30 de novembre.

Tot això suposaria completar els recursos didàctics de cada centre en matèria de llengua i cultura pròpies, també incrementar la qualitat de l'ensenyament i satisfer una demanda unànime de professors i de pares d'alumnes. Sincerament, he de reconèixer que aquesta acció ha merescut una gran acceptació per part de tothom i especialment per part de tots els centres, que ens han fet arribar aquesta satisfacció. I ara em deman, com és possible que el Grup Parlamentari SOCIALISTA desconegui tan absolutament aquesta realitat educativa, ja que les competències són seves? Com és possible que quasi mai no s'adoni del que passa? Que ignori l'opinió de tots els estaments educatius i que d'una manera jo diria sorprenent posi entrebancs a una actuació que compleix tots els objectius i que és reconeguda per tothom?

Sincerament, Sr Pons, no és estrany que amb aquesta actitud, tan allunyada de la realitat i dels interessos educatius, el Partit Socialista Obrer Espanyol tenguí cada vegada menys suport en aquestes illes, igual que el grup proposant, que fins i tot ja ha desaparegut d'aquests escons. ¿Qui pot dir que l'Ordre de la Conselleria de Cultura, Educació i Esports de dia 30 d'agost del 1991, per la qual es convoquen ajudes per a l'adquisició de llibres i recursos d'aula, publicada dia 17 de setembre del 1991, no manté l'esperit que informa la creació d'una partida, la 132001 etc.? Això no és veritat, Sr Pons, vostè ho sap perfectament, i si la convocatòria era per a ajuda social, com

vostè ha volgut donar a entendre, es varen equivocar de lloc a l'hora de posar la partida, perquè la meva conselleria no és la Conselleria de Sanitat i Acció Social, és la Conselleria d'Educació i, a més, té unes competències molt concretes, com vostè sabrà, que és la llengua i la cultura catalanes. No tenc en absolut obligació de subvencionar llibres de text a famílies que tinguin dificultats; per a això hi ha el seu Ministeri, que té les competències. Si és tan necessari com vostè diu, no ha de fer més que dir al Sr Crespi o al seu Ministre d'Educació que ho facin, és ben senzill.

Per tant, he de dir que aquesta ordre, com li he explicat, entra perfectament dins el que és responsabilitat meua, en el sentit que jo l'he feta: És conseqüent amb la política educativa del Govern Balear, satisfà unes necessitats evidents de materials que existeixen a tots els centres i respon als objectius de l'educació, no de l'acció social, ja que, segons el que vostè pretén, ara la meua conselleria hauria de ser d'acció social, supòs que per poder pujar més vegades a aquesta tribuna a replicar-me. En segon lloc, aquesta ordre incrementa el nivell de la qualitat de l'ensenyament i concedeix al material didàctic un caràcter social, com vostè vol, perquè és utilitzat per tothom, perquè hi poden treballar individualment els alumnes, però també ho poden fer en grup, col·lectivament. En tercer lloc, repercuteix directament en tots els alumnes, ja que es tracta de material d'aula, i fins i tot jo crec que de qualque manera també intervé indirectament amb una ajuda o un suport a les famílies, ja que part d'aquest material didàctic, si no el tenguessin al centre, s'hauria de comprar individualment.

En quart lloc, jo crec que haurien de ser els mateixos centres, a través dels seus serveis tècnics i amb coneixement del Consell Escolar - és a dir, amb coneixement de causa - els que haurien de fer la sol·licitud, pareix que seria el més adient. Jo crec que ja seria hora de deixar que siguin els nostres tècnics, els mateixos educadors, com es fa en tots els altres medis professionals, els responsables de decidir el que és millor per a cada centre. En definitiva, aquesta convocatòria té un caràcter bàsicament educatiu i general per a tots els centres, aquesta és la meua visió; té un caràcter social, perquè ensenya a utilitzar el material didàctic d'una forma col·lectiva, i també té unes repercussions familiars, ja que evita despeses complementàries.

Per tant, la Proposició no de llei del Grup SOCIALISTA és políticament inacceptable i, a més, tècnicament, totalment incongruent. És parcial, perquè sols reconeix unes associacions de pares determinades i en deixa de banda moltes altres, perquè vostè ha parlat d'una federació d'associacions i sap perfectament que en aquesta federació hi participen algunes associacions, però no totes les associacions de pares d'alumnes d'aquesta Comunitat, ni molt manco; n'hi ha moltíssimes d'altres que estan encantades amb la distribució que ha fet la Conselleria.

A més, aquesta proposició és incompleta, perquè, segons vostè, els centres sense associació no podrien accedir a aquesta convocatòria. Hem de fer parts i quarts, Sr Pons, cosa que vostè mateix diu que no hem de fer? Nosaltres no en volem fer i, per tant, l'hem feta oberta a tots els centres escolars i a totes les associacions. Després, crec que aquesta proposició no de llei és negativa perquè deixa de banda els mateixos òrgans dels centres, com són els professors, els consells escolars, atorgant la selecció del material als que no són en absolut professionals, sinó que tenen altres interessos que vostè, Sr Pons, coneix molt bé. També és inadequada, perquè pretén una acció social caritativa i, com li he dit, no és pròpia del Departament d'Educació. No tergiversi les meves paraules. Jo li vaig dir que des de la Conselleria de Cultura, Educació i Esports no s'havia de fer acció social, sinó que s'havia de fer educació, cultura i esports, i això no significa en absolut que aquest Govern no tengui una preocupació per a tots els temes socials. En tenim i molta.

A més, li he de dir que aquesta proposta és molt poc realista, perquè el material que es lliura a un alumne concret vostè sap que té molta menys durada i molt menys aprofitament que un material col·lectiu i d'aula. És individualista, perquè no té en compte què és un treball en equip, i és demagògica, perquè el Grup Parlamentari SOCIALISTA, Sr Pons, coneix perfectament - perquè estudien els pressuposts - que el nostre Govern ara per ara no pot assolir la gratuïtat total del llibre de text, entre altres coses perquè vostè també sap que no tenim competències educatives i que, per tant, no tenim el suport financer corresponent.

Per tant, crec que és demagògic i un atreviment per part seva venir aquí a proposar que un Govern que no té competències en matèria educativa es dediqui en aquests moments a subvencionar els llibres de text. És d'una cara impressionant! Si vostès tenen competències en matèria educativa i creuen necessari que els alumnes tinguin els llibres de text gratuïts, els ho donin, però ¿per què s'atreveixen a dir que som nosaltres els qui no tenim en compte el tema d'acció social i proposar que siguem nosaltres els qui donem aquests llibres de text? Em pareix realment i totalment demagògic.

Finalment, si m'ho accepten, voldria donar un petit consell al seu grup. Jo crec que és important controlar l'executiu, però que no consisteix a preguntar per preguntar, sinó que es tracta de preocupar-se dels efectes i de les conseqüències profundes d'aquelles accions i comportaments polítics, i en aquest cas crec que vostès han ignorat totalment la realitat i que en certa manera han estat totalment d'esquena a les necessitats educatives actuals d'aquesta Comunitat Autònoma. Si almenys invertís en les escoles de Balears el que fa falta en material didàctic, cosa que no fa, tal volta podríem invertir aquests diners en un model educatiu - creim que això hauria de ser el que hauríem d'haver fet - més propi i de més qualitat, que és, en definitiva, el que la Conselleria desitja.

Per tant, Sr Pons, no puc dir més que no acceptam aquesta proposició no de llei del Grup Parlamentari SOCIALISTA, i que és totalment inapropiada i totalment inconscient, al mateix temps que també li demanarem que dediqui part de les seves energies a controlar les inversions que es fan a Balears per part del Govern central socialista i que els vagi donant aquestes idees que ens dona a nosaltres, perquè crec que així els podrà ajudar molt més que venint a aquest Parlament a fer propostes totalment inadequades. Moltíssimes gràcies.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sra Consellera. Dins la qüestió incidental, té la paraula el Diputat Sr Pons per un temps de cinc minuts.

EL SR PONS I PONS:

Sr President. Sres i Srs Diputats.

Aquest Diputat llegeix el mitjans d'informació, però també llegeix les edicions que justifiquen - bàsicament això és la justificació - la permanència del Director General d'Educació en el seu càrrec. Dins aquest volum no hi ha ni una sola paraula de tot el que dia 18 d'octubre del 1991 el Sr Bartomeu Rotger declarava a les pàgines de *El Dia*. Per tant, el programa Rotger referit a gratuïtat de llibres de text és un invent per sortir del pas, com un que va a cercar dues cireres i l'hi agafen: "Uep, 100 milions i ara ho he de justificar; és igual, faré un programa, diré que tenc un gran programa, que això és la gratuïtat". I clar, una falsedat, com més hi aboquen més grossa torna. En lloc de dir: "Realment des del nostre punt de vista és igual que una família tengui un pressupost de 100 milions de pessetes any o d'un milió i mig. Per a nosaltres és igual, nosaltres som neo-liberals, i això vol dir que tothom ha de pagar igual aquesta taxa de l'aigua bruta, amb el llibre de text, tothom igual".

Sí tenen aquesta filosofia, al Sr Rotger li hauria resultat més econòmic, políticament, dir: Això és la nostra filosofia, i no inventar-se històries damunt el diari que això era un programa que anaven elaborant, etc., etc., perquè el mateix Sr Rotger que va redactar o va fer redactar això, aquesta bíblia educativa de les Illes Balears, resulta que aquí no diu ni una sola paraula. Això no quadra. Qui diu la veritat? Les declaracions al diari o la Labor de les línies bàsiques per a un model educatiu propi de les Illes Balears? Jo crec que no diuen la veritat ni el llibre ni això. Realment no hi ha un model educatiu ni hi ha tal programa, i parlem d'altres coses que vostè ha tret a debat.

Beques d'investigació. Perdoni, però procuri que quan li redactin un paper per llegir aquí vengui ben informat. Les beques d'investigació varen ser una creació del Grup SOCIALISTA, recolzada puntualment també pel Grup PSM-EEM. Sí, senyor, les 25 beques; no digui que no, Sr Serra, hi va haver un debat pressupostari i va sortir el tema de les beques d'investigació. De cap manera no és iniciativa del Govern ni del Grup Parlamentari POPULAR, la ploma al capell la duen perquè tothom va votar a favor, lògicament, però no parli que és una iniciativa per part de la Conselleria, perquè això és totalment inexistent.

Realitat educativa? Jo crec que quan vulguin fer un debat sobre el model educatiu general que funciona, convendria que ho féssim on s'han debatut i aprovat les lleis referides al model educatiu, que ha estat a les Corts Generals, entre altres coses perquè crec que seria bastant divertit que aquestes pretensions que vostè té i aquestes acusacions que fa aquí referides a la política educativa del Grup SOCIALISTA, es fessin en aquell lloc, perquè la gran reforma educativa l'ha intentada impulsar el Partit Socialista Obrer Espanyol a través del Govern de l'Estat i, precisament, no ha trobat gaire col·laboració per part de vostès per convertir aquest model educatiu en una eina moderna i que arribàs a totes les classes socials. Vostè sap perfectament quins grups de pressió hi ha darrera els models educatius i que el dia que les transferències arribin li començaran a arribar altres propostes: Propostes de potenciar l'ensenyament privat, que s'accentuaran els elements classistes i el seu allunyament de les classes socials desfavorides, cosa que ja s'apunta aquí, amb els 100 milions.

Vostès tenen una responsabilitat en el camp de l'educació i funcionen via convenis referits a l'ensenyament del català. Com pot dir que el Ministeri no compleix, si realment no li han passat les xifres corresponents? ¿No sap que on està més abandonat l'ensenyament del català no és precisament en l'àmbit de responsabilitat del Ministeri, sinó dins l'àmbit privat? Li donaré un parell de xifres contundents: Ensenyament general bàsic, s'ensenya totalment o parcialment en català en un 27,96%, dins la pública; a la privada, 1,50%. Prengui nota, són dades que vostè podrà contestar. BUP, sector públic, ensenyament parcial o total en català, 22,11 %; privada, 7,14%.

Què passa, aquí? Aquí hi ha xifres que no funcionen. Vostès no tenen la mateixa bel·ligerància davant la privada que en relació amb el sector públic, perquè consideren que el sector públic és una àrea on hi ha una altra força política que la controla via Govern central, i és un recurs que va molt bé. Jo aquí no els he sentit a dir mai: Estam en contra dels centres privats perquè no ensenyen el català; el recurs fàcil sempre són els altres, els enemics de Madrid, aquests són els nostres contraris. Perdoni: els qui esperen que vostès tinguin les competències educatives per pressionar són aquests que mantenen - rectificaré les xifres, m'he equivocat; ara acab, Sr President -: Preescolar, 1,5%; ensenyança general bàsica, 7,14%; BUP, 15,26%, enfront de dins el sector públic: preescolar, 27,96%; ensenyament general bàsic, 22,11 % i BUP, 35,50%. Per tant, si vol cercar enemics de la nostra llengua i cultura, Sra Consellera, els cerqui més prop de ca seva. Moltes gràcies.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula la Consellera, Sra Munar.

LA SRA CONSELLERA DE CULTURA, EDUCACIÓ I ESPORTS (Mª Antònia Munar i Riutort):

Gràcies, Sr President. Realment, Sr Pons, per part meua és molt trist haver d'escoltar que l'únic que justifica que una Comunitat Autònoma tenguí un Director General d'Educació sigui la publicació d'unes línies bàsiques per a un model educatiu. Jo pensava que vostè tenia un sentiment d'autogovern i que desitjava que aquesta Comunitat Autònoma arribés a tenir quelcom tan important com les competències en matèria

d'educació per arribar a ser realment un poble. Jo crec que el tema del Director General d'Educació queda prou justificat pel fet que nosaltres, el Govern, volen tenir un model educatiu propi adaptat a la nostra realitat i a les nostres necessitats; jo crec que fins i tot molta gent del seu Ministeri comparteix aquestes necessitats i aquests desitjos, i pensava que el Grup SOCIALISTA també ho faria.

Pel que fa al tant per cent de gent que fa ensenyament en català i les diferències entre els col·legis públics i privats, vostè ho sabrà, Sr Pons, però jo desgraciadament no ho puc saber entre altres coses perquè no em deixen tenir inspecció i ni tan sols no puc entrar als centres, ni públics ni privats, per tal de saber exactament com funciona una competència que m'és pròpia, com l'ensenyament en català. Si vostè està informat en aquest sentit, ho estarà també en molts d'altres i veurà que el tema no funciona massa bé i que, per tant, no seria de més que començàssim a parlar de transferència de competències.

Pel que fa al programa Línies bàsiques per a un model educatiu, jo crec que hi entra perfectament la nostra llengua, la nostra cultura i el material didàctic pertinent, no comprenc per què vostè diu que aquí no es parla d'aquest tema, aquí se'n parla perfectament, i si després ens varen donar una quantitat econòmica important per poder posar en marxa el que nosaltres volíem amb més doblers, ho hem aprofitat; era la nostra obligació.

Beques d'investigació. Vostè ho fa tot, Sr Pons. Totes les coses bones d'aquest Parlament s'han fet gràcies a vostè. Vostès no proposaren les beques d'investigació. Vostè diu que be de llegir els paper que m'escruien, però que abans els he de comprovar doncs vostè s'ha d'informar abans de xerrar, perquè resulta que qui va proposar les beques d'investigació era el PSM-EEM i que vostès, en tot cas, li varen donar suport. S'informi, Sr Pons, s'informi vostè llegeix massa els diaris i massa poc el pressuposts i els butlletins oficials de l'Estat.

També diu que el Partit Socialista de Mallorca no ha trobat ajuda en nosaltres. Va totalment equivocat, nosaltres hem volgut col·laborar en tot el que fos educació i en aquest moment li puc dir que el seu partit a nivell nacional, amb responsabilitat en matèries educatives, no ens ha demanat mai res que no hàgim estat disposats a assegurar-nos per parlar-ne i a firmar convenis. Per tant, sàpiga que Ja seva afirmació és totalment incerta.

No parlem tota la vida dels col·legis públics i dels col·legis privats. Vostès tal vegada estan en contra de l'ensenyament privat, jo no estic en contra, jo n'estic a favor, jo estic a favor del centres privats. Una altra cosa seria .que duguéssim una política que discriminàs els centres públics, cosa que vostè sap que és totalment incerta. Nosaltres volem ajudar els públics, els concertats i els privats; volem ajudar a tots, perquè creim que la qualitat de l'ensenyament es fa en tots i cada un d'aquests centres, no només a uns i molt manco només als públics. Exemple claríssim d'això és que el pla més important de la meua Conselleria és el Pla d'instal·lacions esportives a centres escolars, amb una quantia econòmica importantíssima, i totes aquestes instal·lacions es van precisament a centres públics, no a centres privats ni concertats. Per tant, nosaltres no discriminam, però tampoc no volem discriminar els altres. El que nosaltres volem, Sr Pons, i això és el que li sap greu, és millorar la qualitat de l'ensenyament en aquesta Comunitat

Autònoma, sigui públic, concertat o privat, perquè tots contribueixen igualment a una millor educació.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sra Consellera. Tancada la qüestió incidental, passam al torn de fixació de posicions dels distints grups. Pel Grup Parlamentari Mixt, té la paraula el Diputat Sr Vidal i Juan.

EL SR VIDAL I JUAN:

Gràcies, Sr President. Sres i Srs Diputats.

Com que es tracta d'una qüestió d'educació, òbviament no entraré en el tema incidental, en aquest interessant "vis a vis" que mantenen en aquesta Cambra, des de la perspectiva parlamentària, el Sr Damià Pons, que ha defensat la proposició no de llei del Grup Parlamentari SOCIALISTA, i la Sra Consellera de Cultura. No seria correcte, no seria de bona educació entrar-hi, perquè ja no seria un "vis a vis", sinó un "vis a trois" i pareix que això, aquí, no aniria bé.

Bromes a part, tanmateix no puc negar que tant una intervenció com l'altra han influït molt - almanco en mi, personalment - sobre la posició del nostre grup. Jo no vull negar que al fons compartim moltes coses que proposa el Partit Socialista Obrer Espanyol en aquesta proposició no de llei, valgui la redundància, perquè - i en això dissenteixo un poc de la Sra Consellera de Cultura - jo crec que no és impossible que al mateix temps que s'acompleix una funció educativa s'acompleixi una funció social, de la mateixa manera que una funció social també pot acomplir-ne una d'educativa.

Feta aquesta distinció, ja diuen que cada mes tret té el seu llibret, jo tenc el meu i el Sr Pons té el seu i no és que la seva intervenció hagi estat negativa. Jo moltes vegades li he dit - amb tot afecte i privadament, però no hi ha inconvenient de dir-ho en públic - que ell i jo sempre coincidim en una cosa, que és el dia de la nostra onomàstica, en les altres de vegades no coincidim, i que em dispensi la broma, no sigui que llavors demani la paraula per al·lusions.

La veritat és que en aquest segon punt, ja hem dit que el primer punt d'aquesta proposta, que tracta d'afavorir les famílies (aquí hi ha un joc de paraules) més desfavorides en aquesta qüestió educativa que consisteix a tenir accés a l'adquisició de llibres i recursos d'aula, ens pareix molt bé. Ara de, en l'element d'anàlisi, donaria la raó a la Sra Consellera de Cultura; crec que les associacions de pares d'alumnes compleixen una funció i que, per descomptat, poden col·laborar en aquesta tasca, però no exclusivament, en això estariem d'acord.

Quant a l'increment d'aquesta partida, si s'acceptàs aquesta proposició no de llei, cosa que no pareix probable, això aniria molt bé, i llavors tenir en compte els increments que hi pugui haver en relació amb el cost de la vida, etc. Lògicament, per una deducció normal, si del que es tracta aquí és que aquesta ordre de la Conselleria de Cultura, Educació i Esports de dia 30 d'agost del 1991 no ha complit la seva funció, com pareix que volen afirmar els proponents, naturalment quedaria sense efecte si s'aprovava aquesta proposició no de llei.

No obstant això, torn a repetir que en alguns punts la proposició ens pareix molt favorable i que en altres ens pareix correcta la postura la Conselleria, amb la qual cosa vull dir que, d'entrada, pensàvem donar-li suport i que després d'aquests aclariments que ha fet una part i les observacions de l'altra - fins i tot hem sabut que el CDS va aportar 100 milions - creim molt interessant que aquests 100 milions que vénen d'una esmena del CDS puguin tenir una aplicació eficaç en una labor educativa que no està gens en pugna amb el compliment d'una funció social. Per tant, de moment ens reservem el vot, perquè, francament, com he dit, després de les dues intervencions podríem variar la nostra postura inicial. Moltes gràcies, Sr President.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies Sr Vidal. Pel Grup Parlamentari PSM-EEM, té la paraula el Diputat Sr Serra.

EL SR SERRA I BUSQUETS:

Gràcies, Sr President. A nosaltres ens sembla que la proposta del Grup del PSOE ha fet bé d'aportar dos elements: Un és l'element social que tenia l'esmena del Centre Democràtic i Social quan es va aprovar - que 100 milions dels pressuposts es destinassin a l'adquisició de llibres escolars, és a dir, que el contingut social és obvi que s'ha de tenir i que aquests doblers no han d'anar a les famílies riques, sinó a les més humils de les Illes Balears - i l'altre, el fet d'introduir la necessària col·laboració de les associacions de pares d'alumnes a l'hora de veure les necessitats escolars, com s'han d'articular i, en definitiva, com a element de participació democràtica. En aquests dos aspectes, per tant, nosaltres creim que és bo introduir el debat i la qüestió.

Ara bé, després ens trobam amb un conjunt de propostes més concretes que surten d'aquest interès social i d'aquesta participació de les associacions de pares d'alumnes, i és com repartim aquests doblers. El Parlament no ho pot fer òbviament, ho ha de fer el Govern a través d'un decret i una normativa, i aleshores és aquí quan nosaltres hem de fer un parell d'afirmacions. La primera és que a nosaltres ens pareix que els llibres de text escolar d'EGB, BUP i Formació Professional dels sectors populars haurien de ser de franc. Això passa a països avançats, a països on s'apliquen polítiques moderadament social-demòcrates, de centre i fins i tot jo diria de dreta, però amb un cert interès social. Evidentment, qui fa el repartiment d'aquests llibres de text de franc entre la població, lògicament és el qui té les competències en el sistema educatiu, que en aquest cas seria el Ministeri d'Educació i Ciència. Per tant, la nostra posició política clara és que nosaltres creim que estaria

bé que els sectors menys afavorits tenguessin els llibres de text de - franc.

Una tercera consideració és el significat i per què serveixen els 100 milions de pessetes. Nosaltres aquí optam perquè aquests doblers vagin a les biblioteques escolars i per a biblioteques d'aula. Nosaltres creim que és aquí on hi unes grans mancances, tant als centres d'EGB, com als de Formació Professional i als de batxillerat. Per una banda fa falta molt de material de qualitat a les aules, als centres, i, per altra banda, que aquest material sigui utilitzat pels estudiants, pel professorat i, si al cas, pels pares. De fet, introduïm el sistema d'un cert pensament col·lectiu a l'hora de l'utilització d'aquest material, perquè és obvi que els 100 milions no basten en absolut per atendre les demandes de llibres escolars de les famílies de totes les Illes Balears amb ingressos modestos, en situació social modesta.

Per tant, nosaltres optam radicalment per aquest principi: Fomentem les biblioteques d'aula, fomentem les biblioteques escolars i, per altra banda, tenguem en compte una altra situació. El dèficit a Balears, de què és? D'ensenyament en català, i d'ensenyament del català i de la cultura de les Illes Balears. Per tant, s'hauria de posar un èmfasi total i absolut en aquest principi. Des d'una òptica que té en compte la problemàtica social, la problemàtica de les associacions de pares d'alumnes, la problemàtica de la manca de bones biblioteques escolars i de bones biblioteques d'aula, així com el foment de l'ús social del material escolar dins la mateixa aula, ens pareix que la proposta del PSOE té uns avantatges, uns bons principis - el social i el de la participació -, però llavors en té uns altres que ens pareixen molt mals d'aplicar i fins i tot una mica contradictoris.

En aquest sentit, el nostre Grup no opta per reservar el vot, sinó que en principi, si no hi ha nous elements molt més clarificadors, optam per l'abstenció, perquè si bé es cert que podem tenir emperons grossos sobre el Decret del Govern i que no ens fiam massa de certes intencions, sobretot des del punt de vista social, per part de l'Executiu, que ens hauria de demostrar una trajectòria social més clara - fins i tot jo també diria nacional, en el sentit de tenir una decisió clara i rotunda a favor de la llengua i cultura d'aquest país -, també és ver que el plantejament del Grup SOCIALISTA no és bo d'aplicar ni tampoc no obeeix amb precisió a una alternativa educativa.

Gràcies, i a part d'anunciar en principi una abstenció, per tant, nosaltres quasi quasi propugnam que aquest tema sigui estudiat amb molta més cura, que aquest esperit de material escolar per a tots els centres i famílies necessitades, etc., tengui continuïtat altres anys, però que es faci d'acord amb uns principis de participació de tota la comunitat educativa i amb poques improvisacions, per bé que tampoc desvirtuant una mica la realitat de l'educació a Balears, i és que, per ara, la competència bàsica del sistema educatiu la té l'Estat.

També volem dir una altra cosa, sense ironia ni en broma, i és que nosaltres pensàvem que en matèria educativa hi havia unes converses, unes negociacions i uns pactes entre el Govern de l'Estat i el Govern de la Comunitat, però pel que veim aquí, vostès mateixos ens despisten. Gràcies.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Serra. Pel Grup Parlamentari POPULAR UNIÓ-MALLORQUINA, té la paraula la Diputada Sra Ferrer i Bascuñana.

LA SRA FERRER I BASCUÑANA:

Gràcies, Sr President. Nosaltres votarem que no a aquesta proposició no de llei perquè, com ha dit la Consellera, és una proposició purament demagògica. Vostè sap, Sr Pons, que no la podem acceptar de cap manera perquè no podem assumir la gratuïtat dels llibres, ara per ara, entre altres coses perquè no tenim les competències ni el suport financer. Moltes gràcies. .

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sra Ferrer. Per al torn de rèplica, té la paraula el Diputat Sr Pons i Pons.

EL SR PONS I PONS:

Sr President. Sres i Srs Diputats.

Què passa? Que si no s'aprova aquesta proposició no de llei tindrà continuïtat la partida de 100 milions de pessetes en el tema d'inversió de llibres? Han vist la partida als pressuposts, ja? Hi és? Pareix que no. Què passa? ¿Què és una d'aquestes partides que no hi són i que si féssim una modificació - ara és impossible, perquè tenen majoria absoluta - i llevàssim 100 milions de pessetes per a qualsevol cosa indeterminada, serien "aquells 100 milions que havíem de destinar a llibres i els dolents de l'oposició ens han negat"? Aquesta és la història que ens va contar l'altre dia amb motiu de l'Església catòlica, miri per on. Qui hagués hagut de dir que els defensors del patrimoni de l'Església catòlica fossin els socialistes! Però és així, i els defensors dels llibres de text en català també som els socialistes. És molt sorprenent, Sr Serra - i perdoni - que no sé per quins petits matisos i quines històries de competències, vostès s'abstinguin. Francament, que hi hagi una proposta de 200 milions de pessetes per a l'ensenyament del català per al pròxim exercici i no tengui el seu suport, crec que és una mica mal d'explicar.

Finalment, només voldria fer una precisió: Si intenten practicar una política de desqualificació del Govern socialista de Madrid en matèria d'Educació, ho tenen bastant cru, perquè a l'Estat espanyol - ho repetiré una vegada més - sempre han hagut de ser governs progressistes que han hagut d'afrontar amb moltíssimes dificultats la modernització educativa. Els liberals del segle XIX ja es varen haver de rompre les banyes per fer entendre que l'ensenyança havia de ser general, que l'ensenyança era positiva. Durant la República, el problema educatiu va enverinar les relacions i va ser un determinant del fracàs del règim republicà impulsat per governs progressistes. La dreta mai no s'ha alineat en reformes educatives positives, ni ara ni mai.

Vostès no són representatius de cap drete europea, encara es mantenen aferrats al passat, encara no s'han apuntat al carro del progrés, i clar, venir aquí... Pot riure, Sr Hugué, perquè vostè també hi està ben implicat, i si no, d'aquí a quatre anys farem balanç, a Menorca, i veurem els desastres que haurà aconseguit impulsar per allà ...

EL SR PRESIDENT:

Se ceneixi a la qüestió, Sr Diputat, per favor.

EL SR PONS I PONS:

Ho faig perfectament, però les rialles m'han motivat aquesta petita excursió. En definitiva, els socialistes som els qui lluitam per una educació que tenguí aspectes de gratuïtat, almenys parcials, pel que fa als llibres de text, i com que en aquesta matèria de l'ensenyament del català hi ha possibilitat que això es dugui endavant, demanam que assumeixin la realitat que tenen aquesta gestió, la seva responsabilitat i que no neuguin aquestes recursos, no a aquestes famílies milionàries que no han de menester i que estam en contra que les subvencionin, sinó a aquestes famílies modestes que volen que els seus fills tenguin un bon ensenyament en català. És un tema que avui es votarà en contra, però que tornarà a aquest Parlament totes les vegades que - facin falta. Moltes gràcies.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Diputat. Passam al torn de contrarèplica. Grups que volen intervenir? Té la paraula el Sr Serra, pel Grup Parlamentari PSM-EEM.

EL SR SERRA I BUSQUETS:

Sí; gràcies, Sr President. Aquí ara s'ha produït un petit problema que, institucionalment, nosaltres consideram prou greu. El Diputat Sr. Pons ha parlat sobre si hi havia o no una partida als pressuposts de l'any que ve. Els pressuposts de l'any que ve, que nosaltres sapiguem i segons el Reglament d'aquest Parlament, no es lliuren fins passat demà. Si qualche grup o qualche diputat els té, s'han comès irregularitats manifestes. Això en primer lloc. En segon lloc, voldríem afirmar que el punt tercer de la seva proposta, Sr Pons, que és la de l'any que, no parla del llibre de text en català, ho deim per si de cas. Com és natural - i esperam que el Govern ho accepti - nosaltres continuarem defensant que hi ha hagi una partida pressupostària de material escolar per a l'ensenyament del català i ert català per a totes les aules i biblioteques escolars d'aquestes illes, sobretot dels sectors socials més necessitats, però el seu punt tercer, que és el que parla dels anys que vénen, es fixi bé que només parla de llibres de text, no fa cap referència que siguin en català. Gràcies.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Serra. Té la paraula la Consellera Sra Munar.

LA SRA CONSELLERA DE CULTURA, EDUCACIÓ I ESPORTS (Ma Antònia Munar i Riutort):

Perdoni, però la demano com a diputada, atès que la Sra Pilar Ferrer no pensa fer ús de la contrarèplica.

EL SR PRESIDENT:

Jo entenc que en aquest cas prima la condició de conseller i que cada vegada que vostè intervé li pertoca fer-ho com a Consellera del Govern, la qual cosa ...

LA SRA CONSELLERA DE CULTURA, EDUCACIÓ I ESPORTS (Mª Antònia Munar i Riutort):

I obriré torn incidental?

EL SR PRESIDENT:

En principi, sí.

LA SRA CONSELLERA DE CULTURA, EDUCACIÓ I ESPORTS (Mª Antònia Munar i Riutort):

Doncs callaré; gràcies.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sra Munar. Conclòs, idò, el debat, passarem a la votació d'aquesta proposició no de llei.

Sres i Srs Diputats que votin a favor, es volen posar drets, per favor? Gràcies, es poden asseure.

Sres i Srs Diputats que votin en contra, es volen posar drets, per favor? Gràcies, es poden asseure.

Sres i Srs Diputats que s'absteneu? Gràcies, es poden asseure.

El resultat de la votació ha estat el següent: A favor, 18; en contra, 31; abstencions, 8. En conseqüència, queda rebutjada la proposició no de llei del Grup Parlamentari SOCIALISTA sobre ajuda a les associacions de pares per a adquisició de material didàctic en català.

II.2) PROPOSICIÓ NO DE LLEI R.G.E. NÚM. 1656/91, PRESENTADA PEL GRUP PARLAMENTARI SOCIALISTA, RELATIVA A CREACIÓ DEL MUSEU A L'AIRE LLIURE DE LES ILLES BALEARS.

EL SR PRESIDENT:

Passam a la següent proposició no de llei, presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, sobre creació del Museu a l'aire lliure de les Illes Balears. Té la paraula, pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, el Diputat Sr Pons i Pons. Prec al Sr Secretari segon que faci lectura de la part d'aquesta proposició no de llei que es sotmetrà a votació.

EL SR. SECRETARI SEGON:

Sí, Sr President. "El Parlament de les Illes Balears acorda:

1.- El Govern de la Comunitat Autònoma, d'acord amb les competències de l'article 10.19 de l'Estatut d'Autonomia, crearà en el termini d'un any el Museu a l'aire lliure a les Illes Balears.

2.- Per tal de materialitzar el projecte de Museu a l'aire lliure de les Illes Balears, el Govern de la Comunitat Autònoma iniciarà les gestions pertinents per tal de localitzar un lloc adient per a l'ubicació de l'esmentat museu i establir, amb els titulars de les cases i terres, els acords pertinents d'ús o d'adquisició.

3.- El Museu a l'aire lliure de les Illes Balears ha d'ubicar-se en un lloc de fàcil accés per permetre-hi la visita del màxim de ciutadans. Ha de tenir com a centre un conjunt arquitectònic, nucli rural o possessió, d'interès, dins el qual es localitzin elements diversos de l'antiga societat rural i senyorial, com són celler, tafona, molins d'aigua, de vent i de sang, sínies i jardins, entre d'altres, tot això amb la finalitat que la reconstrucció del conjunt pugui donar als visitants una idea precisa de la vida quotidiana en els temps passats.

4.- Transcorregut el termini d'un any, assenyalat al punt 1, el Govern de la Comunitat Autònoma informará al Parlament del compliment de l'acord o bé de les raons que haguessin obligat el seu ajornament."

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Moll. Té la paraula, Sr Pons.

EL SR PONS I PONS:

Sr President. Sres i Srs Diputats.

Una altra vegada incidim sobre una àrea dins la qual hi ha una obligació constitucional a complir, l'article 46, que parla que els poders públics tenen obligació de protegir el patrimoni, no només amb la finalitat de mantenir el que reben les generacions presents, sinó que també tenen l'obligació d'incrementar-lo per tal que les futures generacions trobin uns nivells culturals superiors. Això no fa més que recollir diferents acords internacionals, acords de la mateixa Comunitat Europea, avui pràcticament lletra comuna de tots els països de la Comunitat Internacional.

Dins el marc de l'Estat espanyol, la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, en concret la Conselleria de Cultura, Educació i Esports, té unes competències fonamentals sobre el tema dels museus. Per començar, recordem que hi ha uns museus de titularitat estatal, la gestió dels quals, això és un element essencial, és a dir, qui els fa funcionar dia a dia, és la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, d'acord amb l'article 11.19 de l'Estatut. Després hi ha el tema de les competències exclusives sobre els museus de titularitat no estatal.

La veritat és que, quasi nou anys després de l'inici de l'autonomia, el balanç en matèria cultural de museus és absolutament decepcionant. Per començar, aquesta Comunitat Autònoma no s'ha dotat d'un instrument legislatiu, d'un instrument jurídic - i, per tant, no n'han derivat els elements reglamentaris pertinents - per tal d'entrar dins un món on hi ha una problemàtica bastant difícil. En contra del que pugui pensar la gent en general, que té un concepte tradicional del museu d'una gran casa on es mostren estàtues, pintures, etc., un concepte absolutament anacrònic dins l'Europa moderna, s'ha de fer una llei de museus. Tenim les competències per fer-la; tenim una responsabilitat de gestió, per una part, i competència exclusiva per l'altra, però la Conselleria de Cultura, Educació i Esports no ha afrontat el tema. Es va presentar una llei com a per compromís, la veritat és que molt mal feta. Conec perfectament el qui la va redactar, els directors dels museus no varen ser consultats d'una forma pertinent i la veritat és que si han de tornar a presentar una llei de museus com aquella val més que la deixin fora. En facin una de ben feta, la presentin i la debatrem en aquest Parlament.

El tema dels museus. Com a prova de la falta d'atenció a aquest tema, repassem els discursos dels anys 1983, 1987 i 1991 del President Gabriel Cañellas. Ni una sola paraula. Així mateix en tres legislatures hi ha temps per aprendre coses, hi ha temps per saber que hi ha museus, que els museus són fonamentals com a depòsit i com a centre cultural. Ni una sola paraula el 1983, ni el 1987, ni el 1991; sembla que els museus no existeixen.

Hi va haver una interpel·lació en matèria de museus presentada en aquesta Cambra pel Grup Parlamentari SOCIALISTA dia 4 de maig del 1988 i la Sra Consellera Ma Antònia Munar va dir unes paraules que, la veritat, vistes amb la perspectiva de tres anys després, resulten una mica sorprenents. Deia la Sra Consellera: "Crec que podem ser optimistes". Quan he rellegit aquest text he recordat que quan estudiava filosofia, al batxillerat, sortia això que diuen l'optimisme metafísic del Sr Leibniz: "Vivim en el millor del món possibles". Record que el Sr Llorenç Villalonga, amb el qual vaig tenir una gran amistat, deia: "Això no va bé; si vivim en el millor dels mons possibles, vol dir que no té remei". La veritat és que si damunt una situació, referida al museus, on no hi ha lleis de museus, on no hi ha una sola paraula a cap discurs d'investidura sobre els museus, on no hi ha hagut cap actuació seriosa, on hi ha una anarquia total, si partint d'aquesta situació resulta que podem ser optimistes, torno a recordar l'optimisme de Leibniz, la pitjor sentència, perquè vivim en un món que és tan bo, que no pot canviar.

Dins aquella interpel·lació es va parlar d'una política destinada a estudiar la creació de nous museus. Han passat tres anys. Quins nous museus hi ha? Quines iniciatives privades per crear un museu han rebut el suport de la Comunitat Autònoma? L'anarquia total continua, realment no hi ha actuació. Hem trobat una màquina, que bàsicament són els museus de Mallorca, de Menorca i d'Eivissa, la qual es fa funcionar, realment no s'ha passat d'aquí. Es troben igual que el 1983 i en algunes àrees - algun dia en parlarem amb detall - es troben pitjor.

Avui, el Grup Parlamentari SOCIALISTA proposa donar una passa que té una doble finalitat. Planteja l'inici de la creació d'un museu a l'aire lliure en sintonia perfecta amb les actuacions que es vénen fent a l'Europa comunitària d'avui i, bàsicament, aquesta proposta té una doble finalitat. Primera: En aquest Parlament ja hem discutit altres iniciatives del Grup Parlamentari SOCIALISTA; en trobaran una al Butlletí de dia 6 de març del 1991, referida a rehabilitació dels nuclis rurals de les Illes Balears. Aquesta societat nostra rural - amb petits nuclis artesans industrials, però bàsicament rural - ha deixat d'existir. Pràcticament el camp ha deixat de funcionar com a element econòmic de la nostra societat, però en queda un munt impressionant de testimonis històrics. Aquest patrimoni, que es mantenia perquè era ocupat, perquè funcionava, perquè era lloc de treball i d'ocupació, resulta que actualment ha perdut completament la seva funció econòmica i dur camí de convertir-se en un munt de ruïnes.

Això ho sap perfectament la Sra Consellera de Cultura, perquè no fa gaire es va anunciar - via diari, com és habitual - que els propietaris de les possessions pagarien menys impostos si mantenien les cases en bon estat. Ens han donat unes determinades precisions, no moltes, sobre aquest tema, que demostren que la Conselleria reconeix que s'ha d'actuar en aquest terreny. Com podem actuar, en aquest terreny? ¿Com podem agafar una possessió o un nucli rural pràcticament abandonat o en perill de ser transformat en residències de cap de setmana, amb actuacions arquitectòniques que ho desfan completament, si no li donam una finalitat realment operativa?

La finalitat que proposa el Grup SOCIALISTA és la següent: Un estudi molt interessant que li recoman, Sra Consellera, diu que un element essencial del turisme dins Europa serà inevitablement la cultura, i aquesta és la segona finalitat que té la proposició no de llei. Diu aquest estudi: "Europa es transformarà en el principal proveïdor de cultura. Grans parts del continent es transformaran progressivament en immensos museus a l'aire lliure". Llevem la paraula immens, en el cas de la nostra petita Comunitat Autònoma ja ens conformaríem que el Govern agafàs la iniciativa d'unes grans cases de possessió que tinguessin tots aquests elements significatius de l'antiga cultura rural o un d'aquests petits nuclis dels quals vàrem parlar el dia que debatérem la proposició del Grup Parlamentari SOCIALISTA, que es troben bàsicament al pla de Mallorca en perill de degradació, i agafar tot aquest conjunt, amb les terres que l'envolten, arribar a un acord amb els propietaris i ubicar-hi un lloc representatiu de la nostra cultura.

Què vol dir, un lloc representatiu? Un lloc on la gent de Mallorca i els qui ens visitin - si volem turisme cultural, hi ha d'haver oferta - vegin com era la vida dels temps passats. No basta tenir unes fotografies als museus de Mallorca, de Menorca o d'Eivissa, sinó que si tenim la possibilitat de fer-ho amb elements reals i autèntics - encara en queden suficients, però en perill de degradació - es necessari que actuem i que intervenguem en el tema, plantejant-nos la possibilitat de transformar una determinada possessió o un d'aquests nuclis rurals pràcticament abandonats en un museu a l'aire lliure.

Això no és cap novetat, jo he pogut constatar personalment en el cas concret d'Alemanya - també n'hi ha altres a França - on és possible visitar determinats llocs i veure les eines, els elements de treball, les formes de vida, els vestits, les cases d'altre temps. Es va arribar a un acord amb els propietaris, evidentment no es tracta de fer expropiacions que serien insuportables per a l'economia de la Comunitat Autònoma, i aquests llocs permeten que els francesos, els anglesos, els alemanys d'avui coneguin com vivien els seus avantpassats i protegir una sèrie d'elements que, si no s'haguessin fet aquestes actuacions, aviat només figurarien als llibres d'etnologia. Si es pot salvar un original, és lògic que no ens conformem amb una fotocòpia. No ens bastaria tenir una bona reproducció de Las Meninas ni del Guernica si poguéssim tenir els originals ben protegits.

Aquesta iniciativa, per tant, pretén protegir un patrimoni cultural i, a més a més, afegir un element important d'aquest turisme cultural, que ha de ser un turisme de qualitat que ens permetrà superar situacions econòmiques difícils, perquè el turisme massiu, el turisme degradat, el turisme de sol i platja, és un model absolutament esgotat. Hem de ser coherents amb les afirmacions que fa reiteradament el Conseller de Turisme i amb la Sra Consellera de Cultura, que anuncia una vegada i una altra que vol protegir patrimoni. Aquesta iniciativa planteja, per tant, una protecció _ del patrimoni i té una finalitat d'incentiu econòmic per a determinades zones a través d'un turisme cultural que permeti oferir qualitat als qui ens visiten. Moltes gràcies.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Pons. Passam al torn de fixació de posicions per als distints grups. El Grup Parlamentari Mixt ha .. fet arribar a aquesta Presidència la seva voluntat de dividir-se el temps de la seva intervenció. En conseqüència, té la paraula el Diputat Sr Peralta per un temps de cinc minuts. Perdoni, Sr Peralta. Té la paraula la Consellera Sra Munar, obrint qüestió incidental.

LA SRA CONSELLERA DE CULTURA, EDUCACIÓ I ESPORTS (Mª Antònia Munar i Riutort):

Gràcies, Sr President. Sres i Srs Diputats.

Em disculpin perquè el fet d'obrir torn incidental fa que s'allargui més la qüestió, però és que les propostes que fa el Sr Pons normalment no només tenen incidència de cara al futur, sinó que parlen molt del present i del passat i de qualque manera tenen relació amb el Govern, així que no queda més remei que sortir per fixar la nostra posició i explicar quin serà el futur.

Ara aprofitaré per dir el que no he pogut dir abans perquè tornava a obrir torn incidental al Sr Pons, i és que no hi ha millor defensa que un bon atac. Vostè, Sr Pons, fa molt bé això d'atacar fort des del principi, és una bona manera d'evitar que l'ataquin a vostè. Vostè ataca la política del Govern de la Comunitat Autònoma i d'aquesta manera no deixa quasi temps - almenys és el que ens passa a la Conselleria de Cultura, Educació i Esports - per pensar quina política duen vostès a altres llocs i quina és la seva part de culpa en molts d'aquests temes que vostè tracta aquí, el dels museus n'és un. És cert que hi ha molt a fer en matèria museística, jo li explicaré quina serà la nostra política en aquest camp, però no oblidí que molts dels

museus existents són estatals i esper que no ens vulgui fer creure que tots els museus de propietat estatal o que la responsabilitat inversora sigui de l'Estat es trobin en perfectes condicions. Vostè sap que això no és així, Sr Pons, i que en aquests museus hi ha molt per fer.

Això no ens lleva responsabilitat a nosaltres, naturalment, ni vol dir que nosaltres no haguem de millorar la política museística, d'això en parlarem ara. En primer lloc i per ser breus, hauríem de dividir la política museística del Govern en tres apartats. Pel que fa al tema legislatiu, vostè sap que nosaltres teníem previst presentar un projecte de llei de museus per debatre al Parlament. El Govern l'havia aprovat, però no es va poder discutir en les sessions passades perquè teníem un excés de temes culturals. No obstant això, li diré que durant aquesta legislatura hi haurà l'aprovació de la Llei de Museus i que procurarem consultar tots els especialistes per millorar-la, si és possible.

En segon lloc hi ha el tema de confeccionar les línies bàsiques per tal de poder planificar la política museística, quelcom semblant al que s'ha fet en biblioteques i arxius. Vàrem tenir poca sort, perquè aquest estudi es va convocar dues vegades i va quedar desert; esperem que vagi millor en el futur. Després, també hi ha unes determinades prioritats que el Govern té clar que vol dur endavant al marge de la Llei de Museus o de la confecció d'aquest estudi, entre les qual hi ha el Museu Institut de sa Torre d'en Galmés, a Menorca, el Museu Marítim, el Museu d'Art Contemporani i un museu a l'aire lliure a Formentera. Per tant, pareix que el que vostè proposa s'havia previst amb bastant anterioritat per part del govern d'Eivissa-Formentera, que treballa en aquest tema i al qual nosaltres volem donar suport des del Govern, de manera que en aquest moment, quan ja s'ha concretat el lloc del museu, creim innecessària la seva proposta. Per una altra part, també dir que el President ha parlat de matèria cultural en cada inici de legislatura i especialment de política museística l'any 1991. Moltes gràcies.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sra Munar. Dins la qüestió incidental, té la paraula el Diputat Sr Pons.

EL SR PONS I PONS:

Sr President. Sres i Srs Diputats.

Si hem de parlar de culpes, jo em sentiré molt pecador. Jo crec que aquí parlo de política, però no parlo de culpes en qüestió de museus. Parlo d'acord amb l'Estatut d'Autonomia, exercim la funció de control del Govern que pertoca realitzat a l'oposició.

Tema de museus. Hi ha unes possibilitats d'actuació molt superiors, però molt superiors al que s'ha fet durant aquests darrers nous anys a la Comunitat Autònoma. No - s'ha fet pràcticament res, no s'ha fet res. Aquest Diputat, Sra Consellera, quan parla d'un tema sol anar al centre i sol veure les coses; si vostè va al Museu de Mallorca i a part d'allargar la maneta al bouet de Costitx, on hi ha la seva foto i és molt guapa, hi va a veure els problemes reals que hi ha allà, veurà com fa riure parlar de política de museus. El contrast és que mentre no hi ha una política de museus - en això sí que podria atacar el

Grup SOCIALISTA - plantejam una iniciativa europea en un moment que tenim els museus tradicionals semblants als museus del Congo, això és així. Els museus de titularitat estatal, però que vostès gestionen, alerta! Qui contracta personal? Qui paga? Qui neteja? Qui controla? Si els roben els plats de la llebre i estan deu dies a tèmper-se'n! Demà li ho explicaré amb detall; no em posi el dit dins la boca, perquè conec el tema perfectament.

Parlem del museu a l'aire lliure. Hi haurà un museu a l'aire lliure de Formentera. On serà? Quins elements tindrà? Em pareix molt bé que es facin museus a l'aire lliure a cada illa, d'acord, però pensi una cosa: Per què s'ha enfocat el museu a l'aire lliure de cara a Mallorca? Bàsicament, la proposició anava per aquí; si es fa a Formentera, encantats. Per què? Per que hi ha uns territoris que encara no han estat objecte de destrucció per part d'un urbanisme bastant descontrolat, que contenen elements fonamentals que es van destruint. Els museus a l'aire lliure no són una casa ni un pati, ho entengui bé, són un espai on hi ha diferents edificacions, on hi ha un lloc on es feia vi, un lloc on es feia oli, un lloc on es teixia lli, un lloc on es vivia, una ferreria, un lloc per treballar la fusta, etc., però autèntics, i, en conseqüència, tot plegat és una cosa de gran volum, no es pensi que es pugui enllestir en dues grapades.

A Mallorca hi ha possibilitats de trobar això; hi ha possessions en molt mal estat que tenen quasi tots aquests elements, i si no en tenen alguns es poden traslladar elements autèntics i incorporar-los a aquest espai. És una operació cultural de gran estil, implica una voluntat política, una capacitat de negociació amb els propietaris de les terres i cases, etc., però el resultat seria realment formidable. No es tracta de fer com veiem a una possessió de Mallorca, concretament en el terme d'Esporles, on hi ha uns mallorquins que fan de mallorquins davant els turistes. Això és un "kitch", una cosa ridícula i imrepresentable.

Recordi, Sra Consellera - no li he dit, però ara li donaré la referència - que un 75% dels turistes que visitaren Gran Bretanya anaren a un museu, i que, per tant, si hi ha un turisme cultural important, el nostre país no pot tenir un desastre com el Museu de Mallorca, mal controlat, sense una inversió adequada, sense un personal adequat, ni pot continuar aferrat al concepte tradicional de museu. És necessari que prenguem una iniciativa i evitem que el nostre patrimoni es degradi - perquè encara hi és, però en degradació - i que el salvem posant-lo a l'abast d'aquesta gent que ens ve a veure per alguna cosa més que per prendre el sol i anar a l'hotel.

Per tant, crec que el tema és absolutament clar. Pel que fa al tema del museu a l'aire lliure, des del moment que vostè digui: Jo tenc aquest programa, hi ha tant de pressupost, el museu se situarà a tal banda i tindrà aquestes característiques, jo estaré disposat a creure-la, crec que dirà la veritat, però si només diu: Farem un museu a l'aire lliure a tal banda, a Formentera o a Menorca. Això no és, a nivell pressupostari? Quins terminis té, això? Quines característiques i quin personal tindrà? Això és una de tantes excuses, Sra Consellera, amb les quals surten del pas quan el Grup SOCIALISTA fa un debat en relació amb la política de la Conselleria de Cultura, que no resisteixen l'anàlisi més elemental. Lògicament, després li demanarem precisions sobre aquest museu a l'aire lliure de Formentera; a veure si també és una paraula de president o una cosa seriosa. Temem que serà paraula de president. Gràcies.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Pons. Té la paraula la Sra Consellera Sra Munar.

LA SRA CONSELLERA DE CULTURA, EDUCACIÓ I ESPORTS (Ma Antònia Munar i Riutort):

Gràcies, Sr President. Sr Pons, vostè ha sortit aquí exposant que fa política de control al Govern; jo diria que fa política d'obstruccionisme al Govern i vostè n'és bastant conscient. L'explicació és clara: El 40% de tots els temes que tractam en aquest Parlament són de cultura. A més, el primer dia que es va obrir aquest Parlament jo ja tenia 40 intervencions previstes. Si això és política de control, vostè comença a controlar abans de començar l'activitat. Jo li donaria un altre nom.

Parla que les meves anades al Museu de Mallorca són per veure els bouets de Costitx, que precisament no són al al Museu de Mallorca. Vostè sap que són al Museu Arqueològic Nacional de Madrid, desgraciadament, i això és perquè la política que vostès duen des de Madrid és aquesta de quedar-se amb tot el patrimoni, de no repartir i de fer impossible que els caps de bou de Costitx tornin a la nostra Illa. La defensa que fan és tan tosca com el fet de dir que fa un temps aquests caps de bou es varen comprar per al Museu Arqueològic Nacional i, per tant, són seus, com si en aquella època els mallorquins no haguessin contribuït econòmicament en les despeses. En aquell moment ja hi havia reforma a Hisenda, els mallorquins ja contribuïem i, per tant, aquests caps de bou són molt més nostres que seus.

Això és el que fa el seu Govern a Madrid, igual que en el tema del Museu de Mallorca i de tots els altres museus que tenim. És cert que nosaltres tenim la gestió, una gestió mal dotada, perquè en un moment determinat d'inexperiència es va voler acceptar i es va pensar que es feien de bona voluntat determinades cessions que després s'ha vist que no ho eren. A més, si la propietat del museu és seva, sàpiga que les inversions també els corresponen a ells. No hem parlat mai d'aquest tema, però tenc moltes ganes de fer-ho: de quines són les inversions que vostès fan on - n'haurien de fer. Cap ni una, i després encara pretenen que la responsabilitat sigui nostra. Caldria puntualitzar i crec que des de la Conselleria farem un esforç per contestar, no només a aquest setge que ens fan, sinó per anar puntualitzant altres temes i fer que la gent conegui quina és la realitat per part de vostès en el tema d'inversions i responsabilitats.

Per una part, parla de pressuposts. Miri, els projectes d'una conselleria són a llarg termini, no tot s'ha de preveure el primer any. Li he dit que en la nostra línia en qüestió de museus hi ha la possibilitat d'un museu a l'aire lliure a Formentera sempre que hi hagi possibilitats econòmiques, que són fonamentals. Vostè dirà que en podríem fer un altre a Mallorca i un altre a ... Totalment d'acord. Qualsevol proposta cultural és atractiva, es poden fer moltes de coses, però s'han d'establir prioritats i si vostè diu que hi ha poc personal al museus que hi ha ara, no es tracta de crear-ne un a cada illa, ho haurem de dosificar segons les possibilitats que tendrem.

Del que ens poden demanar responsabilitats, Sr Pons, és sobre si duim una política coherent i que amb els mitjans que tenim - que són pocs i vostè sap qui n'és el culpable - fem una bona política cultural. El que no pot demanar des d'aquí és el que jo podria fer si en lloc de tenir el pressupost de la meua conselleria tengués el pressupost de tot el Govern, perquè vostè comprendrà que és molt important fer cultura, però també és necessari tenir carreteres, fer una política agrària, una política de transports, etc. Per tant, demani possibles i no demani impossibles.

Fer comparacions del turisme que va a la Gran Bretanya amb el que ve aquí crec que és un tema que no importa entrar-hi. Tenim un turisme molt diferent i, gràcies a Déu, també un clima molt diferent; així que no entraré en aquest últim punt, perquè crec que no té molt de sentit.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies Sra Munar. Tancada la qüestió incidental, passam al torn de fixació de posicions per part dels grups. Pel Grup Parlamentari Mixt, té la paraula el Diputat Sr Peralta.

EL SR PERALTA I APARICIO:

Sr President. Sres i Srs Diputats.

La veritat és que a mi em va molt bé que vagin obrint qüestions incidentals, perquè gràcies a la que varen obrir vostès mateixos l'altre dia vaig tenir ocasió de poder conèixer l'Arxiu Diocesà de Mallorca, anar a veure l'exposició de joguines de les padrines, etc. Això que em va molt bé, perquè tal vegada a causa de la qüestió incidental d'avui hauré de visitar qualche altre museu o monument i la meua poca cultura serà un poc més vasta de quan vaig venir a aquest Parlament.

A mi, Sr Pons, em sembla bé aquesta proposta de crear el Museu a l'aire lliure de les Illes Balears, però, com crec que ja ha dit la Sra Consellera, no m'agradaria que aquesta proposta, en cas de ser aprovada, es convertís, tal com s'expressa a la proposta, en un museu a l'aire lliure de les Illes Balears situat en un determinat indret de Mallorca, com ha dit en les seves intervencions, i la resta de les Illes quedessin marginades d'aquesta qüestió. Açò seria tornar a caure en la política centralista que du el Ministeri de Cultura en el tema del Museu Arqueològic Nacional que, com deia, ja ha esmentat la Sra Consellera. Aquest museu és un conjunt de coses m'atreviria a dir que en molts de casos espoliades de les diferents Comunitats Autònomes, que qui les vol veure ha d'anar a Madrid per força. La veritat és que si la idea es que a Mallorca hi hagi un museu a l'aire lliure de les Illes Balears i que sigui de fàcil accés, per

descomptat que per als menorquins, eivissencs i formenterers no ho serà fàcil, hauran d'agafar l'avió per venir-lo a veure. Per tant, si és així, evidentment aquesta proposta no tindrà el meu suport.

També s'ha parlat d'un tema important, que és el de les prioritats. Jo crec que en el cas concret de l'illa de Menorca - el meu company de grup ja parlarà d'altres illes - el que és més prioritari és que s'obri d'una vegada per totes el Museu de Menorca, que fa més de deu anys que està tancat i que els turistes que ens visiten i fins i tot els mateixos menorquins no poden visitar-lo. Aquest sí que és un problema important. Es necessari i urgent que obrin aquest museu i li vull dir una cosa, Sra Consellera: M'estim més que obrin aquest museu i que sigui una rèplica en petit del Museu del Caire, que tothom diu que és un gran magatzem de restes arqueològics; m'estim més açò, que diguin que és un gran magatzem, que estigui tancat. Perquè les coses estiguin dins capsetes i ningú no ho pugui anar veure, jo crec que és millor que s'exposin, encara que no sigui amb massa ordre, ni concert, açò ja s'aniria fent. Crec que aquesta passa l'hauríem de donar. Deu anys són molts d'anys, per tenir tancat el museu.

Quant a monuments o això que s'ha dit sempre que l'illa de Menorca és un gran museu a l'aire lliure, també em sembla molt bé aquest museu que es vol obrir a la Torre d'en Galmés i que, per descomptat, en un moment determinat es va fer una feina, però jo no sé si fa molta estona que no ha anat per allà, jo hi anat recentment i a la Torre d'en Galmés en aquests moments hi ha un cert abandó. No així, per exemple, al poblat i sobretot el que és la taula i el talaiot de Torralba, on la Fundació Illes Balears, encara que alguns la critiquin, crec que fa una bona feina i, en aquest cas, "no me duelen prendas" de dir que, vingui d'on vingui aquesta feina, si és perquè vagi endavant aquest museu a l'aire lliure, ben vinguda sigui. Ara bé, en el cas de Torre d'en Galmés, està bastant abandonat.

Després, s'han començat moltes excavacions: El poblat de Trabucó, abandonat; el tancat de filferro que hi havia a les cates, tot romput, tot remogut. S'enduen els amolons, s'enduen una sèrie d'elements que tenien un doble sentit prehistòric, com a elements importants representatius d'eines o instruments que s'empraven en aquell moment, i tot açò desapareix perquè s'ho enduen, ho rompen i està tot abandonat. Hi ha abandonat als poblats de Talatí i de Son Catlar, a la necròpolis romana de Sanitja. A les basíliques paleo-cristianes es va fer una obra mastodòntica de protecció a la basílica de Torelló i s'ha abandonat totalment, igual que a l'illa del Rei, es van deixar construir apartaments a cent metres de la basílica de Son Bou; es van deixar construir perquè són allà i prou que alguns vam denunciar que no estàvem d'acord amb allò.

Jo crec que abans de parlar de fer un museu a l'aire lliure, encara que sigui descentralitzat, illa per illa, haurien d'obrir el Museu de Menorca d'una vegada per totes i tenir més atenció a aquests monuments que en aquests moments romanen totalment abandonats. Jo crec que és absolutament necessari. Pel que fa a museus o petites col·leccions etnològiques, jo crec que s'ha de donar suport a iniciatives com la de l'Ajuntament de Sant Lluís, que va inaugurar i té oberta al públic una col·lecció d'eines antigues del camp dins el molí que es va restaurar amb la col·laboració del Consell Insular de Menorca i del Govern de la Comunitat Autònoma; estic segur que molts d'ajuntaments col·laborarien.

Per tant, no donaré suport a aquesta proposició no de llei tal com ve presentada; en canvi, n'hi donaria si es presentés un document on vinguessin recollides totes aquestes propostes o es donés solució a aquests problemes que he plantejat. Moltes gràcies.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Peralta. Té la paraula el Sr Vidal per un temps de cinc minuts.

EL SR VIDAL I JUAN:

Gràcies, Sr President. Sres i Srs Diputats.

Aquí sí que no hi ha dubtes: No els teníem abans i menys els tenim ara. Com ha dit molt bé el Sr Damià Pons, l'oposició - en aquest cas l'oposició majoritària - és per controlar la gestió de l'Executiu, però jo diria, com en aquell fet que va passar a un sultà que va nomenar un guarda de la tresoreria i al final li varen dir si allò podria marxar bé, i va dir: Sí, perquè, a més, he nomenat un guarda del guarda de la tresoreria. Per tant, si m'ho permeten, amb tota modèstia, aquí ens pertoca fer el paper de guarda del guarda de l'Executiu, perquè, francament, creim que aquesta proposta no s'hauria hagut de dur aquí de la manera que ha parlat el Sr Pons, sinó, en tot cas, al Consell de Mallorca.

Ho dic perquè ell ho ha explicat, abans no ho hagués dit, perquè el títol diu Creació del museu a l'aire lliure de les Illes Balears. Bé, ell ha dit que tenia experiència, que havia vist museus. Bé, primer de tot jo crec que deu voler aclarir que es tracta d'un museu etnològic i costumista; per tant, és un absurd pensar que aquest museu s'ha de posar a una illa determinada de les Balears, perquè això no és possible, atès que cada illa té unes diferències, unes peculiaritats i aquests museus han de mostrar això. Jo veig molt bé el que ha dit la Sra Consellera de Cultura de posar un museu d'aquesta mena a Formentera, però no de les Illes Balears, sinó de Formentera, i m'atrevesc a dir que en el que ara vaig a dir hi estam d'acord tots els diputats eivissencs i formenterers dels diferents grups.

A Eivissa, tots estam d'acord a crear un museu etnològic. Tenim diferències, com és lògic, sobre com ha de ser, on s'ha d'ubicar, fins i tot sobre la forma com s'ha de fer; prompte hi haurà un ple per debatre això, però es tracta d'un museu etnològic per a Eivissa. Que tal vegada Formentera, on no hi ha possibilitats i el Consell d'Eivissa no hi pot arribar, tengui una ajuda del Govern Balear per fer un museu etnològic em pareix molt bé. Vostè ha vist museus etnològics d'aquests al continent, jo n'he vist a illes llunyanes, com les Azores, i a San Miguel he

vist un museu d'aquella illa que em va meravellar, que és el que s'hauria de fer aquí, a Mallorca.

Jo donaré tot el suport que pugui perquè es faci aquí - i torn a repetir que crec que hauria de ser al Consell de Mallorca -, però si ho aprova aquest Parlament, el dia que vostès proposin una creació d'un museu a l'aire lliure de Mallorca per a Mallorca, li donaré el meu suport, perquè vostè ho ha dit molt bé, ha dit: Allà els mallorquins rebran els visitants i exerciran de mallorquins. A mi em pareix molt bé; bé, vostè ho ha dit així, supòs que està gravat, no sé si ha dit la paraula exerciran, però es mostraran com a mallorquins i mostraran els oficis tradicionals de Mallorca, els forns i tot això, a mi em pareix molt bé, joestic d'acord, el que no pot ser és demanar un museu de les Illes Balears, que per les raons que ha dit vostè possiblement s'hauria d'ubicar a Mallorca, però que jo crec que no té una raó de ser.

No és tracta d'insolidaritat, no és que siguem insolidaris. Som insularistes, però no insolidaris, ho he dit moltes vegades. Per tant, em pareix molt bé que aquestes iniciatives perquè hi hagi museus etnològics - museus d'altres tipus n'hi ha a cada una de les illes - tinguin el suport de l'executiu de les Illes Balears i estam completament d'acord que els consells insulars ho propiciïn, però que es vulgui crear un sol museu a l'aire lliure de les Illes Balears per a totes les Balears, vostè ha parlat abans d'un mon il·lusori, doncs aquest museu seria una il·lusió. Des del meu punt de vista, no té justificació ni viabilitat. Moltes gràcies.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Vidal. Pel Grup Parlamentari PSM-EEM, té la paraula el Diputat Sr Morro.

EL SR MORRO I MARCÈ:

Sr President. Sres i Srs Diputats.

De fet, quant a aquesta proposició no de llei, crec que tots coincidim en un tema: l'escassa oferta museística a les nostres illes. És evident, qualsevol ciutadà la capta, la veu. Una oferta pobra, molt pobra, i per ventura, encara, pitjor difosa. Uns museus que potser existeixin, però són molt coneguts, són molt poc visitats i se'n treu molt poc profit. Efectivament, està molt bé tenir peces de la nostra història, tenir objectes de la nostra cultura popular, de la nostra prehistòria, del nostre passat, però qualcú ho ha de veure, qualcú ho ha de conèixer, qualcú n'ha de treure un profit, i això és fa molt poc. Certament, manca una política de museus. És indiscutible que es fan coses, no ho podem negar, i també és evident que se'n feren els anys passats, però manca una política de museus.

En les intervencions anteriors, tant del Sr Damià Pons com de la Consellera de Cultura, s'ha plantejat que -no s'ha tengut la titularitat d'alguns museus. El Sr Pons ha parlat que hi ha mala gestió o que no hi ha gestió de la Comunitat Autònoma; la Sra Consellera ha dit que hi ha poques inversions, que les inversions no s'han fet o que no s'han fet com pertocava. Certament hi ha acusacions en un sentit i en l'altre, però ¿qui és el responsable? Qui en té la culpa? El fet és que els museus estan deixats de banda, situacions lamentables, abandonament, manca de materials, manca de profit, pèrdua del nostre patrimoni, sortida

del nostre patrimoni cap a l'exterior. Qui és, el responsable? Que es faci la llei de museus, que es facin coses, que es faci una política de museus ja, perquè si no, realment es du una actuació irresponsable.

Fa falta una visió més moderna de la política de museus. Museus ja no són el mateix que eren quan es varen començar a organitzar, en el segle passat, cúmuls de coses com hi ha en alguns municipis concrets de Mallorca. Els museus s'han de posar en funció d'un servei a l'ensenyament, a la pedagogia, a la recerca, a la investigació, a la conservació del patrimoni, a la difusió d'aquest patrimoni, i s'han de lligar d'una manera íntima a la vida local, a la vida de cada poble, de cada comarca - de cada illa, en el nostre cas -, a la vida dels nostres pobles. Per tant, indubtablement, el Museu a l'aire lliure pot ser positiu, pot ser una eina més, una eina de tantes que ens fan falta al servei de la recuperació de la nostra cultura. Una idea lloable, com moltes de les que es proposen; museu parc i zona d'esplai positiu al servei visitants, però, sobretot, dels ciutadans d'aquestes illes.

A nosaltres no ens preocupa que sigui en un any o que sigui en dos, el que ens preocupa realment és una política de museus dins una política cultural i dins un conjunt d'actuacions. Per què no, un museu a cada illa? És evident que cada illa ha tengut la seva història, cada illa té la seva realitat cultural etnològica pròpia, i que cada illa té els seus elements arquitectònics de cultura popular clarament identificats. Evidentment, a Menorca, a Eivissa i a Formentera hi ha espais concrets en unes condicions idèntiques o superiors a les que hi pugui haver a Mallorca. Per tant, en aquest sentit, veim que seria molt més interessant i molt més positiu un museu a l'aire lliure a cada illa.

De totes maneres, tenim molts de dubtes sobre la intervenció del Sr Pons. El maniqueisme no és bo. Crec que en un debat parlamentari una actitud tan maniquea sempre durà a una pèrdua de l'objectivitat i possiblement a una pèrdua de la localització dels problemes. Hi ha un greu problema de finançament. Vostè ha parlat, Sr Pons, que gran part dels visitants de Gran Bretanya visiten un museu. Els qui visitin Mallorca hauran d'anar a Madrid, perquè realment les inversions es fan allà. L'altre dia, un company de grup parlamentari, Joan López i Casasnovas, esmentava el fet que més del 50% del pressupost d'inversions del Ministeri de Cultura d'enguany se'n va - se'n va, és la paraula, amb això coincidesc totalment amb el que ha dit el Sr Forcades - a Madrid. A veure si aviat haurem de denominar el Ministeri de Cultura com el Ministeri de Madrid.

Jo crec que no ens falten doblers perquè administrem malament, com s'ha dit abans. Pot se' que s'administri malament, però és evident que no hi ha doblers, que no hi ha recursos econòmics per dur una política cultural així com - s'hauria de dur. Em permetin un poc d'ironia: Potser el Govern de la Comunitat Autònoma haurà de posar un cànon per tenir museus a les nostres illes? Pens que és un tema important i un tema de fons que serà present en tot el debat. Per tant, nosaltres no direm que no a aquesta proposta, ens convenen un o quatre museus a l'aire lliure. Li pregam una actitud positiva, Sra Consellera, deixi de banda els focs artificials del Sr Pons, miri el fons del tema, falten museus, falten museus a l'aire lliure, falta també finançació, falten competències i falta una política cultural.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Morro. Pel Grup Parlamentari POPULAR-UNIÓ-MALLORQUINA, té la paraula el Diputat Sr Marí i Tur.

EL SR MARÍ I TUR:

Gràcies, Sr President. Sres i Srs Diputats.

No volia dur aquest paperet on he anat prenent notes perquè el Sr Damià Pons no ens acusàs que veníem aquí amb el paper que uns altres ens havien escrit. El Grup POPULAR-UNIÓ MALLORQUINA som suficientment intel·ligents per saber la lliçó sense que ningú ens l'hagi de dictar. No sé si faig bé o mal, però jo li demanaria, Sr Pons, que vengués a Eivissa i a Formentera, perquè vostè sempre parla de Mallorca, sempre, sempre. Jo li demanaria que no parlàs tant del Congo, perquè és un país massa llunyà al qual vostè pot anar quan vulgui, però crec que la seva obligació és venir més a les Pitiüses.

Fa molt poc temps que tenc l'honor de conèixer-lo, Sr Damià Pons, però crec que cada vegada que vostè puja a aquesta tribuna fa unes intervencions absolutament i totalment catastrofistes. Quasi res bo he sentit que sortís de la seva boca. Aquesta proposta no de llei de crear un museu a les Illes Balears em dóna tota la raó. En el seu raonament, diu, entre altres coses, com si aquí es volgués fer quelcom ultramodern, de fer un museu total. A Eivissa fa temps que ja tenim aquest projecte d'un museu total; un museu total que no solament vol fer el Consell Insular, sinó que també compta amb el suport d'un grup que es diu Step, que possiblement vostè no coneix perquè no és de Mallorca, però els seus companys de Formentera i d'Eivissa li explicaran què és.

Vostè diu que a les Balears no hi ha nous museus. Vengui a Eivissa hi podrà comprovar. A Eivissa tenim el Museu d'Art Contemporani, el Museu Etnològic i el Museu Puget, i perquè ningú no s'enganyàs voldria dir que la idea de fer aquest museu de les Illes Balears a Formentera ha sortit del Grup POPULAR-UNIÓ MALLORQUINA. Aquí no consta, Sr Pons, aquí parla de fer-lo a les Illes Balears, però la idea de fer-lo a Formentera ha sortit del Grup POPULAR-UNIÓ MALLORQUINA, a cada u el que és seu.

Dit això, no cal anar a Alemanya per veure un museu total, com vostè diu; pot anar a Terol - Teruel, en castellà - i vostè podrà veure un museu total. Tampoc no importa parlar malament només dels museus que tenim a casa nostra, a Mallorca, a Menorca i a Eivissa; de Formentera no en podem parlar perquè no en tenen, justament per això voldríem que en fessin un allà. Per tant, Sr Damià Pons, jo li demanaria que quan parla de fer aquest museu a les Illes Balears, no obligués a fer-lo a Mallorca. Tal vegada els meus companys em renyanen, però jo demanaria que es fes a Formentera. Ja li puc avançar que el nostre grup votarà en contra de la seva proposició no de llei, però al mateix temps jo demanaria al Govern que aquest museu de les Illes Balears que s'ha de fer es fes a l'única illa de les Balears que no en té, que justament és Formentera.

D'acord que no tindrà tants de milers d'habitants, d'acord que no tindrà l'extensió que té Mallorca, però jo vull aprofitar aquesta tribuna solemne per demanar un museu per a l'illa de Formentera. Com ha dit el Sr Vidal, no sé si ho podrà pagar el Consell Insular d'Eivissa i Formentera, crec que no, però jo demanaria que aquest museu de les Illes Balears que vostès proposen es faci a Formentera i que després es facin aquests museus que ha dit la Sra Consellera de Cultura, el Museu d'Art Contemporani o el Museu Marítim, on estimin més convenient. Per altra banda, veig realment difícil que un museu total pugui ser viable. No veig un museu, Sr Pons, on al mateix moment es pugui mostrar com es fa el vi, com es fan les espadnyes, com es fa una arada o com es teixia el lli. Vostè sap molt bé que aquesta experiència de museu total que vostè presenta ara com una gran innovació fa deu anys que ja la tenim a Eivissa. Fa deu anys que aquest museu total es va fer experimentalment a Can Berri de Sant Agustí, vull dir que abans de proposar idees tan innovadores seria convenient que repassàs alguna hemeroteca.

Ja que darrerament el Grup SOCIALISTA d'Eivissa i Formentera va tenir l'avinentsa de dir que aquest Conseller que parla emprava massa els micròfons i la fotografia, jo demanaria a algun Diputat de Formentera que fes pressió al seu grup perquè vengués aquí i també demanàs aquest museu. Tenc moltes ganes de sentir la veu autèntica de Formentera des d'aquesta tribuna, perquè encara no hem tengut l'oportunitat d'escollar-la. D'aquesta manera no podran dir que nosaltres empram massa els micròfons. Per acabar, Sres i Srs Diputats, el Grup POPULAR-UNIÓ MALLORQUINA rebutja aquesta proposició no de llei. Moltes gràcies, senyores i senyors.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Marí i Tur. Per al torn de rèplica, té la paraula el Sr Pons i Pons.

EL SR PONS I PONS:

Sr President. Sres i Srs Diputats.

Voldria centrar el tema, perquè crec que s'ha anat diluint, s'ha anat estenent i agafant un caràcter insular, llunyà, etc. Per què s'ha insinuat dins la proposició no de llei que aquest museu, té sentit a qualsevol illa, això és indiscutible, no es proposa crear el Museu a l'aire lliure de Mallorca, es tracta de donar la primera passa, però passa que en el cas de Mallorca, per començar, és un territori molt més gran, una població molt més nombrosa, un patrimoni molt més gran en dimensions i en nombre. Vostès saben quants de casals de possessió hi ha a Mallorca? N'hi ha més de 5.000, els ho diu un que quasi quasi pot presumir de ser un especialista en aquest tema, i no es creguin que són com l'edifici on som ara, n'hi ha que són quatre, cinc i sis vegades més grans.

Per tant, parlem de coses de grans dimensions. Parlem de Son Vivot, de Vinagrella, etc., de possessions en sé una estona llarga, i aquests elements estan en perill, no només casals de possessió, sinó nuclis sencers. La Sra Consellera en té una dins el seu terme, Son Vispó; dins el terme de Sencelles hi ha Cascanar, Laiar, etc., ho coneix perfectament. Que no es vol votar això? Ja coneixem l'actitud, sectària, que tot el que ve de l'oposició és dolent. Després també parlarem de Madrid.

Anem al tema del Sr Vidal. No es tracta de practicar cap tipus d'insularisme, es tracta de fer la primera passa en el lloc on hi ha més perill i més urgència. Crec que és aquí, però si la volen donar a Formentera, a Eivissa o a Menorca ens pareix molt bé, la proposició no de llei no diu que es museu s'hagi de fer necessàriament a Mallorca, ho he insinuat, ho pens així, però si vostè el vol a Eivissa, voti, perquè la proposició és absolutament oberta.

Voldria fer algunes petites precisions al Sr Morro. Que es faci política de museus, museu a cada illa, perfectament d'acord. Ara bé: Maniqueisme. Quin maniqueisme? El Grup SOCIALISTA no parla aquí com a abanderat del Ministeri de Cultura, és la Sra Consellera que, de manera reiterada, intenta desviar la qüestió i treure el tema del Ministeri de Cultura. La meua resposta - i també va per al seu grup - és que si tenen queixes del Ministeri de Cultura, vostès, que dins el seu grup parlamentari tenen un component que és Esquerra Unida, tenen veu a les Corts Generals. Utilitzin aquesta veu per pressionar en els temes de les Illes Balears, em pareixeria molt bé, però ho facin en el lloc on correspon. Aquí, el Ministeri de Cultura no és objecte d'interpel·lacions, ni de preguntes, ni de res; és a una altra institució.

Per tant, maniqueisme, cap ni un. Plantejam la interpel·lació, plantejam la proposició no de llei, les iniciatives referides al Govern de les Illes Balears. Que hi ha problemes de finançament? N'hi ha per tot. Al Sr Bosch tampoc no li surten, els números. Que serà un problema de finançament de les Illes Balears? Encara estan amb aquestes comèdies? Quin és el problema del finançament de les Illes Balears? Que hi ha prop de 50.000 milions de pessetes de defraudació d'IVA? Ho dic perquè consti al Diari de Sessions; em pareix que les coses van una mica per aquí, també, eh? Hi ha una defraudació brutal dins aquestes illes, on la pràctica és tradicional, generalitzada, etc., etc.

Per començar, els números no poden sortir, però això no té cap sentit. Com poden parlar de donar i de rebre? Si hem de construir una unitat europea, vostè s'imagina que aquest criteri victimista de les Illes Balears es generalitzàs dins Europa? Què passa? Jo no he sentit que el Sr Conseller d'Agricultura es lamentàs de rebre fons europeus perquè els nostres pagesos puguin funcionar, perquè arribin unes determinades subvencions. Això molt bé. Ah! No veu que la construcció d'Europa es fa a base de solidaritat? - Clar! Si ens posàssim en aquest pla victimista, la regió del Ruhr o Baviera es podrien queixar perquè han de mantenir els pagesos del centre de França, del massís central. Això és absolutament impresentable. Això, que ho digui un partit de dretes que practica el victimisme i ha arribat a una espècie d'ideologia dels impostos, que és la llei de l'embut aplicada al sistema fiscal, a través del Sr Forcades. "Tothom pagarà igual". Cànon. "Ja és un altre impost!". "No pagaran els qui destrueixen el territori, alerta, pagaran les

empreses de fora i les d'aquí fora pagar". Això li pareix bé? Jo a vostè no l'he sentit parlar d'aquests desbarats que s'han dit aquí. Ha parlat d'insuficiència fiscal, etc., etc. Francament, crec que això no s'aguanta. No hi ha canons per als museus perquè no hi ha política de museus. El Govern gasta desenes de milions anuals en xaranges publicitàries. Ho denunciï, no parli de canons de museus.

Finalment - em permeti un minut, Sr President i acabaré -, el Sr Joan Marí i Tur. Que vagi a Eivissa i a Formentera. Hi puc venir, ho conec, hi he estat. Fa molts anys que ho conec, No amb tanta precisió com vostè, però em sorprèn que una persona que coneix la seva illa, que coneix bé les Pitiüses, s'atreveixi a plantejar aquests triomfalismes culturals. L'illa d'Eivissa, en matèria d'infraestructura cultural, si no s'acosta al Congo s'acosta al Camerun. Res de cases de cultura, tot penja, no hi ha hagut política cultural. Qui és el responsable? Els socialistes? No hi han governat mai. Han tingut el poder dins l'illa durant el règim passat, ho deixarem anar, i durant el règim democràtic, vostè ho sap.

No he insultat ningú, Sr Marí. Vostè què vol? Que cregui que Eivissa té una infraestructura cultural moderna? Vostè sap que no és així, no és així. He anat a Eivissa i m'he reunit amb els meus companys precisament per informar-me, i no és així. Que vol fer triomfalisme? Vostè, que té unes certes afeccions poètiques, amb aquest triomfalisme referit a Eivissa mentre es destrueix el territori, mentre continuen urbanitzant d'una manera descontrolada, mentre continuen abolint el patrimoni, em fa l'efecte d'en Neró amb la lira davant l'incendi de Roma. (Rialles) Després d'això, Sr Joan Marí, crec que ja no hi puc afegir res més. La imatge és prou gràfica.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Pons. Passam al torn de contrarèplica. Pel Grup Parlamentari Mixt, té la paraula el Diputat Sr Vidal.

EL SR VIDAL I JUAN:

Gràcies, Sr President.

No vull entrar en qüestions canòniques, o sigui no vull parlar de canons. Bé, anava a fer un acudit massa fàcil i ho deixaré anar, però tanmateix vull recórrer a una cita d'un filòsof. No m'atrevec a parlar en llatí, però en castellà, una mica; aquell qui va dir: "No es eso, no es eso".

Sr Pons, "no es eso". Jo no he dit que volia aquest museu a l'illa d'Eivissa, jo he dit clarament i reafirmo que aquest museu de les Illes Balears no té sentit; que el que té sentit és un museu a cada illa de les coses de cada illa, però no de les Illes Balears, i en això també he de dir amb tot el meu afecte "no es eso" al meu amic Sr Marí i Tur, en aquesta ocasió Portaveu del Grup POPULAR. Vostè ha parlat de posar a Formentera un museu de les Illes Balears, Sr Marí i Tur, i jo defensaria de posar a Formentera un museu de Formentera. Si vostè defensa allò, posant l'oració per passiva caurà en el mateix error que el Sr Damià Pons. Per tant, en això tenc les idees ben clares: Crec que es tracta d'un museu etnològic i costumista a cada illa, però de cada illa, no del conjunt de les Illes Balears, que ni tan sols no és viable. Moltes gràcies i res més.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Vidal. Pel Grup Parlamentari PSM-EEM, té la paraula el Sr Morro.

EL SR MORRO I MARCÈ:

Jo crec que efectivament hem de situar el tema al seu lloc. El tema és la necessitat d'una política de museus i, en concret - pensam nosaltres, en plural - d'uns museus a l'aire lliure a les Illes Balears. Sens dubte que les cases de possessió de Mallorca son meritòries, molt guapes, molt interessants culturalment i etnològicament, però ¿i els llocs de Menorca, Sr Pons? I les cases rurals que hi ha a Eivissa? No fa massa que jo estat a Formentera i certament no hi ha possessions de l'entitat, de les dimensions de les de Mallorca, però són ben interessants i podrien donar peu a un bon museu a l'aire lliure en les mateixes circumstàncies que a Mallorca.

Quant al maniqueisme, jo pens que efectivament no tot ho deu fer bé el Govern Central i malament el Govern Balear. Supòs que un grup parlamentari evidentment respon a la seva ideologia, a la seva política; que pot tenir una fidelitat al seu Govern, però una excessiva fidelitat fa perdre identitat a certes declamacions i expressions. Certament, jo no dubto que vostè no és l'abanderat del Ministeri de Cultura, però moltes vegades ho pareix. El nostre és un grup parlamentari divers, efectivament, format per dos grups polítics, Partit Socialista de Mallorca i Entesa de l'Esquerra de Menorca, però això no lleva que nosaltres vulguem parlar dels problemes aquí i ara amb totes les seves circumstàncies i també de la política cultural del Govern Central, perquè creim que si no parlàvem de totes les implicacions que duen tots els temes que es tracten aquí, defraudaríem aquest Parlament.

Segurament que a Mallorca i a les Illes Balears es defrauda l'IVA, i també es deu defraudar a Andalusia, a Extremadura, a altres llocs, això és un fet evident. Tampoc no es tracta de tenir una espècie d'autoodi a la nostra societat, tampoc no devem ser tan dolents. El victimisme, Sr Pons, no ha de servir d'excusa per justificar el pitjor centralisme. Efectivament vostè ha corregut món, ha visitat molts de països europeus, jo també, i fins i tot dins estats clarament centralistes com el francès hem vist unes polítiques culturals i unes inversions públiques pertot arreu molt superiors a les que tenim aquí. Jo pens que, a part de tenir aquí un centralisme, és mal dut, mal aplicat. Efectivament la construcció d'Europa es farà a partir de la solidaritat, evidentment. Qui ha parlat d'insolidaritat, aquí? Demanar un augment de les inversions públiques i una major justícia cap a les Illes Balears, cap a Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera, és ser insolidaris? Jo pens que això son extrapolacions de les discussions i dels debats.

Per tant, no és que hi hagi partits de dretes dedicats a fer victimisme, no és que hi hagi partits dolents de dretes dedicats a fer victimisme a Catalunya, al País Basc i arreu de l'Estat. El que passa és que hi ha una política cultural - i d'això parlam avui - que per molt que s'hagin traspassat les competències, és evident, no podem deixar de situar-la dins la finançació d'aquesta autonomia, dins els problemes econòmics d'aquest país i dins el problema d'autogovern d'aquest país.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Morro. Té la paraula el Sr Marí i Tur, del Grup Parlamentari POPULAR-UNIÓ MALLORQUINA.

EL SR MARÍ I TUR:

Gràcies, Sr President. Vostè, Sr Damià Pons, ho vesteix tot de funeral, tot ho veu per la banda negra. Com a eivissenc, no estic disposat a tornar aguantar un insult per a la nostra illa com la comparació que vostè ha fet. Si vostè li sembla que els eivissencs ens trobam a l'altura del Congo o del Camerun, faci el favor d'anar -se'n al Congo i al Camerun i d'estar-hi un grat d'anys.

Dit això, quan vostè ha dit que Mallorca mereixia tenir aquest museu de les Illes Balears perquè era més gran, li vull recordar el que deia el meu catedràtic d'italià a la Universitat. Escolti bé, per favor; deia: "preferisca la qualitat a la quantitat". Recordi-ho això, que els bons perfums són a les botelles petites.

Si vostè creu que hi ha 50.000 milions defraudats de l'IVA, vagi on ha d'anar, aquí no és el lloc. Finalment, Sr Damià Pons, res de triomfalismes. M'he limitat a dir que els museus que tenim a Eivissa, l'Arqueològic vora la catedral i l'Arqueològic del Puig des Molins i el que farem molt prompte a Santa Eulària, uns són un model de funcionament i de visitants i un altre serà aquest museu total que vostè reclama. Per acabar, Sr Vidal, jo no he dit en cap moment que el museu que es faci a Formentera, hagi de ser el Museu de les Illes Balears. El que jo volia dir, en tot cas - i rectific si no ho he dit - és que aquest museu que aquí demanen que es faci a les Illes Balears, tenint en compte que s'haurà de començar per alguna illa, jo deman que es faci a Formentera i, naturalment, que sigui el Museu de Formentera, però pagat, si es possible, pel Govern de les Illes Balears, que són figures d'un altre paner.

Parlant de figues, com deia una vegada el Sr President del Consell Insular en un acte multitudinari, recordar-li per acabar, Sr Damià Pons, tornant a parlar del negres, que jo crec que l'únic que pot parlar aquí del Congo és el nostre President del Consell d'Eivissa i Formentera, perquè hi ha treballat deu anys fent una labor molt meritòria, tal vegada més que aquesta demagògia que vostè ha emprat aquesta tarda contra Eivissa i Formentera, que el grup parlamentari dels eivissencs tardarem molt de temps a perdonar-li. Moltes gràcies.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Marí. Per què demana la paraula, Sr Pons?

EL SR PONS I PONS:

Sí, Sr President. He estat objecte d'una acusació que evidentment he de contestar, perquè s'ha dit que jo havia insultat Eivissa i Formentera i Déu me'n guard.

EL SR PRESIDENT:

Un moment, Sr Pons. En referència a l'al·lusió que vostè indica i només a aquesta qüestió, té un temps màxim de tres minuts.

EL SR PONS I PONS:

Sí, Sr President. Sres i Srs Diputats.

Aquest Diputat ha intentat plantejar que Eivissa era l'illa més endarrerida de totes quant a infraestructura cultural. Això són elements discutibles, però és un punt de vista que sostenim. Sostenim que Mallorca i Menorca tenen una dotació d'infraestructura cultural superior, quant als municipis, a l'illa d'Eivissa. Si això és un insult, és una valoració que nosaltres no compartim. Això no pot ser mai un insult, perquè denunciant aquesta situació, el Portaveu del Grup Parlamentari SOCIALISTA entén que només constatant la realitat que Eivissa va per davall les altres illes es pot fer una política d'infraestructures culturals que posi Eivissa al nivell de les altres illes. Perdoni, no sé quin concepte té, però en el moment que un parlamentari intervé, no des de l'illa de Mallorca - jo som diputat del Parlament de les Illes Balears, jo no represent cap illa; tots representam una sola col·lectivitat, que és el poble de les Illes Balears - resulta que en el moment que ens preocupam perquè una illa surti del subdesenvolupament cultural, alguns se senten insultats. Nosaltres ens agradaria fer aquests insults cada dia, perquè seria una manera de sortir del subdesenvolupament. Moltes gràcies.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Pons. Conclòs aquest debat, procedim a la votació.

Sres i Srs Diputats que votin a favor de la proposició no de llei, es volen posar drets, per favor? Gràcies, es poden assegurar.

Sres i Srs Diputats que voten en contra, es volen posar drets, per favor? Gràcies, es poden assegurar.

Sres i Srs Diputats que s'abstenen? No n'hi ha.

El resultat de la votació ha estat el següent: A favor, 24; en contra, 34. En conseqüència, queda rebutjada la proposició no de llei núm. 1656 del Grup Parlamentari SOCIALISTA, sobre creació del Museu a l'aire lliure de les Illes Balears. Se suspèn la sessió per un temps de quinze minuts.

B.1) PROPOSICIÓ NO DE LLEI NÚM. 1586, SUBSCRITA PEL GRUP PARLAMENTARI PSM-EEM, SOBRE COMUNITATS BALEARS ESTABLERTES FORA DEL TERRITORI DE LES ILLES BALEARS.

EL SR PRESIDENT:

El punt següent de l'ordre del dia és la Proposició no de Llei núm. 1586, subscripta pel Grup Parlamentari PSM-EEM, sobre comunitats balears establertes fora del territori de les Illes Balears. No s'ha presentat cap esmena a aquesta proposició no de llei. En conseqüència, té la paraula el Diputat Sr Serra i Busquets.

EL SR SERRA I BUSQUETS:

Gràcies, Sr President. Sres i Srs Diputats.

En aquestes illes, on la problemàtica actual de la immigració, tant provinent de l'Estat espanyol com d'Europa o d'altres continents, és un dels temes que ens ocupa i preocupa des d'una òptica quotidiana i parlant de problemàtica econòmica, de problemàtica socio-cultural i també de problemàtica social, moltes vegades deixam de banda un d'aquests temes que és fer senzillament memòria històrica del que han estat els nostres pobles de Formentera, Eivissa, Menorca i Mallorca; en definitiva, deixam de banda l'emigració de temps enrera de ciutadans de les Illes Balears fora d'aquestes illes.

Aquelles persones que no han treballat aquesta qüestió o no l'han viscuda a nivell familiar o de veïnat, per ventura no tenen una coneixença històrica que no massa temps enrera hi havia persones d'aquestes illes obligades a emigrar, moltes de les quals varen establir comunitats estables fora dels territoris de les Illes Balears i Pitiüses, on trobam aquestes comunitats, aquests formenterencs, eivissencs, menorquins o mallorquins en aquests moments fora de les illes; persones nascudes en aquestes illes, però que viuen allà o bé que els seus descendents més immediats. Pràcticament jo diria que trobam persones espargides per moltes bandes del món, però sobretot per Amèrica, alguns nuclis a l'Estat francès i també en trobam alguns nuclis importants al continent africà.

De totes maneres, la immensa majoria els trobam a Amèrica. ¿Qui no coneix, en aquests moments, les colònies d'eivissencs a Santa Fe de l'Argentina, de menorquins a Córdoba de l'Argentina, de mallorquins a Buenos Aires i altres territoris també argentins, però -sobretot a la Pampa i també a Uruguai, a Venezuela, a Puerto Rico, fins i tot a Cuba, on encara hi ha una petita colònia de formenterencs i mallorquins a Batamenor? Parlam, en conseqüència, de gent nascuda en aquestes illes o bé fins i tot dels seus descendents més immediats.

Pensem que el fet d'establir relacions amb les comunitats de gent de les Balears i de les Pitiüses fora del territori de les nostres illes és una obligació d'aquest Parlament que ens ve marcada per l'article 8 de l'Estatut, i és per això que, amb una voluntat de desenvolupar institucionalment el nostre Estatut d'Autonomia, nosaltres pensem que cal establir una línia de treball respecte d'aquests mallorquins, menorquins, eivissencs i formenterencs i els seus descendents, que es troben organitzats o dispersos, però amb una certa voluntat de memòria, de recordança i en certa mesura de ser ambaixadors nostres en aquestes terres llunyanes; d'establir unes relacions sòcio-culturals que, sense comportar drets polítics, com diu l'Estatut, sí comporti, en canvi, d'alguna manera una relació, un apropament i una projecció de Balears cap a l'exterior a través d'aquestes persones, d'aquests homes i dones d'aquestes illes o dels seus descendents.

El nostre grup parlamentari ja va presentar aquest tema la passada legislatura, dia 29 de novembre de l'any 1989. Es va discutir i es va aprovar en dos aspectes molt senzills. En el primer nosaltres sol·licitàvem que el Govern de les Balears presentàs al Parlament un projecte de llei de reconeixement de les comunitats de mallorquins, menorquins, eivissencs i formenterencs existents fora del territori de les Illes i que s'establissin els mecanismes de col·laboració en la vida social i cultural d'acord amb el que preveu l'article 8 de l'Estatut d'Autonomia. En segon lloc, plantejàvem que el Govern de les Illes Balears presentàs al Parlament un pla d'actuació per a la seva aprovació pertinent, que fomentàs les relacions i la col·laboració amb les comunitats organitzades i centres associatius de persones nascudes a les nostres illes o descendents d'aquestes que es trobassin fora del territori de la Comunitat Autònoma.

Això ho aprovàvem per unanimitat en una comissió parlamentària, la comissió institucional, dia 29 de novembre del 1989. Han passat gairebé dos anys, per ventura qualque vegada, a través de qualque mitjà de comunicació, s'ha parlat que el Govern estudiava qualque cosa d'aquestes característiques, però d'una manera oficial, d'una manera clara, ni s'ha presentat un projecte de llei ni tampoc no s'ha presentat un pla d'actuació per a una temàtica que, si més no, nosaltres entenem que és humana, que és una qüestió de solidaritat, una qüestió d'humanitat, senzillament una qüestió d'interrelació amb uns grups de persones que nosaltres creim, per les notícies i coneixement del tema que tenim, que tant la gent que trobam a Uruguai com la de l'Argentina o de Puerto Rico - ho podríem fer extensiu a altres comunitats com la de la República Dominicana, però les tres primeres les coneixem amb un cert detall - veurien molt bé aquesta iniciativa per part del Parlament de Balears i, òbviament, per part del Govern de la Comunitat.

Nosaltres no volem confondre aquest tema de cap manera amb qüestions de l'any 92, amb qüestions de commemoracions ni res que s'hi assembli; només ho entenem d'acord amb l'existència de descendents o de persones nascudes a les Balears que viuen en aquests territoris i, per altra, d'acord amb una cosa que mana el nostre Estatut o que ho permet, i és arribar a un sostre d'actuació institucional o competencial d'aquest Parlament, que és legislar i fer plans d'actuació en un tema que creim que és humà i que hem de recordar clarament: Que aquestes illes, en unes èpoques històriques determinades, tenien una riquesa molt

mal repartida la qual cosa feia que hi hagués necessitat d'emigrar en moltes de circumstàncies.

Per altra banda, també tenir en compte que un cert creixement econòmic que es dona a Mallorca els anys vint és degut a uns doblers que vénen de l'emigració, dels emigrants mallorquins que envien doblers cap aquí o tornen i inverteixen, igualment que el creixement econòmic a partir dels anys seixanta i setanta moltes vegades també té molt a veure amb doblers que envien els emigrats mallorquins, menorquins, eivissencs i formenterencs cap aquí, o amb les inversions que van fent aquí, és a dir, que l'element emigratori també forma part d'un creixement econòmic sostingut que hi ha hagut en aquestes illes.

Per tant, ja que fa dos anys s'hagués pogut actuar i no es va fer, creim que amb aquesta proposta tornam a obrir la possibilitat que, amb una certa rapidesa, el Govern actuï en aquest tema. Nosaltres demanam que en el termini màxim de tres mesos dugui al Parlament el projecte de llei de reconeixement de les comunitats de mallorquins, eivissencs, formenterencs i menorquins que existeixen fora de les Illes, i, per altra banda, que també dugui a aquest Parlament, en el mateix termini màxim de tres mesos, un pla d'actuació per tal de poder establir uns corrents. Per altra banda, a part d'aquest reconeixement cap a aquests ciutadans d'aquestes illes, que seria un cert reconeixement històric i un cert homenatge a aquestes dones i aquests homes que varen emigrar amb moltes dificultats, i a uns els va anar bé, als altres malament i als altres ni fu ni fa, com bé diu la sarsuela "Ai Cuaquim, que has vengut de prim", que reflecteix coses reals d'aquesta emigració, i per altra part podrem fer un cert programa d'actuació. Bo serà que ho coneguim les generacions actuals, que obliden la història amb molta facilitat, sobretot aquest fet, i també que aquestes allaus d'emigració tan forta que tenim recentment sàpiguen que en un moment determinat la gent d'aquesta terra també va haver d'emigrar. Gràcies.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Serra. Pel Grup Parlamentari Mixt, té la paraula el Diputat Sr Pascual i Amorós.

EL SR PASCUAL I AMORÓS:

Sr President. Sres i Srs Diputats.

Intervenc des de l'escó, perquè només fixaré posició, ja que el tema ja va ser debatut en aquest Parlament, es du per segona vegada. Va ser aprovat per unanimitat, com ha dit el Sr Serra, i, per tant, esperam que també es produirà la mateixa aprovació per tots els diputats d'aquesta Cambra.

Només recordar que l'emigració que es va produir anys enrera va ser conseqüència d'una necessitat d'una determinada part de la nostra població que no tenia els mitjans suficients per viure amb dignitat a Mallorca. Després, a causa del "boom" turístic ha passat al revés. Els habitants de les Illes Balears ens hem enriquit i, per tant, establir uns mecanismes de cooperació, uns mecanismes de contacte amb aquestes comunitats que es troben a l'estranger, sobretot a Llatinoamèrica, és una obligació que tenim des d'aquest Parlament, i també la de fomentar-los. També he de recordar que tota aquesta gent que va emigrar tenen el cor a Mallorca, a Menorca, a Eivissa o a Formentera, tenen el cor a les Illes Balears, i encara que visquin allà tenen sempre aquesta doble personalitat, una cosa que els estira cap aquí. Nosaltres hem viscut molts d'exemples de gent major que han vingut aquí i han sortit als diaris plens d'emoció quan han tocat la roqueta. Aleshores, no hi ha res més a dir, sinó que donam suport a la proposició no de llei del Grup Parlamentari PSM-EEM.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Pascual. Pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, té la paraula el Diputat Sr Pons i Pons.

EL SR PONS I PONS:

Sr President. Sres i Srs Diputats.

Quan es varen redactar els estatuts d'autonomia hi va haver una voluntat de recobrar el passat i també d'establir un contacte amb aquella part de la Comunitat que, per raons bàsicament econòmiques, algunes també polítiques, - s'havia allunyat geogràficament. Per tant, es va incloure que en els cas de les Illes Balears, com a altres - d'una manera pràcticament genèrica figura a quasi tots els estatuts - "les comunitats establertes fora del territori de la Comunitat Autònoma podran sol·licitar com a tals el reconeixement de la seva personalitat d'origen". Què voldria dir, això? Volia dir el dret de col·laborar en la vida social i cultural de les Illes i a compartir-la. Lògicament, això s'havia de regular per una llei del Parlament.

Aquest article dels estatuts - dic estatuts, perquè és un article genèric - fonamentalment té sentit a les comunitats on es produeix una emigració important. És el cas de Galícia, l'exemple genèric; el cas d'Andalusia, d'Extremadura, etc., comunitats, entre d'altres, que mitjançant llei han desenvolupat la regulació d'aquest aspecte dels seus estatuts. Curiosament, en el moment que les Illes Balears accedeixen a l'autonomia, l'any 1983, una Comunitat Autònoma que havia tingut una emigració importantíssima en el passat, pràcticament va incorporar aquest article - ho record perfectament durant la redacció de l'Estatut - perquè figurava a altres, però realment dins el nostre Estatut tenia molt poc contingut. Per què? Perquè les Illes Balears, des de la dècada dels anys seixanta, són un lloc d'immigració pràcticament massiva, no igual per a totes les illes, però una immigració importantíssima que va permetre que les illes afrontassin el creixement turístic i disposassin de la mà d'obra suficient per a un creixement que ha transformat la nostra economia i la nostra societat.

Les Illes han tingut processos immigratoris i emigratoris, bàsicament emigratoris, al llarg de la seva història. Recordem el cas del segle XIII. Hi ha una conquesta catalana i, lògicament, hi ha un procés de colonització, un procés d'immigració de gent del Principat i d'altres indrets, però ràpidament - faré una petita recapitulació - es produeix una expansió demogràfica que fa que, al cap de relativament poc temps, ja al segle XIV, a Mallorca i lògicament també a les altres illes, hi hagi un excés poblacional que bàsicament es canalitza través d'una emigració cap a territoris del Mediterrani, entre altres l'illa de Sardenya. Al segle XV tenim un fenomen immigratori poc manifestat, que és una immigració forçada a través de l'esclavatge. Després de les pestes falta població i, talment com es feia als territoris antillans amb els negres, aquí s'importava mà d'obra esclavitzada procedent d'Orient i del Nord d'Àfrica.

Després, a partir del segle XVI, l'expansió demogràfica atura aquest procés d'immigració de mà d'obra esclava i arribam a un moment, ja en el segle XVII, que tornam a tenir fenomen d'emigració. El Grup Parlamentari PSM-EEM recordarà perfectament que hi ha una emigració emblemàtica, una mica controlada però significativa, que és quan al segle XVII hi ha grups de mallorquins que, a través d'uns incentius determinats, són portats a les valls de Tàrbena i de Gallinera, del País Valencià, per suplir els moriscos expulsats d'aquelles terres. Per tant, teníem un excedent poblacional que servia per cobrir baixes demogràfiques a altres indrets; podria esmentar altres exemples.

També és el cas de la presència de menorquins a la Florida i altres terres americanes, que ja ha estat objecte d'estudi. Com a dada curiosa, podríem dir que l'Almirall David Glasgow Ferragut, que és un cas que es sol esmentar quan es vol quedar bé amb la gent de Menorca, és una mostra de la preemiència que varen aconseguir aquests menorquins emigrats o els seus descendents dins els territoris americans. Per cert, Sr López i Casanovas, recordi que el Sr David Glasgow Ferragut va ajudar a posar fi, amb les seves naus, a una autodeterminació que vostès no crec que subscriguessin: la confederació dels estats d'Amèrica.

Jo crec que quan comença a tenir sentit aquesta iniciativa del Grup Parlamentari PSM-EEM és a partir de la gran emigració que es produeix des de finals del XIX i que dura fins a la meitat del segle XX, emigració fruit d'un excedent demogràfic - no hi ha llocs de feina suficients, els recursos econòmics no creixen tant com la població - que es canalitza bàsicament cap al continent americà: les Antilles, Argentina, Uruguai, però també una part molt important al Nord d'Àfrica. Lògicament, com vostès saben, a mitjan segle XX el Nord d'Àfrica té un procés d'independència, d'afirmació nacional del món islàmic, i aquestes comunitats mallorquines, com la comunitat francesa - en total, més d'un milió de persones - han d'emigrar d'Algèria i, per tant, desapareix pràcticament aquesta emigració. Llavors hi ha l'emigració dins Europa, la dels anys vint cap a França, que es torna a produir després de la segona guerra mundial, durant els anys del creixement d'Alemanya, Suïssa i França.

Tot això és història, tot això és passat, i d'aquest passat queden uns petits romanents, que són bàsicament els mallorquins establerts a Amèrica del Sud, una colònia importantíssima del passat, de la qual fins i tot hem de recordar que formen part il·lustres personatges del món cultural, com el Sr Joan Torrandell, que també va ser per Amèrica del Sud i el Sr Alexandre Jaume, il·lustre socialista, nascut a l'Uruguay. Per tant, hi ha un compromís històric; el que queda d'aquesta emigració - afortunadament crec que avui som un país d'immigració, això vol dir que econòmicament aquí les coses funcionen - ha de ser objecte d'un reconeixement i de cercar uns contactes. En primer lloc hi ha una base estatutària des del 1983, any que hi va haver una iniciativa aprovada en comissió, i ara - hem de reconèixer les coses - hi ha unes activitats nascudes entorn del cinquè centenari que han permès de retrobar, entre d'altres iniciatives, un contacte amb aquestes comunitats de procedència de Mallorca, de Menorca, de Eivissa i de Formentera, que avui, a través dels seus descendents - crec que moltes vegades ja es tracta més de néts que dels mateixos emigrants - que mantenen o crec que els il·lusionaria mantenir una relació amb la nostra terra.

Per tant, crec que aquesta iniciativa ha de ser saludada positivament, crec que aquesta llei sobre les comunitats de les Illes Balears establertes fora del nostre territori s'ha de dur endavant. Hi ha una dificultat i jo la vull plantejar, i és que així com les altres comunitats es plantegen la galleguitat, l'extremenitat o l'andalusitat, crec que les nostres comunitats formalment estaven agrupades en casals balears, etc., etc., però que el sentiment de grup que funciona realment és el de cada illa. De totes maneres, quan es discuteixi la llei, ja veurem com la podem articular pensada i definida a l'Estatut pels ciutadans de les Illes Balears amb l'element que són comunitats insulars establertes fora del territori.

Per tant, això és un fet positiu. El Grup Parlamentari SOCIALISTA creu que li hem de donar suport, en primer lloc perquè és a l'Estatut, article 8. L'Estatut fixa que hi haurà una llei del Parlament que desenvoluparà aquesta previsió estatutària i aquest Parlament té el compromís de ja haver aprovat oportunament en comissió una iniciativa pràcticament idèntica a la d'avui; l'única cosa que avui ha de fer aquest plenari és recordar que tenim un compromís i establir uns terminis per dur-lo a terme en la forma que planteja el Grup Parlamentari PSM-EEM. Moltes gràcies.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Pons. Pel Grup Parlamentari POPULAR-UNIÓ MALLORQUINA, té la paraula el Diputat Sr Martínez Polentinos.

EL SR MARTÍNEZ I POLENTINOS:

Buenas tardes, Sr Presidente, Sras y Sres Diputados.

Solamente para exponer la postura del Grupo Parlamentario POPULAR-UNIÓ MALLORQUINA. Decir que somos conscientes de esta situación, así como del interés humana e histórico del proyecto presentado, y que apoyaremos todas aquellas iniciativas legislativas encaminadas al reconocimiento de estos centros, de estos colectivos de Baleares no residentes en nuestras islas. Asimismo hemos de pensar que días pasados,

exactamente el jueves, fue presentado al Consell de Govern por parte de la Conselleria Adjunta a la Presidencia un anteproyecto de ley que determinará y regulará este reconocimiento de las comunidades baleares existentes fuera de nuestras islas. Asimismo se cumplirá efectivamente la normativa propuesta en el Estatuto de Autonomía i en la resolución de este Parlamento. Muchas gracias.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Martínez Polentinos. Per al torn de rèplica, té la paraula el Diputat Sr Serra i Busquets.

EL SR SERRA I BUSQUETS:

Sí, gràcies. En primer lloc, agrair als tres portaveus que han intervingut el suport que, entenem, donen a la proposta. Ens alegra que existeixi un avantprojecte per part del Govern i que es veiés dijous passat; desitjам que sigui projecte ràpidament i, per tant, registrat i tramitat. Ara bé, la proposta du aquest punt i un segon, que és un pla d'actuació. Per tant, creim que té una vigència i que en aquest moment concordam el nostre Grup Parlamentari i el Grup POPULAR-UNIÓ MALLORQUINA, cosa que ens alegra.

Ara bé, tanmateix voldríem matisar un parell de coses que s'han dit. La primera: Grups organitzats, segons nosaltres, n'hi ha, a Santa Fe, per una banda el col·lectiu eivissenc i, per altra part, el mallorquí; a Córdoba, el col·lectiu menorquí; a Buenos Aires, un col·lectiu conjunt de Balears; a San Pedro, són gairebé tots mallorquins i tres eivissencs i a Mendoza és un col·lectiu de Balears. A Puerto Rico bàsicament són mallorquins; a Cuba hi havia un col·lectiu conjunt molt important, sobretot d'eivissencs i mallorquins, però passa que no el podem tenir en compte a causa de les circumstàncies, a part que en queden molt pocs. A Miami, per ventura, com diu el Sr Morey, n'hi ha algun, però la majoria han tornat o han hagut de tornar.

Això sí, voldríem fer un segon matis i és que efectivament també n'hi ha de nascuts a Balears, però sobretot hi ha els fills i també néts, com deia el Sr Pons, per bé que la massa important és la dels fills i una sèrie de nascuts aquí. Una altra cosa és quina nacionalitat tenen; és un tema un poc diferent, perquè molts han optat per un tipus de nacionalitat que no és la de l'Estat espanyol. També hauríem de matisar que la proposta que feim des de Balears no té res a veure amb el V Centenari. El V Centenari son altres activitats i nosaltres ho hem fet al marge, perquè és un tema purament estatutari que ja feia estona que anava endarrerit. Per altra banda, gràcies pels suports; crec que aquesta gent ho veurà bé i que tots estarem satisfets d'aquesta tasca. Gràcies.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Serra. Ateses les posicions fixades pels distints portaveus, puc entendre que aquesta proposició no de llei s'aprova per assentiment? Queda, idò, aprovada per assentiment.

II.4) PROPOSICIÓ NO DE LLEI NÚM. 1688/91, PRESENTADA PEL GRUP PARLAMENTARI MIXT, RELATIVA A TERRITORIALITZACIÓ DE LES INVERSIONS EN ELS PRESSUPOSTS DEL GOVERN DE LA COMUNITAT AUTÒNOMA.

EL SR PRESIDENT:

Passam al punt següent, que és la Proposició no de Llei núm. 1688, presentada pel Grup Parlamentari Mixt, relativa a territorialització de les inversions en els pressupostos del Govern de la Comunitat Autònoma. Pel Grup Parlamentari Mixt, té la paraula el Diputat Sr Vidal i Juan.

EL SR VIDAL I JUAN:

Gràcies, Sr President. Sres i Srs Diputats. Per parlar d'aquesta proposició no de llei ens hem de remuntar a una llei, concretament la Llei de Finances que va ser aprovada l'any 1986, l'article 103 de la qual i concretament la disposició transitòria quarta - que, en honor a la veritat, i conec aquest tema, va ser deguda a una esmena que va presentar un diputat socialista, si no ho record malament - diu textualment: "La classificació territorial de les despeses d'inversions reals per àmbits insulars prevista a l'article 39.3 d'aquesta llei s'aplicarà a partir dels pressupostos generals per al 1987". Remetent-nos a l'article 39 de l'esmentada llei, al seu punt 3 s'assenyala: "L'estat de despeses s'articularà en base a la classificació d'aquestes a nivell orgànic, funcional, econòmic i per programes. Així mateix s'inclourà la classificació territorial de les despeses d'inversions reals per àmbits insulars i, quan sigui procedent, per comarques i municipis".

Vostès diran: Si hi ha aquesta llei aprovada, a què ve aquesta proposició no de llei? Aquí, com és habitual en la pràctica parlamentària, ens hem de remetre a cites, per bé que en aquest cas no recorrerem a filòsofs de fora ni a autors més o menys llunyans, sinó - i em sap greu que en aquest moment no sigui aquí, perquè d'alguna manera equilibraríem un poc el que pot haver rebut avui en un altre sentit - al Sr Damí Pons, que avui ha dit aquí, no fa molta estona: "Una cosa és la llei i una altra la seva aplicació". Segons això, podríem dir, en primer lloc, que l'any 1987, no es va aplicar el que deia la llei; els anys següents pareix que s'ha aplicat, per bé que hi ha diversitat d'opinions sobre que s'hagi fet de manera satisfactòria.

Llavors hi ha una altra circumstància que fa que sigui oportú haver dut aquí avui aquesta proposició no de llei, i és que l'Executiu balear, el nostre Govern, ha sol·licitat molt recentment de l'Administració Central - amb encert, s'ha de dir tot - que atesa la nostra peculiaritat geogràfica, es consideri la nostra Comunitat Autònoma com a integrada per tres unitats territorials corresponents als respectius consells insulars de cara a obtenir una millora en la finançació. Això està molt bé, però aquesta postura del Govern, aquesta demanda, aquesta sol·licitud que hem d'aplaudir, no només és - com va dir un membre del Govern quan li varen demanar per què ho feia - per tenir accés a una millor finançació perquè es consideri la nostra Comunitat com una comunitat pluriprovincial. Jo crec que ha de ser per això, però també perquè llavors es traslladi a la realitat de la nostra vida política i de la nostra vida administrativa.

Per què hi ha hagut aquesta diversitat d'opinions respecte de si s'havia aplicat bé o no el que diu la Llei de Finances a l'article 103 i a la disposició transitòria quarta? Senzillament perquè s'ha fet de dalt cap a baix i s'ha deixat el més important, que per a nosaltres i concretament per a aquest Diputat que parla des de la filosofia que defensa, és el "meollo" - si em permeten el castellanisme - de la qüestió, i és que nosaltres creim que pel que fa a aquesta territorialització, pel que respecta a la destinació de les quantitats de les diferents inversions de les distintes conselleries, abans, en cada àmbit respectiu, s'han d'escoltar els consells insulars.

Això, naturalment, no s'ha previst. Fins ara potser s'ha fet, però no de la manera que nosaltres proposam aquí, que és que s'escoltin els consells insulars des dels seus òrgans competents. Les gestions que s'han fet fins ara, tal vegada per interessats de la finalitat d'aquestes inversions, no dic que les hagin fet persones incompetents, això no ho vull dir, però no els òrgans adients, que són els òrgans col·legiats dels respectius consells insulars. - Aquí l'altre es va dir més o menys una barbaritat en aquest respecte, sobre si un òrgan de govern era o no col·legiat; òbviament sabem que ho és-

Com a conseqüència de tot el que he intentat explicar i sobretot en base a aquesta sol·licitud que ha fet actualment el Govern a l'Administració Central, nosaltres proposam aquests tres punts. En honor a la veritat, com que jo som un poc de l'escola italiana quant a improvisació, cosa que no vol dir que estigui enfrontat amb la siciliana, tal vegada hagués hagut d'invertir els punts - ara podria dir que va ser un lapsus mecanogràfic o de la secretària, però reconec la meua culpa - en el sentit que el 2 hauria de ser el 3 i viceversa, perquè, francament, l'important d'aquesta proposició no de llei és això: que per a la destinació de les inversions s'escoltin els respectius consells insulars a través, torn a repetir, dels seus òrgans competents.

Això és tot. Justament perquè crec que l'equip de Govern participa d'aquesta filosofia i, per què no? també el grup que li dóna suport, jo deman el suport de tots a aquesta proposició no de llei que he presentat. Moltes gràcies.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Vidal. En relació amb aquesta proposició no de llei, ha presentat esmenes el grup Parlamentari SOCIALISTA En conseqüència, té la paraula el Diputat Sr Alfonso i Villanueva per defensar-la.

EL SR ALFONSO I VILLANUEVA:

Sr President. Sres i Srs Diputats.

El Grup Parlamentari SOCIALISTA ha presentat una esmena de substitució als punts 1 i 2 de la proposició no de llei del Grup Parlamentari MIXT amb la intenció d'aprofundir el que preveu la Llei de Finances que, com el mateix Portaveu del Grup Mixt, el Sr Vidal, ha reconegut, el Govern, a partir del 1988, en certa manera havia presentat dins el pressupost el procés a les inversions de territorialitat de la Comunitat Autònoma - després hi entraré -, però que una cosa és el mèrit, una cosa és la llei i l'altra és la realitat. Nosaltres, que creim en la forma, també creim que - s'ha d'aprofundir en la llei i, lògicament, en la realitat.

Presentam una esmena que jo intentaré llegir i explicar la seva intenció. La nostra esmena diu exactament: "S'insta el Govern de la Comunitat Autònoma perquè en el proper exercici pressupostari s'inclouï la classificació territorial d'inversions reals, transferències de capital i transferències corrents per àmbit municipal. Les transferències corrents i de capital seran incloses també per àmbit insular". Aquesta proposició té dos aspectes: Un, que és continuar amb l'article 39 de la Llei de Finances, quan diu "després d'obligar el Govern que es territorialitzi insularment", diu que, quan sigui possible, aquest desglossament es farà per comarques i municipis, nosaltres pensam que en aquest moment és molt més interessant per municipis, però també hi inclouem les transferències de capital i les corrents.

Abans de tot, jo he de dir que quan vàrem elaborar la Llei de Finances en aquest Parlament, de la qual va ser un protagonista molt important l'anterior Conseller d'Economia i Hisenda, l'actual President del Parlament, com és habitual en mi, jo vaig ser molt ingenu. Vaig creure innocentment que el Govern tendria aquella bona voluntat que s'ha de suposar sempre d'entendre que quan parlam d'inversions ho feim en un sentit ampli i que entre aquestes inversions s'inclouria una cosa que tothom entén per tals, que són les accions de capitals. Quan parlam en sentit genèric de les inversions que fa la Comunitat Autònoma - el Conseller d'Hisenda ho diu sempre - compta amb les inversions i les transferències de capital, que són inversions que fan altres organismes per compte de la Comunitat Autònoma.

Ja he dit que vaig ser molt innocent, ho som en general - no riguïn, és ver - i un any darrera l'altre he vist amb sorpresa que, si bé les inversions reals es presentaven al Parlament - no totes, aproximadament la meitat, després hi entrarem -, les transferències de capital, que cada vegada tenien més importància, via empresa pública, IBASAN és un exemple típic, IFEBAL és un altre exemple típic, no en vull esmentar moltes perquè n'hi pot haver un caramull, l'altre dia sabérem d'alguna empresa industrial que es va crear, no sé ni el nom, Promoció Industrial no sé què, que no ha fet res més que rebre 450 milions i repartir-los o donar-los per comprar unes naus no sé de què. Bé, en definitiva això són anècdotes, 400 milions o 5.000 milions, això són anècdotes; el fet és que aquestes transferències de capital mai no es territorialitzaven i cada vegada tenien més importància.

Òbviament, amb aquesta esmena nosaltres demanam que ja que l'esperit de la llei era que tot el que és acció del Govern de cara a creació de capital - inversions i transferències de capital - també és territorialitzi. Comptin, com és lògic, que aquesta petició 110 va, ni de molt, més enllà, sinó tot el contrari: encara queda curta respecte de l'esperit del nostre Estatut d'Autonomia en relació amb els consells insulars i les Illes. Aquesta proposició no de llei té una part molt important que no és a l'esmena, que na l'hem esmenada perquè en principi hi estam d'acord, que és el pum núm. 3 que, com bé ha explicat el Sr Vidal, diu que per fer aquestes inversions amb caràcter insular es tenguï en compte el parer dels consells insulars.

Entrar en la insularització del funcionament administratiu d'inversions i de formació de capital de la Comunitat Autònoma, creim que realment és molt, molt important, i que és molt mal de fer que el Govern s'hi negui quan, d'una forma sistemàtica i molt més ara que comanden els tres consells, amb tota la polèmica i falta d'ètica política, diríem, per dir-ho de qualque manera, que ha suposat la consecució d'una presidència d'un consell, però això també és anecdòtic - una anècdota molt important que es pagarà, però una anècdota -, ara, que com dic, comanda els tres consells insulars, ha reiniciat, almanco verbalment, de forma legal encara no hi ha ni una pesseta, però almanco amb tota l'expressió verbal, que, com ha dit avui la Consellera, que ens ha sorprès molt, ella continuarà explicant, suposam que el Govern també, les coses als diaris, i el que es diu al Parlament, com que no ho escolta ningú té manco importància, però almanco el Govern ha dit d'una forma continuada als diaris que el procés de transferències als consells, etc., seria cada vegada més important.

L'esmena que nosaltres presentam és dins aquesta línia. Tenguïn en compte que no hi ha millor manera de fer les transferències als consells insulars que tenir molt clar quines són les inversions - no vull posar els exemples de nacionals i tal - que fa la Comunitat Autònoma cada un dels consells, perquè, com bé saben els Srs Diputats, les transferències es fan per un mètode molt antiquat, molt dolent, que sempre perjudica els consells insulars, que és el mètode del càlcul del cobrament efectiu, mètode que s'ha emprat pertot, però que també saben que això perjudica. Si els consells també saben quines inversions fa la Comunitat Autònoma allà, quan passin els cinc anys - de qualcuna ja en fa un i mig - que s'hagin fet les transferències, dins aquest fons de compensació que va crear la Llei de Consells Insulars es tindrà una notícia clara del que podran ser les inversions o la quantitat d'aquest fons perquè els consells insulars puguïn invertir.

L'esmena va en aquesta línia, perquè no té altra intenció que els diputats, els consells insulars i, lògicament, el Govern es comprometin - ja en l'exercici de l'any que ve, enguany és impossible - que a aquestes inversions reals s'hi afegeixin transferències de capital i també hem posat transferències corrents. Per què transferències corrents? Perquè la transferència corrent - la selecció, la repartidora - és un dels mètodes més clars que té el Govern de fer la seva política. No faré cap judici de valor: La manera més clara de fer la política que el Govern ha de fer o troba que ha de fer no és amb inversions, la política que fa el Govern representant un grup polític es fa a través de transferències corrents, es fa a través de subvencions, es fa a través del que generalment en els consells insulars li deim repartidora i que aquí també li podem dir, perquè la veritat és que és així, i també que el Parlament discuteixi o vulgui discutir la territorialització d'aquesta repartidora, perquè les transferències corrents sí que estan incloses en el cost efectiu, les transferències corrents sí que s'hauran de transferir oportunament al Consell, encara que la transferència que es va fer als consells insulars, com que era de molts pocs duros, això no hi va quedar inclòs.

Dins el mateix esperit de complir la Llei de Finances, també creim que ja és el moment, després d'una legislatura i mitja més, que en tant que sigui possible es faci aquesta separata de les inversions a municipis. Tractant-se de conselleries inversores importantíssimes, que puguin invertir 6.000, 10.000 milions de pessetes en accions específiques de municipis, no ens pareix bé que diputats i poble sapiguem que inverteixen a un municipi quan es fa aquella inversió o quan es negocia amb el batle, això si ho arribam a saber. Nosaltres creim que és imprescindible que es discuteixi en el Parlament, que és per això, la prioritat d'actuació inversora i de transferències corrents municipals que té el govern. Sense tenir una clara determinació de la voluntat del Govern expressada en el seu pressupost d'on vol que l'ajuntament inverteixi, sense tenir clar això és molt mal de fer que els diputats - el poble, en definitiva - s'assabentin de quina és la política real del Govern.

Aquest és el sentit de la nostra esmena - tal vegada m'he allargat un poc massa defensant-la, Sr Vidal -, que esper que accepti el grup proposant de la proposició no de llei. També esper de la voluntat de transferència - de la qual jo no he dubtat mai i ja he dit que era innocent - del Govern i del grup majoritari que governen aquesta Comunitat Autònoma, per aclarir cada vegada més la política econòmica, la utilització dels fons públics que fa el Govern autònom, que aprovin, lògicament, aquesta proposició no de llei i que l'any 1992, diputats, poble - no només diputats de l'oposició, diputats de la majoria i de l'oposició - s'assabentin de quina és l'autèntica política econòmica del Govern, ja que el Govern haurà explicat en aquest Parlament on van, a nivell d'illa, a nivell de municipi, les transferències corrents, les de capital i les inversions. Moltes gràcies.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Alfonso. Pel Grup Parlamentari PSM I EEM, té la paraula el Diputat Sr Sampol i Mas.

EL SR SAMPOL I MAS:

Gràcies, Sr President. Entenem que aquesta esmena completa bastant aquesta proposició no de llei, perquè és important conèixer la classificació territorial de les inversions reals, de les inversions de capital i corrents, i molt millor si aquest coneixement és per àmbit municipal. Com més informació i més detallada la tinguem, molt millor per a la bona salut d'aquest Parlament.

Aquesta proposició no de llei, si bé és totalment lògica i racional i per això mateix digna de tenir en compte, creim que, si més no quant al punt 3, es debat amb un cert retard, ja que segons les previsions els pressuposts han d'entrar passat demà al Parlament i, en conseqüència, suposam que ja s'han elaborat i que, per tant, difícilment es podran escoltar els consells insulars si el Govern no ho coneixia. Naturalment aquests pressuposts es podran modificar parcialment o totalment, encara que no creim molt probable aquest darrer cas. Per tant, haurem d'intentar introduir aquests criteris de respecte a la voluntat dels consells insulars via esmenes parcials.

El nostre grup pensa que aquests criteris de respecte a la voluntat de les quatre illes són positius i necessaris. Per tant, evidentment votarem a favor de la proposició no de llei, perquè en certa manera les esmenes que es presentin als pressuposts en aquest sentit tinguin el suport majoritari de la Cambra.

Abans dèiem que aquests criteris són lògics i racionals, i afegiríem que són imprescindibles si volem realitzar una política d'inversions planificada. Precisament el nostre grup ja presentà una interpel·lació, que es debaté dia 18 d'abril del 1990, sobre política de descentralització de serveis i territorialització d'inversions del Govern. A la interpel·lació seguí una moció que es debaté dia 2 de maig del 90 i que sols s'aprovà parcialment. Entre altres propostes, sol·licitàvem que el Parlament de les Illes Balears instàs el Govern de la Comunitat Autònoma a la presentació d'un projecte de llei de creació d'un fons de compensació intermunicipal que prioritzàs les inversions en infraestructures bàsiques d'aquells municipis que haguessin demostrat una actitud més positiva en la defensa i protecció dels valors naturals i paisatgístics del seu terme i que, en conseqüència, no havien obtingut forts ingressos per mor de la llicència d'obres.

Aleshores el Parlament no ho va aprovar, lamentablement, i nosaltres volem insistir-hi; aquest és un punt cabdal al qual no volem renunciar. Haguéssim pogut presentar una esmena d'addició a aquesta proposició no de llei, però entenem que el tema és prou important i anunciam que li donarem el tractament que mereix, mitjançant la presentació d'una proposició de llei de creació del Fons de cooperació intermunicipal, el qual ha d'ajudar a corregir, illa per illa, els desequilibris existents entre els nostres municipis. Serà la tercera vegada que ho presentam; la primera, mitjançant una proposició no de llei; la segona, mitjançant una esmena a la Llei de Pressuposts i ara ho farem mitjançant la forma de proposició de llei.

Tornant a la proposició que ens ocupa i al punt tercer - pareix que hauria de ser el segon, però és el tercer - que diu que s'incorporin als pressuposts les prioritats dels consells insulars, suposam que no hi haurà cap problema perquè s'aprovi, atesa la actual composició política, les majories que la conformen. Així i tot, com a filosofia política és important que s'aprovi, perquè aquests criteris de descentralització i respecte a cada illa ajudaran a fer millor aquesta autonomia. Gràcies.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Sampol i Mas. Pel Grup Parlamentari POPULAR-UNIÓ MALLORQUINA, té la paraula el Diputat Sr Palau i Torres.

EL SR PALAU I TORRES:

Gràcies, Sr President. En primer lloc, empraré el meu torn per fixar la postura quant als dos punts de l'esmena de substitució del Grup SOCIALISTA i també per contestar a la proposició no de llei que ha presentat el Sr Vidal.

El representant del Partit Socialista, Sr Alfonso, ha dit que quan es va fer la llei va pecar d'ingenu. Jo voldria dir-li que aquí no ha pecat d'ingenu, que ha pecat de molt llest, perquè en el moment que el Sr Vidal del Grup Mixt ha presentat aquesta proposició no de llei, vostè ha dit: Ara aprofitaré per incloure-hi una sèrie de coses més a veure si d'alguna manera podem fermer bé el Govern fins al punt que quasi quasi sigui impossible que presenti els pressupostos.

El nostre grup pensa que ara no és moment perquè es faci la territorialització en el sentit que vostè ho demana. Estam d'acord, com direm més endavant, que en faci quant a les inversions, però no quant a les transferències corrents i en totes les altres partides que vostè anuncia en la seva moció. Li ho vull dir sincerament, perquè creim que tècnicament és inviable, o sigui que si en aquest moment - avui som dimecres - està anunciat que els pressupostos d'aquesta Comunitat entraran divendres en aquest Parlament, imagini el que representaria tornar-los endarrera per refer tot el que vostè demana.

En cert moment també ha dit que no dubtaven de la transparència en la utilització dels fons públics, vostè sap que hi ha transparència i que té totes les facilitats per comprovar-ho, igual que els restants grups polítics. Fins i tot s'ha creat recentment la famosa ponència de l'article 103 per tenir un seguiment puntual de tot el que es fa quant a inversions i les altres despeses que té el Govern.

Passant ja a la proposició no de llei que ha presentat el Sr Vidal, del Grup Mixt, li vull dir que en principi, com he dit abans, el Grup POPULAR-UNIO MALLORQUINA la votarem a favor perquè la trobam important i interessant, però li vull fer algunes puntualitzacions que vostè mateix quasi quasi ja ha fet quan ha fet l'exposició. En primer lloc, a l'exposició de motius vostè diu que fins i tot el mateix Govern, quan ha negociat la futura finançació de la Comunitat Autònoma, s'ha basat en la importància del fet que som tres unitats territorials representades pels consells insulars. Nosaltres estam completament d'acord que es faci així i fins i tot que també es faci en el moment del repartiment de les inversions, però quant a la territorialització, que pareix que és el primer punt que vostè apunta a la proposició no de llei, també ho ha dit: Que ja es fa a partir de l'any 1988, o sigui que en certa manera nosaltres donarem suport a aquest punt, però que serà igual que ploure damunt el que ha plogut, ja que encara que no hagués presentat aquesta proposició no de llei s'hauria fet el mateix.

Quant al punt núm. 2, que parla que s'inclogui dins els pròxims pressupostos, encara que en un altre debat ha dit aquí que alguns diputats tenien coneixement dels pressupostos, nosaltres en aquest moment no en tenim cap. Del que sí tenim coneixement i informació del Govern és que dins els pressupostos del 1992 també hi figura aquesta territorialització i que per tant ja la veurem en unes dades molt pròximes. També estam d'acord i donam suport al punt núm. 2.

Pel que fa al punt núm. 3, que es refereix al fet que les diferents conselleries tinguin en compte les propostes que puguin fer els diferents òrgans del Consell Insular quant a les inversions de cada illa, estam d'acord, naturalment. Creim que a nivell de Balears, no ha de ser només aquesta bona entesa, que vostè sap perfectament que ha existit fins ara per la seva experiència com a ex-president del Consell Insular. Si no s'ha fet amb una metodologia o mitjançant una llei o una proposició no de llei, hi ha hagut aquesta entesa gràcies a les bones relacions que jo crec que hi hagut sempre entre els consells insulars i el Govern Balear, però pensam que aquesta entesa no ha ser no només entre aquestes dues entitats autonòmiques, sinó que també hi ha d'haver aquest esperit de cooperació i de coordinació entre totes les altres entitats administratives i polítiques de la nostra Comunitat Autònoma. Per tant, vull acabar repetint que votarem a favor d'aquesta proposició no de llei que ha presentat el Sr Vidal del Grup Mixt.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Palau. Té la paraula el Sr Vidal per fixar-ne la posició i acceptar o rebutjar l'esmena.

EL SR VIDAL I JUAN:

Gràcies, Sr President. En primer lloc, crec que m'he de felicitar i felicitar tothom perquè en línies generals s'ha entès perfectament el sentit d'aquesta proposició no de llei, al marge de la seva exposició. Es tracta, ni més ni menys, d'omplir de contingut els consells insulars en la seva vessant autonòmica, i per això jo agraeixc a tots els grups que li donin suport. De totes maneres, clar, hi ha la qüestió d'aquesta esmena que ha presentat el grup del Partit Socialista, al qual fins i tot li he d'agrair la mateixa esmena. A mi no em sap greu reconèixer sincerament que aquesta esmena millora aquesta proposició no de llei ho crec sincerament i, per tant, li don les gràcies. Jo no sé si l'esmena s'ha fet per ingenuïtat, com ha dit el Sr Alfonso; el que és cert i segur que no vull entrar és en les altres qüestions que ha esmentat el Sr Alfonso, perquè aquest no era el meu ànim. Jo parlava d'unes transferències, però en aquest tema dels pressupostos, quant a la seva territorialització; no d'altres transferències a les quals ell s'ha referit, que no són precisament de capital.

Em permetrà que segueixi aquest ordre, Sr President, perquè al final, clar, hauré de concretar, però crec que no estaria bé que deixàs de donar les gràcies al PSM, perquè jo desconeixia que l'any 1990 ells haguessin presentar una moció pareguda. Ells diuen que es va admetre en part, cosa que ja va ser un èxit, per bé que, segons diu el grup majoritari i jo no ho entès malament, accepten la totalitat de la meva proposició no de llei. Tampoc no sé si això s'ha fet ingènuament o vertaderament per una qüestió puntual a la Cambra, que en aquest moment jo entenc perfectament.

Per tant, també vull acabar donant les gràcies al Partit Popular-Unió Mallorquina. L'única cosa que els podria dir és que no es tracta de ploure damunt banyat, en el sentit que si accepten el total d'aquesta proposició no de llei, al final, com ha dit molt bé, sempre hi ha hagut entesa quant a l'aplicació de la destinació de les partides de les distintes conselleries, però precisament aquí jo vaig més lluny i això és clar. Jo pretenc que l'entesa sigui institucional; hi ha uns òrgans competents i, per tant, queda clar que aquesta entesa, no és que vulgui dir que no hi sigui des de el caire institucional, però que la destinació d'alguna manera sigui decidida pels òrgans competents dels respectius consells insulars. Almanco demanar-ho, la qüestió és que ho escoltin.

Per tant, francament, també per una qüestió d'ingenuïtat personal, que també la tenc, jo he dir que a pesar que agraesc aquesta esmena del Grup SOCIALISTA - acab de seguida, Sr President, però això s'havia d'explicar; ja no donaré més la tabarra - i reconec que milloraria aquesta proposició no de llei, lògicament, no sé si hem procedit com pertoca en el debat, però després d'escoltar el partit majoritari seria francament ingenu que ara jo acceptàs l'esmena. Per tant, jo deman disculpes, perquè en el fons jo hi creia i hi continuo creient, però això no lleva que per aquesta qüestió operativa no accepti aquesta esmena que millorava aquesta proposició no de llei. Moltes gràcies.

EL SR PRESIDENT.

Gràcies, Sr Vidal. Dins el torn de contrarèplica, té la paraula el Sr Alfonso Villanueva.

EL SR ALFONSO I VILLANUEVA:

Sr President. Sres i Srs Diputats.

Faré una aclaració "urbi et orbe": Al Grup Parlamentari SOCIALISTA ens agradaria que ens anomenassin com a Grup Parlamentari SOCIALISTA quan diuen "els senyors representants del Partit Socialista", que també ho som, però aquí som del Grup Parlamentari SOCIALISTA Qüestió d'ordre i d'aclariment. Jo record que un dia el Sr Gilet em va fer una advertència que si anomenava el Molt Honorable President del Govern digués President del Govern o Molt Honorable President del Govern, i ja la vaig atendre. Esper que ens atenguin, això en primer lloc.

Al representant del Grup Parlamentari del PP-UM li he de dir que, segons el Reglament, tots els grups tenim dret a presentar esmenes a les proposicions no de llei, i no són esmenes oportunistes, són esmenes oportunes, que és diferent. L'oportunisme que vostè ha esmentat i jo recalco ha estat de vostès, del Grup Parlamentari del PP-UM, quan anuncien que aprovaran la primera i la segona part de la proposició no de llei perquè saben positivament que això no suposa res. Saben positivament que la territorialització d'inversions a nivell d'illa ja es fa des del 1988 - vostè ho ha dit, ho diu la llei -, es fa més o manco bé, però és fa. Jo dic que no es fa massa bé, perquè el 50% són inversions indeterminades, com diuen. Jo sempre havia cregut que les inversions eren molt determinades, supòs que deuen ser inversions, supòs que deuen ser inversions indeterminades a nivell insular, és a dir, que no es poden determinar a nivell insular. Són de propaganda, de publicitat; el

50% de les inversions, que no és una broma, però vostès aproven una cosa que és a la llei. La veritat és que per a aquest viatge no feien falta aquestes beaces, em creguin, no aproven res més, i el punt 3, que és important, però no quant a les inversions - sabem que per això es discuteix o es parla amb els consells insulars - sinó que és important quant a transferències corrents, i això vostès no ho aproven i duen al seu llit el que pertoca, el Grup Mixt, perquè no accepti l'esmena encara que hi estigui d'acord. Aquí "el huevo es mucho más importante que el fuero".

La veritat, Sr Vidal, jo li he de dir una cosa: No aconseguirà absolutament res amb aquesta proposició no de llei, tal com van a aprovar-la. No aconseguirà res més del que tenim, absolutament res més. Per tant, ja poden aprovar això i el ball de bot, perquè això és exactament el que fan, no els interessa res més. Jo dic que una altra molt diferent és quan parlem de transferències de capital i de transferències corrents i en això hi vull entrar.

Sr Vice-president del Consell Insular d'Eivissa i portaveu, per a aquest tema, del Grup Parlamentari PP-UM: Vostès demanen transferències, vostès demanen que es compleixi o es comenci a caminar dins l'article 39 de l'Estatut d'Autonomia, vostès s'omplen la boca d'insularisme. Em podrà explicar com podran valorar aquestes transferències si no tenen territorialitzades les transferències corrents i de capital? Quants de gols? Golejada? L'Espanya-Malta serà un partidet que no servirà per a res el dia que hi haurà infinitament més gols, em creguin. Serà un pati d'escola; el Reial Madrid contra un pati d'escola, el Barcelona contra uns al·lotets pucers, parlant malament.

Golejada farà el Govern, que té tota la informació del que ha fet i del que pensa fer, quan parli de transferències; golejada que va fer el Govern quan va transferir el tema d'urbanisme. Golejada econòmicament parlant, i això ho saben el Sr Marí i el Sr Verger, el que interessava, i la golejada no eren de molts de milions de pessetes i els consells ho podien dur, però quan siguin transferències serioses -Agricultura o Cultura, on hi ha moltíssimes transferències corrents- les golejades seran impressionants. Els consells insulars - que tots també ho som - passarem a no poder discutir ni dins la comissió amb els consellers, que en saben molt, són molts d'anys de govern, en saben molt, ho hem de reconèixer, i que tenen tota la informació quan nosaltres, pobres consellers o diputats, no tendrem la més mínima informació del que fa, del que pensen fer ni del que han fet, i ara vaig al que han fet, després aniré al que pensen fer, si em dóna un poquet de temps, que no serà massa.

Amb el 103 podem saber, amb caràcter general, el que fa el Govern de la Comunitat Autònoma; amb caràcter territorial, amb caràcter municipal, sobre on van les transferències corrents territorialitzades en el sentit més ampli, no podem saber absolutament res i vostè ho sap, és a la comissió del 103, o a la ponència del 103; jo també ho sé, fa molts d'anys que hi estic. D'això no podem saber absolutament res, perquè per poder-ho saber hauríem de demanar una aclaració al Govern sobre cada transferència corrent, sobre cada inversió, sobre cada partida del pressupost i ara analitzaríem l'any 1985, no analitzaríem l'any 1991 com feim; per tant, no podem saber res.

En general, jo tenc el costum de no demanar impossibles. Intent posar el Govern contra les cordes; no ho aconseguisc, però ho intent, com també intent i tampoc no he aconseguit que el Govern sigui més transparent, cosa que hem sap molt de greu, però el és política, Sr Portaveu del Partit Popular-Unió Mallorquina, és discutir les previsions que té el Govern quant a actuació econòmica, això és política. Si vostès, els parlamentaris del PP i el Govern, no volen que en aquest Parlament es discuteixi de política, fan el que fan: no aprovar, no presentar desglossades, territorialitzades, transferències corrents i de capital.

Si hem de discutir seriosament de política hem de saber quina política fa el Govern, si el Govern ha de ser únic i per damunt tot. A pesar de tenir majoria absoluta, no basta tenir majoria absoluta, no basta, s'han de tenir altres coses i una de les coses que s'ha de tenir és poder discutir amb tota l'oposició de política. Nosaltres, els parlaments, històricament - aquí hi ha molts d'historiadors i afeccionats a la història - naixem precisament per a això, per discutir pressuposts. Vostès en neguen a discutir seriosament els pressuposts. Gràcies.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Alfonso. Per tancar el torn de contrarèplica, té la paraula el Diputat Sr Palau i Torres.

EL SR PALAU I TORRES:

Gràcies, Sr President. Només per dir moltes gràcies al representant del Grup SOCIALISTA pels seus consells per al moment que haguem de negociar les transferències. Crec que la proposició no de llei que havia presentat aquí el Sr Vidal en cap moment no feia referència a les transferències, i dir-li que abans de golear, els partits s'han de jugar. Gràcies, Sr President.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Palau. Passam, idò, a la votació.

Sres i Srs Diputats que votin a favor, es volen posar drets, per favor? Gràcies, es poden asseure.

Sres i Srs Diputats que voten en contra? Sres i Srs Diputats que s'abstenen, es volen posar drets, per favor? Gràcies, es poden asseure.

El resultat de la votació ha estat el següent: A favor, 38; en contra, cap; abstencions, 18. En conseqüència, queda aprovada aquesta proposició no de llei presentada pel Grup Parlamentari Mixt, relativa a territorialització de les inversions en els pressuposts del Govern de la Comunitat Autònoma.

III.- DEBAT DE PRESA EN CONSIDERACIÓ DE LA PROPOSICIÓ DE LLEI NÚM. 1480/91, PRESENTADA PEL GRUP PARLAMENTARI PSM-EEM, RELATIVA AL SÍNDIC DE GREUGES A LES ILLES BALEARS.

EL SR PRESIDENT:

Passam al punt següent, que és el debat de presa en consideració de la Proposició de Llei núm. 1480, presentada pel Grup Parlamentari PSM-EEM, relativa al Síndic de Greuges a les Illes Balears. Per fer la presentació de la proposició, té la paraula el Diputat Sr Serra i Busquets.

EL SR SERRA I BUSQUETS:

Gràcies, Sr President. Sres i Srs Diputats.

Dia 28 d'abril del 1988, aquest mateix Diputat, en representació del Grup Parlamentari PSM-EEM, deia en aquest plenari que era una gran satisfacció poder presentar la nostra proposició de llei del Síndic de Greuges de les Balears. Més grossa va ser la satisfacció quan es va aprovar per unanimitat la presa en consideració, després d'un debat que vàrem considerar important, però a la vegada preocupant. Important, perquè tots els grups varen fer èmfasi en la seva concepció del que podia ser el Síndic de Greuges o defensor del poble, el que vostès li vulguin dir - la majoria, s'entén - però també preocupant perquè dins els grups majoritaris i sobretot dins el grups no nacionalistes de les Illes Balears, vàrem detectar una certa pretensió o intencionalitat de buidar un poc el contingut de la proposició de llei que presentava el PSM-EEM.

Aquesta mica de preocupació realment ens va posar en estat d'alerta política, i es va comprovar que efectivament els nostres temors eren fundats quan no hi va haver interès per part del grups majoritaris perquè aquesta llei es tramitès, és a dir, la presa en consideració per unanimitat, i després de dia 28 d'abril de l'any 1988 s'atura, no es tramita, acaba la legislatura, i aquí és quan nosaltres, el mateix Grup Parlamentari, ens tornam a plantejar si la presentam o no.

Aleshores, primer feim una reflexió sobre la problemàtica de Balears, a veure si és o no convenient i important que el ciutadà de cada illa pugui tenir un defensor, una institució on acudir; que pugui estar tranquil que qualsevol administració haurà de respondre dels problemes que li plantegi. Això és una primera reflexió, i és quan, per una banda, hem analitzat queixes dels ciutadans a la Comissió de Peticions d'aquest Parlament, queixes de ciutadans davant el Defensor del Poble de l'Estat espanyol, queixes dels ciutadans davant l'Administració de Justícia i queixes dels ciutadans davant els ajuntaments.

Els nostres pobles, que no són uns pobles que en certes ocasions de la història hagin manifestat uns nivells de conflictivitat social massa elevats, però que sí són conscients dels seus problemes socials i cívics, han presentat molts més problemes davant totes aquestes institucions que té establertes el sistema democràtic del que caldria pensar i la immensa majoria de vegades ens hem trobat que el silenci administratiu, la lentitud de la justícia, el fet que el Defensor del Poble només acusàs la recepció del problema sense donar-li una sortida concreta i puntual, han fet que molts d'aquests problemes hagin quedat sense vehicular.

Per altra banda, observant cada any les memòries del Defensor del Poble, certament hem anat veient un sentit d'impotència en la mateixa institució. Sentit d'impotència per falta de mitjans humans, de mitjans materials i, en certa manera, per falta de poder vehicular les peticions dels ciutadans de totes les nacions i regions de l'Estat espanyol. Davant aquesta situació, per una banda ens hem reafirmat en una voluntat democràtica, en una voluntat d'autogovern, i, agafant en primer lloc l'Estatut d'Autonomia de Balears, és evident que la figura del Defensor del Poble, del Síndic de Greuges, la figura d'una institució d'aquestes característiques és perfectament viable i, per altra banda, nosaltres considerem que històricament és perfectament fonamentada. Per tradició històrica, per tradició democràtica i per Estatut d'Autonomia, creim que hi pot ser.

En segon lloc, analitzant el conjunt de problemàtiques de la nostra societat civil, el conjunt de problemes plantejats i detectats, encara hem pensat més que havíem de tornar intentar, no només el debat i la presa en consideració, sinó que la nostra Comunitat pugui tenir un síndic de greuges, institució que, òbviament, ha de ser neutral políticament, amb tots els matisos que pugui tenir la neutralitat, perquè nosaltres creim que ha de ser una institució compromesa amb els més necessitats, amb les persones més perseguides, amb les persones que tinguin més problemes, i per això, per tradició històrica i per grau de compromís, ens ha agradat més el model del Justícia d'Aragó que altres models que entenem que són un mica menys compromesos amb la realitat o que vehiculen menys la possibilitat d'actuació del síndic, pels quals motius ens reafirmem en les intencions de crear aquesta figura històrica, aquesta institució, amb una actualització d'acord amb el que és una democràcia constitucional, una democràcia que es mou constantment i s'adequa a les noves realitats.

De totes maneres aquestes noves realitats que vénen marcades per la Constitució de l'Estat espanyol, per l'Estatut d'Autonomia i tots els exemples que hi ha de figures semblants, partint de l'ombudsman nòrdic, però també passant per Andalusia, Catalunya, Galícia, País Basc, Aragó i Canàries, i també tenint en compte el conjunt de problemes de tota la ciutadania, fan que haguem tengut l'ànim per tornar aquí a sotmetre a la seva consideració la necessitat o no de l'existència d'un síndic de greuges de les Illes Balears. Això sí, voldríem demanar-los a tots que votin amb una certa convicció, és a dir, no per quedar bé i llavors no tramitar la llei, com va succeir l'altra vegada.

Aquest Diputat va presenciar una conversa de dos diputats de dos grups diferents que deien: Sí, ho hem aprovat, però això és una cosa que ja ho veurem. Va ser una realitat trista; nosaltres ens estimaríem més la no presa en consideració d'aquesta llei per aquesta Cambra, que la presa en consideració hipòcrita de la institució del Síndic de Greuges. Pensam que el tema és molt important i que si ens posam a tramitar-lo és per fer-ho amb rapidesa i, a la vegada, perquè aquesta institució pugui tenir carta de naturalesa en aquestes illes.

Abans he dit que tenim molts de precedents històrics: l'advocat del pobres, els principis establerts a la Carta de Franquesa; les nostres consultes als historiadors que han treballar amb rigor la història d'aquestes illes han estat àmplies i diverses. De fet, pensam que la memòria històrica i una actualització d'uns conceptes democràtics i d'una democràcia que la volem il·lusionada, més participativa, més crítica - més rigorosa, en definitiva - tot això ens anima a pensar que és important que a Balears tinguem un síndic de greuges, insistint que el nostre dret públic, la defensa de l'Estatut d'Autonomia, la tutela i conservació de l'ordenament jurídic de Balears també són competències que ha de tenir.

Al mateix temps que els demanam un vot amb convicció per tramitar la institució, també recordam que a l'hora de les esmenes hem de procurar que sigui una institució que tenguí molta competència, és a dir, que tenguí possibilitats d'intervenir en tot l'àmbit de la vida pública sense retallar en absolut res que pugui permetre una democràcia normal, i pensam que la nostra ho ha de ser. Recobrem, per tant, un esperit que per ventura fa deu anys tots teníem més viu, que era l'esperit de l'autogovern, l'esperit d'una democràcia participativa, com he dit abans; d'una democràcia que ens doni vitalitat i no ens decepcioni constantment. Un esperit, en definitiva, que ens dugui pel camí de veure aquesta necessitat institucional que nosaltres creim real, sobretot en defensa de la gent que se sent més perjudicada. Gràcies.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Serra. Pel Grup Parlamentari Mixt, té la paraula el Sr Pascual i Amorós.

EL SR PASCUAL I AMORÓS:

Sr President. Sres i Srs Diputats.

Si la proposició de llei que presenta avui el Grup Parlamentari PSM-EEM ja va ser en aquesta Cambra des del dia 28 d'abril del 1988 i no es va acabar de tramitar, jo esper que aquesta vegada s'acabarà de tramitar aviat, entre altres coses perquè si el Govern no du projectes de llei a aquest Parlament - que jo sàpiga no n'ha de dur més que un - almanco l'omplirem de contingut amb les proposicions de llei que vénen de l'oposició, com aquesta o la de protecció dels animals. Per tant, si avui es pren en consideració la seva proposició de llei, jo pens que aviat tendrem un síndic de greuges, que no ens torbarem tants d'anys a tramitar aquesta proposició.

La segona cosa que volia dir és el tema del contingut, que crec que és el bessó de la seva proposta. Vostè ha dit molt bé, Sr Serra, que davant els models que hi ha arreu de les comunitats autònomes de l'Estat respecte de la institució del Síndic de Greuges a les Illes Balears, o de Defensor del Pueblo, vostè ha triat la del Justícia d'Aragó. A mi em sembla molt bé, perquè és la més completa, ja té una tradició històrica molt important, de tal manera que l'Estatut d'Aragó ja li dedica un article, on especifica que tenen tres finalitats, que són les que vostès reflecteixen en els tres capítols del Títol II: Protecció i defensa dels drets individuals i col·lectius dels ciutadans, defensa de l'Estatut i defensa de l'ordenament jurídic de la Comunitat Autònoma.

Aleshores, clar, hi pot haver el dubte que tal vegada qualche Grup podria aprofitar-se per buidar la institució; de preguntar-se si el nostre Estatut d'Autonomia permet d'arribar tan enfora, perquè no podem oblidar que l'article 54 de la Constitució, quan parla del Defensor del Poble, diu que té per missió tutelar el compliment dels drets individuals, dels drets definits al Títol I de la Constitució Espanyola, però no parla de res més. Idò bé, el nostre Estatut d'Autonomia, a l'article 29, diu exactament que el Parlament, mitjançant una llei, podrà crear una institució semblant a la de l'article 54 de la Constitució - o sigui del Defensor del Poble - per a la defensa dels drets i deures fonamentals, així com per supervisar i investigar les activitats de l'Administració de la Comunitat Autònoma.

Per tant, el nostre Estatut d'Autonomia permet dues finalitats en la institució del Síndic de Greuges: d'una part, la defensa dels drets i deures fonamentals, però de l'altra part, la supervisió i la investigació de les activitats de l'Administració. Dins aquest segon apartat, per tant, hi cap perfectament tot el que faci referència a la defensa de l'Estatut d'Autonomia i a la tutela de l'ordenament jurídic de les Illes Balears. No hi ha d'haver cap dubte, per consegüent, sobre que el Síndic de Greuges no només ha de vetlar per a la protecció i defensa dels drets, sinó que també ha de vetlar per a la defensa del nostre Estatut, naturalment sempre circumscrita dins l'Administració de la Comunitat Autònoma i també per a la tutela de l'ordenament jurídic, entenent com a tal, com diu el seu projecte, el dret civil de les Illes Balears, les lleis d'aquest Parlament i les disposicions legals emanades del Govern de la Comunitat.

Per tant, nosaltres estam totalment d'acord no només amb la presentació d'aquesta proposició de llei, sinó també amb el contingut. Un dubte - això ho pensarem a l'hora de presentar les esmenes - és a veure quina amplitud ha de tenir l'organització d'aquesta institució. No hem d'oblidar que nosaltres som una Comunitat Autònoma que té un pressupost ínfim i que, per consegüent, tenim unes disposicions econòmiques molt limitades, i això fa que tal vegada el tema de l'adjunt que vostès plantegen no sigui possible. Per exemple, avui he sentit per la televisió que el Parlament de Catalunya destinarà 180 milions al Síndic de Greuges d'aquella Comunitat Autònoma i, clar, això aquí és una cosa totalment impossible, atès que el nostre pressupost serà de 40.000 milions de pessetes i ells el tenen de més d'1 bilió.

Per tant, s'ha d'anar amb molta cura per tal de no inflar els pressuposts de la nostra Comunitat, però així i tot - a part de qualche altra esmena que naturalment es presentarà amb la intencionalitat de millorar la proposició de llei - nosaltres, el Grup Parlamentari Mixt, li donarem suport.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Pascual. Pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, té la paraula el Diputat Sr Alfonso i Villanueva.

EL SR ALFONSO I VILLANUEVA:

Gràcies, Sr President. Sres i Srs Diputats. Ens trobam davant una proposició de llei que ja va ser presa en consideració per aquest Parlament dia 28 d'abril del 1988, com ha dit molt bé el Sr Serra. La tramitació parlamentària, lenta en aquest cas, no va permetre acabar la feina de dictaminar la llei abans de les eleccions legislatives i, per tant, la proposició va decaure, com està establert i és reglamentari. Queda claríssim que aquesta proposició de llei és una repetició de l'anterior i, per si hi hagués dubtes, ja li ho suggeresc perquè es rectifiqui, la disposició transitòria parla que la dotació pressupostària - i va com a broma - serà a l'exercici del 1988. Jo comprenc que aquesta proposició de llei anava dins la filosofia que té el Grup Parlamentari del PSM-EEM i, lògicament, si s'ha modificat, és poca cosa. No va en pla de crítica, sinó en pla de broma en el sentit que tots sapiguem que aquest Parlament - el Parlament elegit l'any 1987, que en un 60%, almanco quant a persones i pràcticament quant a grups polítics som els mateixos, llevat del Grup Mixt - és el Parlament que també va aprovar la presa en consideració l'any 1987.

Pareix lògic, idò, que avui es torni a aprovar aquesta proposició i, òbviament, pareix congruent que es repeteixi la votació i s'aprovi per unanimitat o per assentiment; una altra cosa, en la nostra opinió, seria un contrasentit. Això no vol dir - i també ja ho hem de dir d'entrada - que, almanco el nostre Grup que votarà afirmativament, com és normal, estiguem d'acord en totes i cada una de les coses que diu la proposició de llei. Especialment, i això és l'important, no estam del tot d'acord, i valgui la precisió, amb la filosofia que deduïm de la proposició de llei que ens presenten aquí.

El Síndic de Greuges és una figura similar a la del Defensor del Poble creada per la Constitució Espanyola del 1978 i regulada per la Llei del Defensor del Poble del 1981. L'Estatut d'Autonomia, d'on neix la possibilitat - que nosaltres creim que el Govern ja havia d'haver fet, després de nou anys de govern, tant aquesta com unes altres lleis - de crear una figura similar que, com tots també sabem, ve regulada per l'article 29 de l'Estatut d'Autonomia.

La iniciativa, en aquest cas del Grup Parlamentari PSM-EEM, intenta tapar, cobrir el buit que es produeix amb el desenvolupament estatutari per la desídia - no sé si és una paraula exactament mallorquina, però crec que tothom l'entén - del Govern per desenvolupar l'Estatut. La Llei del Consell Econòmic i Social es troba pendent, s'hi trobava la Llei del Síndic de Greuges, no hi ha manera de posar-se d'acord en una institució tan importantíssima com la Sindicatura de Comptes, etc., etc., etc. Nosaltres, en aquest sentit, l'any 1978 el meu company Tirs Pons ja va felicitar el Grup Parlamentari del PSM-EEM i avui els vull felicitar jo perquè el fet de completar l'entramat legislatiu previst a l'Estatut és una feina que hauria d'haver estat fonamental per al Govern de la Comunitat Autònoma, que és fonamental per a aquest Parlament i que

resulta quasi impossible de fer pels grups parlamentaris de l'oposició, això ho sap tothom.

És molt mal de fer dur una proposició de llei, és molt mal de fer; en general quan els grups parlamentari en feim qualcuna, la copiam, l'adaptam i la copiam, així que creim que aquesta feina l'hauria d'haver feta el Govern i l'hauríem d'haver discutida en aquest Parlament. Per tant, una vegada més, com dic, enhorabona al Grup Parlamentari del PSM-EEM per la iniciativa, i tornarem al tema de la proposició de llei.

A nosaltres, senyors del Grup Parlamentar PSM, ens preocupa com fan l'exposició de motius, perquè no emmarquen la proposició de llei d'una forma convençuda dins la situació democràtica institucional de la Constitució Espanyola del 1978, sinó que l'emmarquen en l'evolució històrica de les institucions del Regne d'Aragó i del Regne de Mallorca dels segles XIII i XIV. La veritat - permetin que discrepi, però és important emmarcar d'una manera o d'una altra, perquè d'aquí es dedueix la filosofia de la proposició de llei - és que nosaltres creim que els moderns defensors del poble o els síndics de greuges tenen sentit i un veritable antecedent històric en l'Ombusman suec o els defensors del poble dels països nòrdics i després en les altres evolucions que han tengut a França, a Itàlia i a qualque regió italiana, i a Espanya en la Constitució del 1978.

Nosaltres creim que l'antecedent de ver és aquest, perquè parlar del procurador dels pobres o de l'advocat procurador dels pobres del segle XIV és parla d'una figura emmarcada en un règim feudal que no té cap relació real amb la situació d'un règim democràtic lluitat i aconseguit - democràtic amb tot el que significa democràcia i tots els problemes que té la democràcia, que en té i no els d'amagar -, què es el que fa el Defensor del Poble actual en contra del que feia l'advocat o el procurador dels pobres que, com diu molt bé la Constitució, és vetlar perquè es compleixin aquelles llibertats que el poble s'ha donat a si mateix a través de la Constitució, situació molt distinta de la de vetlar perquè no acabassin de sacrificar uns senyors que eren de cinquena, de sisena o d'octava categoria, com passava a la baixa edat mitjana.

Aquest intent seu de relacionar el Síndic de Greuges amb les figures del dret públic de la Corona d'Aragó, que si volen podríem anar molt més enrera, podríem anar a la república romana i parlar del tribú de gens de Roma, després desvirtuat, però que al principi també té una funció molt pareguda, tenint en compte que, òbviament, la Roma inicial o primitiva Roma republicana era molt més democràtica que els règims feudals de la Corona d'Aragó o del Regne de Mallorca dels segles XIII i XIV. Per tant, nosaltres creim - i per això deim que el tema és important - que d'aquesta exposició de motius i d'aquesta valoració històrica surt la filosofia que donen al projecte de llei, i aquí volem anar nosaltres i a posta ho volíem dir.

La nostra opinió és que la filosofia del projecte de llei té en compte que existeix el Defensor del poble, però hi passa per devora com a de puntetes i intenta per tots dels mitjans d'aconseguir un Síndic de Greuges que tengui absoluta competència a la Comunitat Autònoma òbviament sobre la defensa dels drets fonamentals i la vigilància de l'activitat de l'Administració Pública, en el sentit més ampli, en aquesta Comunitat Autònoma. D'acord que el seguiment del compliment dels títols que declaren els drets dels ciutadans d'aquesta Comunitat Autònoma, de l'Estatut d'Autonomia, ho ha de fer el Síndic de Greuges, però dins aquesta àmplia exposició, que té un reflex claríssim a l'article 5 - ara no entraré a discutir-lo, ja ho farem si la proposició va endavant, cosa que esper - la intenció de tota la proposició de llei és precisament que el Síndic de Greuges coordini amb el Defensor del Poble, però que aquí el Síndic de Greuges sigui absolutament competent sobre tota l'actuació de l'Administració Pública i tota la defensa dels drets dels ciutadans en aquesta Comunitat Autònoma.

Nosaltres creim que això és un error, no per un sentit centralista, no per un sentit jacobí, sinó per un sentit profundament autonòmic. L'autonomia existeix perquè el poble d'Espanya ens va donar una Constitució autonòmica, perquè el poble d'Espanya, tots nosaltres, vàrem votar un referèndum i una majoria aclaparadora vàrem avalar una Constitució i una forma d'organitzar l'Estat. Aquesta mateixa Constitució estableix quines són les prerrogatives del Defensor del poble; aquesta mateixa Constitució obliga el Govern de l'Estat - i ho fa l'any 1991 - a fer una llei que és la Llei del Defensor del Poble, que estipula perfectament quines són les seves competències, i les competències del Defensor del Poble són per a tot l'àmbit del territori espanyol, Comunitat Autònoma de les Illes Balears inclosa.

És evident que vostès, a la proposició de llei, van molt alerta a negar aquesta evidència, però la intenció o la filosofia - i nosaltres intentarem, via esmena, variar-la - és que el Defensor del Poble d'aquí es trobi en pla d'igualtat, en el camp de les competències, amb el Defensor del Poble d'Espanya. Això té dos problemes i a posta deia que era molt important. Primer problema, que possiblement això no sigui constitucional, però no hi vull entrar, en aquest tema no hi vull entrar, el segon problema és molt més greu: Que fa quasi impossible la col·laboració, que és imprescindible, amb el Defensor del Poble. El Síndic de Greuges, per funcionar bé, ha de tenir una perfecta coordinació i col·laboració amb el Defensor del Poble; ho diu la Llei del Defensor del Poble, que és llei orgànica del mateix rang que el nostre Estatut. Diu que coordinaran i jo, Srs del Grup Parlamentari PSM-EEM, em vull permetre - seré breu, només faré menció d'un article - que vostès parlen a l'article 5.3, i això és de filosofia pura: "El Síndic de Greuges comunicarà al Defensor del Poble totes les queixes relatives a l'activitat de l'Administració Pública de l'Estat a les Illes Balears".

Comunicarà. Paraula important. Resoldrà les qüestions del Síndic de Greuges i comunicarà al Defensor del Poble. La realitat constitucional és "el Defensor del Poble haurà de relacionar", tret que, i això és el que fa que, si canviem la filosofia, sigui una figura perillosa, no en mal sentit, sinó que pugui néixer sense activitat seriosa, si no canviem aquesta filosofia, que impediria, aprovat així i essent constitucional, cosa que jo dubto, que el Defensor del Poble firmàs un conveni

de col·laboració nomenant delegat seu el Síndic de Greuges, que és el que han fet a Catalunya, a Aragó, a Andalusia, etc. Això no és jugar amb les paraules, això és perfectament dins la seva filosofia, però de totes maneres jo crec que això es pot arreglar en ponència o en comissió.

Dins la proposició de llei hi ha altres negligències, sempre parlant d'administració, no de la Comunitat Autònoma, de les competències que tenim, sinó de l'Administració en general. Srs del Grup Parlamentari PSM-EEM, les competències de l'Administració en general, fins i tot de la Comunitat Autònoma, fins i tot dels ajuntaments, la té el Defensor del Poble; de l'Administració de l'Estat, només la té el Defensor del Poble, tret que delegui, que és el que hem d'intentar: Que via conveni, el Defensor del Poble delegui en el Síndic de Greuges, cosa que aconseguirem si no posam entrebancs a les seves competències a nivell nacional i a aquesta llei.

De totes maneres, només volia fer aquest tipus de reflexió perquè crec que és important saber, quan ens assurem, si ens hi podem assegurar i esperar que el Grup Parlamentari del PP-UM no hi tinguí cap inconvenient ... És curiós, però la meua gargamella aguanta just just fins que s'encén el llum groc, sempre hauria d'acabar un poquet abans.

Resumint: Nosaltres creim que aquesta proposició ha d'anar endavant; he volgut explicar el matís filosòfic que inspira el nostre concepte del que haurà de ser el Síndic de Greuges i el concepte del Grup PSM-EEM, però nosaltres, òbviament i sense cap reticència, anant obertament a la discussió dins Ponència i Comissió, donarem suport a aquesta proposició de llei. Com deia el meu company Tirs Pons l'any 1988, votarem a favor deixant clar que aquesta llei necessita modificacions i que nosaltres lluitarem seriosament perquè aquestes modificacions arribin a bon port, juntament amb la llei, per tal que el Síndic de Greuges sigui una figura eficaç dins aquesta Comunitat Autònoma per defensar els drets de tots els ciutadans del nostre país davant els possibles i reals abusos de l'Administració, perquè n'hi ha a totes les administracions públiques.

Per acabar, només voldria demanar al Grup Parlamentari del PP-UM que també doni suport a aquesta presa en consideració, cosa que esper que farà, perquè hem d'acabar de construir la nostra autonomia i això és una passeta més. Gràcies.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Alfonso. Pel Grup Parlamentari POPULAR-UNIÓ MALLORQUINA, té la paraula el Diputat Sr Huguet i Rotger.

EL SR HUGUET I ROTGER:

Gràcies, Sr President. Sres i Srs Diputats.

Jo crec que en aquestes hores valdria la pena concretar més les postures sobre aquesta proposició de llei. Jo intentaré ser el més breu possible, encara que sé que això els provocarà un somriure lleuger.

Jo vull començar per les darreres paraules del Diputat del Grup SOCIALISTA, que aquesta figura neix precisament perquè el poble espanyol es va dotar d'una constitució i que, per tant, així consagra aquest dret que tenim tots els ciutadans i a la vegada també consagra el deure de les institucions públiques perquè aquest dret sigui real. A partir d'aquí neix tot l'ordenament jurídic, tot l'entramat jurídic de l'Estat espanyol, i en aquest cas a nosaltres ens sembla que és possible que el Grup PSM-EEM sapigués que a l'Estatut d'Autonomia hi havia l'article 29 que possibilitava la creació del Síndic de Greuges, però després d'haver repassat aquesta proposició de llei també tem molt que no van llegir prou bé l'article i que va poder més la il·lusió o l'objectiu que vostès volen perseguir que la interpretació i el marc legal que implica el compliment de l'article 29, amb referència, precisament, a l'article 54 de la Constitució.

En el marc de les idees, podem interpretar que ens agradaria que la figura del Síndic de Greuges per a la nostra Comunitat tingués més competències i pogués arribar més enfora del el marc constitucional permet als síndics de greuges de les comunitats autònomes, perquè el nostre Estatut no és igual que l'Estatut d'Aragó, on hi ha unes referències encara més específiques de les possibilitats que té el Síndic de Greuges. Però així i tot, ben vinguda sigui altra vegada aquesta proposició de llei a aquest Parlament.

Jo només vull fer una matisació, Sr Serra, i crec que la puc fer jo, perquè si ha dit dos diputats, aleshores jo era Vice-president del Govern i, per tant, estic convençut que no era jo, però la tramitació dels assumptes dins el Parlament és una cosa dels grups parlamentaris, que donen la prioritat a les tramitacions, i en aquell moment és possible, no ho sé, que hi hagués altres prioritats. No obstant açò, aquest desenvolupament estatutari es fa absolutament necessari, però necessari pel fet que nosaltres tenim el dret de comptar amb aquesta figura i que les institucions tenen el deure que aquest dret es pugui exercir. No estic tant d'acord que la necessitat sigui a causa dels conflictes que es generen a la nostra societat, a la societat de les Illes Balears. L'objectiu o la necessitat d'aquest dret i aquest deure no ve en funció de la necessitat que crea el fet de tenir aquesta figura a les Illes Balears, sinó de la possibilitat que tant la Constitució com l'Estatut ens donen a tots.

Per tant, Síndic de Greuges, sí, amb tot el seu contingut, però intentant en tot moment no violentar la Constitució; no anar més enllà amb la nostra llei d'on realment podem anar, perquè a través de la llei - i açò ha estat una matisació que s'ha fet aquí - sí que tenim possibilitats, després d'establir convenis de col·laboració, cooperació i coordinació - com també marca el mateix Estatut i la Constitució - amb el Defensor del Poble a l'àmbit de l'Estat Espanyol. Que la mateixa llei nostra permeti crear el Defensor del Poble local, no sé si és prou adient dins el marc en què ens movem. Pot ser que sigui necessari o que sigui un figura que valdria la pena tenir a segons quins municipis, principalment als més grans, on és més difícil arribar al poder de decisió, cosa que tal vegada no passa als municipis més petits, on troben el batle enmig del carrer o fent un ginet, com deim a Menorca, dins un bar, on poden plantejar els seus problemes o les seves queixes.

Dit açò, crec que val la pena reconèixer els antecedents històrics, però com a referència històrica, no com a fonament de la Llei del Síndic de Greuges. El fonament del Síndic de Greuges no són els antecedents històrics, el seu fonament són la Constitució i l'Estatut, perquè la Constitució consagra un nou ordenament jurídic que indiscutiblement va tenir en compte antecedents històrics, però des del moment que ens vam dotar de la Constitució no hi ha més precedent que ens doni aquest dret que la mateixa Constitució. Crec que val la pena que tots tinguem açò molt clar. Podríem desenvolupar aquesta afirmació fent referències de dret comparat, sobre si neix o és a Suècia, a França o a Israel, etc. Podem fer moltes referències històriques, però no donen peu al Síndic de Greuges de les Illes Balears.

Analitzar el contingut, en aquest moment? Crec que val la pena estalviar el màxim de temps i dir que l'anàlisi d'aquest contingut ja el va fer el Diputat del Grup POPULAR, Sr Jaen Palacios, però sí que creim que el Defensor del Poble de les Illes Balears ha de complir una comesa de referència directa amb l'Administració Autònoma i que aquesta referència directa no ve prou ben clarificada. Molts d'articles creen o generen el dubte d'aspectes que podem considerar tan fonamentals com el procediment de designació, la duració del seu mandat, les incompatibilitats, la causa de cessament, etc., etc., o una disposició addicional sobre el desenvolupament reglamentari, entre altres coses.

No obstant açò i per acabar, dir que el vot del Grup POPULAR serà, com sempre, un vot responsable. A mi m'agradaria, Sr Serra, que vostè també estàs convinçut de la defensa que fa d'aquesta proposició de llei, i crec que hi està, però m'ha sorprès un poc que quasi fes un cant no sé a qui sobre que s'estimava més que no la votessin i no sortís si el vot no era responsable. D'entrada, jo crec que tots els vots, des de l'esquerra fins al darrer escó de la dreta, són responsables, perquè per això som aquí, per exercir les nostres funcions amb responsabilitat; després, pertocarà als grups parlamentaris donar celeritat a aquesta proposició de llei. No obstant açò, dir-li que coincidim en una sèrie d'aspectes amb diferents grups i diferents intervencions; en aquell moment, nosaltres ja vam presentar 46 esmenes. Si amb allò del vot responsable vostè volia dir que si hem de presentar 46 esmenes val més no donar suport a aquesta proposició de llei i votar-la en contra, jo crec que l'exercici democràtic i la funció d'un Parlament és la participació de totes les forces polítiques, independentment del nombre d'esmenes que presentin. En aquell moment el Grup SOCIALISTA en va presentar 11; el CDS, 13; UM en va presentar 8; es van presentar un total de 78 esmenes a la proposició de llei amb un objectiu clar i únic per part de tots, el mateix objectiu que els empeny a vostès: Que sigui la millor llei possible de Síndic de Greuges per a les Illes Balears.

Jo li he d'agrair que hagin presentat novament aquesta proposició de llei i també demanar-li, com a ponent principal del grup que la presenta, que sigui generós a l'hora de parlar, de discutir i d'acceptar modificacions a la proposició de llei que presenta avui. Referent a altres intervencions, no hi vull entrar. El Sr Diputat representant del Grup SOCIALISTA, quan surt a aquesta tribuna, sigui el que sigui el que es discuteix, aprofita per donar una passadeta al Govern. Si em permet la broma, jo li vull dir una cosa: Ingenu, no; pillet, un poquet. Gràcies, Sr President.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Huguet. Pel torn de rèplica, té la paraula el Sr Serra i Busquets.

EL SR SERRA I BUSQUETS:

Gràcies, Sr President. Nosaltres voldríem tranquil·litzar aquests diputats o portaveus tan dubtosos de les qüestions constitucionals llegint un parell de coses, perquè ens pareix que vostès ens veuen assullà, un modest grup nacionalista d'esquerra, i resulta que ja els sembla no sé què, i envesteixen sense mesurar, em pareix, el que s'ha presentat i el que hi ha escrit.

La nostra proposició de llei, diu: "La institució del Síndic de Greuges té com a objectiu bàsic la defensa dels drets i els deures fonamentals, així com la supervisió i investigació de les activitats de la Comunitat Autònoma, d'acord amb el que preveu l'article 29 de l'Estatut d'Autonomia per a les Illes Balears. La delimitació de la personalitat i funcions d'aquesta institució parteix d'experiències com les dels ombusmans nòrdics i d'altres països europeus, que tenen un reflex constitucional en la figura del Defensor del Poble". Ens pareix, per tant, que homologació molt clara, filosofia molt clara, però després, com és natural, feim èmfasi en una història, que és la nostra i la de la Corona d'Aragó, que a partir de la Carta de Franquesa ens dona una sèrie d'elements històrics com el Procurador del Pobres i l'Advocat del Pobres, que són institucions pròpies d'aquestes illes, a part del Justícia Major i d'altres institucions de la Corona d'Aragó.

Entram a l'article I, que defineix, i parlem clar: "El Síndic de Greuges és la institució que té per missió la protecció i defensa dels drets fonamentals i les llibertats públiques dels ciutadans, la tutela de l'ordenament jurídic de les Illes Balears, vetllant per la seva defensa i aplicació, i la defensa de l'Estatut d'Autonomia per a les Illes Balears. Amb aquesta finalitat, supervisa l'actuació de l'Administració de la Comunitat Autònoma - el que vostè deia, Sr Huguet - i de les autoritats i del personal que en depenen o afectes a un servei públic. Supervisa també l'actuació dels ens locals de les Illes Balears en tot allò que afecta les matèries sobre les quals l'Estatut d'Autonomia per a aquestes illes dona competències a la Comunitat Autònoma. En el compliment de la seva missió, el Síndic de Greuges es podrà dirigir a tota classe d'autoritats, organismes, funcionaris i dependències de qualsevol administració amb seu a la Comunitat Autònoma". Comentari: No faltaria més!.

"Compleix les seves funcions amb independència i objectivitat, investigant i resolent els expedients iniciats d'ofici i les queixes formulades a petició de part. No està sotmès a mandat imperatiu i no rebrà instruccions de cap autoritat". Si això no està perfectament homologat amb la Llei del Defensor del Poble i amb les figures semblants al Síndic de Greuges que nosaltres propugnam d'altres comunitats, que vinguin els juristes que vulguin i que vegin l'anàlisi comparativa.

Parlant de la coordinació amb el Defensor del Poble, que és un tema important, certament ho definim en termes d'autogovern, en termes de responsabilitat des de les Illes Balears, no amb una visió des de Madrid, i per això deim: "Per tal d'aconseguir el que estableix aquesta llei, el Síndic ha de cooperar amb el Defensor del Poble i coordinar-hi les pròpies funcions". Això ve delimitat per la Llei de creació del Defensor del Poble de l'Estat espanyol.

Segon apartat: "El Síndic podrà establir convenis amb el Defensor del Poble. Aquests convenis han de fixar la durada que tendran, les administracions a què es refereixen - aquí ve el conveni, Sr Alfonso, viable, possible i legal - i les matèries concretes que afectin, les facultats que podrà exercir el Síndic de Greuges i el règim de la relació amb el defensor del poble". Més homologat, impossible.

Apartat tercer: "El Síndic comunicarà al Defensor del Poble totes les queixes relatives a l'activitat de l'Administració pública de l'Estat a les Illes Balears i ho ha de comunicar a l'autor de la queixa". El darrer apartat de l'article 5 diu que el Síndic també podrà establir els convenis als quals es refereix aquest article amb les institucions semblants d'altres comunitats autònomes.

Per tant, el nucli dels debats del Sr Alfonso del PSOE i del Sr Huguet del PP són els articles 1 i 5. Hem de llegir tots els seus apartats, no només un, el punt 3, perquè el punt 3 ve després de l'1 del 2, que són la Llei del Defensor del Poble. Ens pareix bé i lògic que discutim, que presentin les esmenes que vulguin - per cert, hi ha alguns errors, com el que ha apuntat el Sr Alfonso, que els hem comunicat, però en fi, petits errors mecanogràfics que no tenen massa importància -, però, certament, ho deia el Sr Pascual i li hem d'agrair la seva intervenció, el que ens pareix inicial és que ha de ser una institució eficaç, però una institució completa; el que no podem fer és crear una institució coixa de contingut. No és qüestió d'esmenes, Sr Huguet; s'han d'admetre, vostès admetran, imposaran o dialogaran el que vostès treu ran, perquè són majoria, però la qüestió és que si creem la figura ha de complir amb tot el conjunt institucional. No pot ser que només creem una institució per a un control del Govern de la Comunitat; per tant, de qualque manera ha de tenir un contingut més ampli.

La figura de l'adjunt que introduïm, Sr Pascual. Per ventura econòmicament és ver, ens ho hem de plantejar per ajustar les coses, però nosaltres hem tengut molt en compte que les Illes Balears són quatre pobles, quatre illes, i no podem instituir un sistema rotatiu, absolut i tal, i la figura de l'adjunt la situàvem amb aquesta dialèctica de cobrir tots els territoris de cada illa. Per altra part, jo volia acabar dient que òbviament agraïm les seves intervencions, però que no pateixin: Nosaltres defensam, no diré més, però sí igual que vostès la Constitució i les llibertats i les tenim en compte a l'hora de legislar. Gràcies.

EL SR PRESIDENT;

Gràcies, Sr Serra. Dins el torn de contrarèplica, té la paraula el Sr Alfonso, per un temps de cinc minuts.

EL SR ALFONSO I VILLANUEVA:

Moltes gràcies, Sr President. Srs Diputats, no consumiré ni de molt aquest temps.

Sr Serra, jo comprenc que vostè ens hagi volgut convèncer d'una lectura que vostè fa d'aquesta proposició de llei. Nosaltres no hi volem entrar, nosaltres ho direm via esmena, ja li ho hem dit abans; ara bé, nosaltres hi veim una filosofia i al final vostè l'ha reafirmada. És una filosofia que no va contra la Constitució, jo no ho he dit, he dit que possiblement algunes coses podrien fregar l'anticonstitucionalitat, però això no m'importa - no importa en aquests moments; m'importarà molt en el moment de la llei - però no hi ha cap dubte que aquest projecte de llei té una filosofia molt més basada en les institucions històriques del Regne d'Aragó i del Regne de Mallorca que en la Constitució del 1978, això és bastant evident.

Que, lògicament, l'articulat no va en la llengua ni amb la història, etc., és evident, però vostès tenen un concepte d'una institució coordinada amb el Defensor del Poble, però que amplia absolutament el marge d'actuació fins i tot del Defensor del Poble, encara que això es pot arreglar via esmena i intentarem fer-ho. A nosaltres, Sr Serra, no ens fa gens de por el que pugui intentar legislar el Grup Parlamentari PSM-EEM, gens ni una mica de por. La veritat és que el qui ens fa por que intenti legislar és el Grup Parlamentari del PP-UM, perquè tenen majoria absoluta, per això ens fa por. Igual que nosaltres no feim por, de cara a legislació, al Grup del PP-UM, vostès tampoc no ens en fan gens ni mica a nosaltres.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Alfonso. Conclòs el debat, deman als portaveus si puc considerar presa en consideració per assentiment la proposició de llei en qüestió. Queda presa en consideració per assentiment.

III. 2) DEBAT DE PRESA EN CONSIDERACIÓ DE LA PROPOSICIÓ DE LLEI R.G.E. NÚM. 1548/91, PRESENTADA PEL GRUP PARLAMENTARI PSM-EEM, RELATIVA A LA CREACIÓ DEL CONSELL ASSESSOR DE LES COMUNICACIONS INSTITUCIONALS DE LES ILLES BALEARS.

EL SR PRESIDENT:

Passam al punt següent, que és el debat de presa en consideració de la Proposició de Llei núm. 1548, presentada pel Grup Parlamentari PSM-EEM, relativa a la creació del Consell Assessor de les comunicacions institucionals de. Per fer la presentació, té la paraula el Diputat Sr López i Casasnovas.

EL SR LÓPEZ I CASASNOVAS:

Bona nit, Sr President. Sres i Srs Diputats. Quan el Grup Parlamentari del PSM-EEM va presentar aquesta proposició de llei, algú, amb molta filosofia, va dir: "Cada força política tendeix a malfiar-se de les publicitats institucionals, de les institucions on el govern del qual no hi participa", és a dir, quan una força política no participa en una institució, immediatament es malfia de les publicitats institucionals del Govern. Potser que tengués molta raó, potser que açò sigui una veritat, una realitat, però aquesta situació s'ha d'emmarcar dins un context polític. Aquí, avui horabaixa, s'ha dit que al Parlament s'hi ve a parlar de política, i, malgrat l'hora que és, avui parlarem de política. Interceptar i publicar converses telefòniques privades sense els consentiment dels interlocutors pot ser que algú ho consideri un fet de pirateria i un assumpte moralment greu; utilitzar un despatx públic per fer-hi negocis privats també hauria de comportar responsabilitats polítiques i fins i tot penals; desacreditar amb tota mena de comportaments censurables la funció política representativa es també resultat de tantes petites o grans corrupcions, acomodacions, transmigracions que han sacsejat i continuen sacsejant la vida institucional i la relativa normalitat democràtica - posem-ho entre cometes - de l'Estat, una normalitat, però, que esdevé rutina si es limita a ser una crida cada X anys a les urnes sense que hi hagi un increment paral·lel de cultura, de sensibilitat, d'educació polítiques. El cas és que creix l'abstencionisme i es profunditza el barranc que separa el polític directament implicat i la majoria silenciosa que esdevé cada vegada més indiferent. El rècord d'abstencionisme a les passades eleccions el té, si no vaig errat, la ciutat d'Eivissa, amb quasi un 50%; un 48,7 d'abstencionisme, si no m'equivoc. Aquesta distància, idò, s'incrementa cada vegada que s'atraquen noves eleccions. Per molta inauguració oficial que s'organitzi, per moltes flors que els candidats reparteixin somrients, el simulacre entre els candidats i l'home i la dona del carrer és açò: només un simulacre.

És possible que la política professional i els professionals de la política hagin acabat per fer d'aquesta una qüestió d'imatge, d'eslògans i de propaganda que exigeix unes importantíssimes fonts de finançació, per tenir accés a les quals qualsevol procediment és vàlid. Pragmatisme responsable o realisme de joc brut? Empreses fantasmes vinculades a la finançació irregular dels partits o deriva dels partits cap a la corrupció institucional a fi de reforçar la pròpia finançació amb doblers pressupostaris és el brou de cultiu de molts d'escàndols que esquitxen a banda i banda dels escons de les cambres parlamentàries en general, encara que no tots els escons n'estan tacats ni cap generalització no és admissible.

Davant aquest panorama ferotge, Srs Diputats i Sres Diputades, cal reformar la Llei del Reglament d'aquesta Cambra, que va ser modificada llevant-nos llustre i donant-nos honorabilitat, però aquesta, ex-illustre i ara honorables senyores i senyors, s'ha de merèixer amb els fets de cada dia i no guanyar-se cada cop que s'acosten eleccions. D'acord? Idò, entesos.

És curiós, des d'octubre de l'any passat al maig d'enguany, a la nostra Comunitat Autònoma - i gos a dir que a moltes d'altres comunitats autònomes - hi ha un increment quantitatiu de publicitat institucional, i aquesta publicitat té una càrrega cada cop més partidista pel fet que tendeix a confondre el destinatari i a fer-li veure que les institucions són del partit que les governa i no de tots els ciutadans. Sembla que a les envistes de les eleccions totes les conselleries activen i fan més feina. Amb una labor una mica pacient, jo he anat recollint el que he pogut als diaris - també han sortit als mitjans de comunicació àudio-visual - una activació que es pot detectar clarament a partir del mes d'abril d'enguany en relació amb el que fan o han fet les conselleries - no amb el que han deixat de fer, evidentment - el qual desplegament publicitari coincideix, per cert, amb la queixa d'Unió de Pagesos sobre el fet que la nostra Comunitat Autònoma es la que dedica menys doblers de tot l'Estat, i amb diferència - diu Unió de Pagesos, no sé si és cert - a la promoció dels productes del nostre camp, i és que hi un axioma, en democràcia, i és que aquesta no existeix si el ciutadà no té una bona informació.

No és difícil observar que la insistència creixent en la utilització d'instruments de persuasió, és a dir, publicitat, i d'instruments de control - les enquestes pseudo-sociològiques, per exemple - no aconsegueix altra cosa que dificultar encara més la possibilitat de tenir opinió. Davant aquesta realitat, tots hauríem de pretendre, si no compartir coneixements i secrets, sí almanco demanar més informació i menys manipulació.

El Grup PSM-EEM, coherents amb l'ideal d'una societat democràtica, cerca avui en aquest Parlament i en el marc de les nostres illes tenir el màxim nombre possible de ciutadans ben informats, de persones que voten allò que pensen i pensen allò bé l'opció que voten perquè tenen decisió pròpia. Tal com veim que van les coses, la normalitat democràtica que es detecta en cada elecció sembla que, malauradament, ens fa enfora d'aquest ideal democràtic i com que en els temps que corren sembla que tot és permès en els camp dels objectius polítics, sense reparar en els mitjans per aconseguir els fins, creim oportú proposar qualque cosa així com la creació d'una organització de defensa dels consumidors, dels consumidors passius dels missatges publicitaris. Encara que des d'una ètica social ens resistim a admetre que tot és vàlid si la llei no ho prohibeix, vet aquí, Sres i Srs Diputats, una proposició de llei.

Què proposa? Doncs proposa la creació d'un consell de comunicacions institucionals. Als primers articles defineix que s'entén per comunicacions institucionals. S'estructura des del pluralisme institucional democràtic i amb un component eminentment professional. La presentació d'aquesta proposició de llei s'inscriu en una feina del Grup PSM-EEM a favor de l'ètica i el sanejament de la vida política, a favor del rigor polític i dels drets dels ciutadans a estar ben informats. També és una llei pensada contra l'abstenció i per evitar el descrèdit creixent de les nostres institucions.

Hem sabut que 35 milions dels pressupostos d'aquesta Comunitat Autònoma han anat a parar a una campanya de realitzacions del Govern, 30 milions han anat per a la campanya institucional. Sabem que 109 milions de pessetes, és a dir, una tercera part de les inversions de la Conselleria de Cultura, Educació i Esports, van destinades a inversions immaterials. Precisament en funció d'aquestes inversions immaterials, el nostre Grup Parlamentari va dirigir, el mes de setembre passat, un seguit de preguntes per conèixer amb quins conceptes, com s'havien dut les despeses d'aquestes partides pressupostàries que la ponència de l'article 103 no és suficientment transparent per conèixer. Sabem les despeses fetes, però no sabem en què s'han fet ni amb quins criteris s'han fet. Aquestes preguntes han estat reiterades, perquè fins al moment no hem tingut resposta.

No podem malversar, idò, recursos públics. No dic que s'hagin malversat; quan ho coneguem, ho sabrem. No podem malversar recursos públics per mecanismes comunicacionals que vehiculen missatges sovint tendenciosos i tanmateix la nostra obligació des de les institucions és vehicular el gran missatge, que és explicar per què l'autogovern, quin grau o nivells d'autogovern tenim, per què en volem o si tenim dret a tenir-ne més i millors cotes, quina és la funció de cada una de les institucions, perquè vull dir que aquesta proposició de llei no s'ha presentat només per al control l'assessorament del Govern. Afecta, hauria d'afectar totes les institucions públiques de la Comunitat Autònoma; quins són els seus programes, els beneficis que deriven d'aquestes activitats polítiques. Creim que tot açò ajudaria a fer que els bancs del públic no fossin buits tan sovint en aquesta cambra, que hi hagués més participació i interès per la política i, per descomptat, manco abstenció.

Aquesta llei, si l'han llegida, hauran vist que és millorable; ho sabem. Si avui es prengué en consideració, els grups podríem millorar-la en ponència i en comissió. Podríem, per exemple, establir tres tipus de limitacions molt sanes. Primera, limitar la despesa. Quina quantitat gasta el Govern en publicitat? Quin percentatge dels seus programes dedica a difusió d'aquests? Es podrien posar sostres, es podrien posar límits. Limitar el contingut d'aquests programes cap a una política preventiva, per exemple, cap a una política de promoció de serveis públics, però que no serveixi per fer campanyes polítiques subliminals.

Voleu una campanya política subliminal? Jo no la inventaré, perquè ja s'ha inventat. El Govern fa una publicitat institucional que diu "Tots junts feim camí", i explica un seguit d'idees d'allò que sembla que s'ha fet en aquesta Comunitat Autònoma, i tot seguit gires fulla a un diari i ve una altra pàgina sencera que diu "Camí de progrés", i lliga, subliminalment, les actuacions del Govern amb les actuacions del partit que ha detestat, que ha tingut aquest govern. És una utilització que tampoc no és res de l'altre món, ho fan altres partits polítics, no només el seu, Sr President. No només el seu, Sr President, d'altres també ho fan, però sàpiga que aquesta utilització és subliminalment, com a mínim, tendenciosa.

Limitació del temps. Tampoc no es podria limitar el temps de les publicitats. Per quins motius s'acceleren tant els missatges informatius, entre cometes, quan vénen les eleccions? Per què no es dona una informació dosificada, constant, a través de tota l'acció de govern, que dura quatre anys?

Aquesta proposició de llei es presenta, idò, amb aquest esperit plenament democràtic. A més a més, vull advertir que ningú es cregui, i ja ho he dit abans, que només s'ha fet pensant en el Govern de les Illes Balears. Hem pensat en els consells insulars; sabem que qui estigui lliure de pecat que tiri la primera pedra i segurament no en caurà cap, de pedra; també hem pensat en els ajuntaments, en totes les institucions públiques amb presència a les Illes que dediquen doblers, molts doblers públics a publicitats institucionals.

Amb aquest esperit i sabent també que probablement no tindrem tanta ventura com amb altres proposicions de llei o no de llei, presentam tanmateix aquesta idea, que es pot s'hauria d'acceptar, al nostre entendre, i faríem un favor al sistema democràtic. Gràcies.

(L'Honorable Sra Vice-presidenta primera substitueix el Molt Honorable Sr President en la direcció del debat)

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Diputat. Pel Grup Mixt, té la paraula el Sr Vidal.

EL SR VIDAL I JUAN:

Gràcies, Sra Presidenta. Sres i Srs Diputats.

Nosaltres serem molt breus per dir ja d'entrada i clarament que donarem suport a aquesta presa en consideració que es proposa amb aquesta proposició de llei, i ho farem perquè, sense entrar en judicis de valor i exemples - en els quals es podria entrar, naturalment, però no hi volem entrar -, només per les funcions i fins i tot per la seva lleialtat quan parla de la composició d'aquest consell que proposa, creim que mereix ser atesa.

Deim quant a les seves funcions. Fins i tot he de confessar que no he tingut temps d'estudiar-la a fons, però que compartesc l'esperit. Hi ha coses, com podria ser la qüestió del control dels ajuntaments, que no sé fins a quin punt podria entrar-hi el Parlament, i Déu faci que fos així i que es pogués crear aquest consell, perquè almenys evitaríem fins i tot el ridícul que en campanyes anteriors han fet alguns ajuntaments que no anomenaré aquí perquè és molt tard i, a més, perquè no seria correcte.

Per tant, creim que seria molt interessant per a la nostra Comunitat Autònoma que es pogués entrar en aquesta creació d'aquest Consell Assessor de les comunicacions institucionals de les Illes Balears. Torn a repetir que la proposta de composició no és gens sospitosa i que s'ha fet des d'un caire institucional, perquè no cal dir que amb la composició que proposa aquesta proposició de llei tots sabem qui tendria la majoria en aquest moment, però nosaltres entenem - no és que hi vulgui tornar, però amb això em remet un poc al que he dit abans quant a la proposició no de llei a la qual han donat suport tots els grups - que es pot dir: Bé, i això que té a veure, si al final el resultat serà el mateix? El resultat ha de ser el mateix,

perquè democràticament el qui té la majoria la pot exercir, és ben legítim, però no sostreu a les institucions públiques un debat, un control, i arriba als ciutadans, això és l'important. Per tant, nosaltres estam d'acord amb aquest esperit i donarem suport clarament a la presa en consideració d'aquesta proposició de llei presentada pel Grup Parlamentari PSM-EEM.

(El Molt Honorable Sr President reprèn la direcció del debat)

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Vidal. Pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, té la paraula el Diputat Sr Valenciana i López.

EL SR VALENCIANO I LÓPEZ:

Gràcies, Sr President. Sres i Srs Diputats.

Ens trobam davant una proposició de llei que és nova en aquest Parlament, però no en altres Parlaments d'altres Comunitats Autònomes. Per exemple, és una proposició de llei que l'any 87 va ser presentada a Catalunya per un grup parlamentari vinculat al Grup Parlamentari PSM-EEM, el del PSUC, que enguany han tornat a presentar-la i va ser debatuda, també a la Cambra catalana, dia 12 de juny.

És una proposició de llei pràcticament idèntica, amb l'única diferència que s'han introduït uns elements: consells insulars, Illes Balears, etc. Com a anècdota, per dir-ho de qualque manera, per exemple a l'article 3 hi ha el mateix error de lèxic, perquè diu "es crea el Consell assessor de les comunitats institucionals", en lloc "de les comunicacions institucionals". Però això són anècdotes, Srs Diputats, i nosaltres no veim negativament que es present aquesta proposició de llei, sinó que ja dèiem per endavant que la votarem afirmativament, perquè nosaltres, Sr Diputat, no defensam les coses en funció de qui les presenta, com fan altres, sinó en funció del seu contingut. Per tant, atès que la veim positiva, li donarem suport directament.

Ara bé, com vostè ha dit molt bé, el fet que li donem suport no significa que no hi presentem esmenes, perquè hi ha articles amb els quals estam amb un cert desacord, hi ha articles molt confusos, com el de la representació, per exemple, l'article 5. Sense entrar a debatre la llei, només a nivell d'anècdota, parla que hi ha d'haver representants d'entitats locals i després parla de representants dels consells insulars. Els consells insulars són entitats locals, per tant aquí... En fi, s'hauria d'afinar una mica més. També hi ha una transitòria que sembla en contradicció amb l'article 5, etc., però tot això són elements que si aquesta proposició de llei es pren en consideració, ja presentaríem les esmenes concretes.

També és una proposició de llei oportuna. El mateix Diputat ja ha fet referència a la passada campanya electoral en la qual tots vostès van ser testimonis d'una utilització completament partidista d'una campanya institucional concreta que també anava vinculada a l'eslògan d'un partit polític concret, el Partit Popular, on ja s'ha dit aquí que es feia una utilització molt partidista.

S'ha fet referència a la publicitat que fan les conselleries normalment, diàriament. Aquí ja ho hem discutit moltes vegades, el Sr Pons ha fet continuament referència a les esqueles culturals que tenim. Podríem parlar d'altres conselleries, també s'hi ha fet referit el Sr López i Casasnovas, però a part de les conselleries també podríem parlar d'empreses públiques, vull dir que la llista no acaba amb les conselleries, sinó que també continua amb les empreses públiques. Jo no els cansaré amb una llista llarga, però els donaré una pinzellada petita d'empreses públiques que inverteixen molt en publicitat. Per exemple, només perquè ho sàpiguen, una empresa que quasi mai no vol venir a aquest Parlament, com és IFEBAL, però que gasta 193.651.992 pessetes, una xifra important, només de promoció, publicitat i propaganda. Ja sabem que aquests d'IFEBAL són un nadons comparats amb la Conselleria de Cultura, però és una xifra a tenir en compte.

I no només és Ifeбал. Com que ara han de posar un impost sobre l'aigua, que han de fer pagar més del que val l'aigua, també han de fer molta propaganda d'IBASAN i cada dia, a la televisió, a Antena 3, a TVE, trobam la propaganda d'IBASAN dient quatre cosetes, o també als mitjans de comunicació. Sí, Sr President, ja que vostè va referència que no. Mitjans de comunicació, propaganda d'IBASAN: "EI 70% del cuerpo humano es sólo agua. Vivir mejor no cuesta casi nada". Bé, "el 70% del cuerpo humano es sólo agua y el 92,9% de la sandía también es sólo agua", no sé si ho sabien, però efectivament és així. És a dir, és una publicitat sense contingut, que no diu res, amb la qual només es pretén encobrir una mesura que es vol prendre o que és a punt de prendre's i que aviat rebrem en aquest Parlament. Per tant, en aquest sentit, és una proposició de llei oportuna.

Ara bé, també hem de dir que el nostre Grup Parlamentari està d'acord que forçosament hi ha d'haver publicitat institucional, que és positiu que n'hi hagi. S'ha de fer, el que passa és que s'ha de fer amb mesura, sense aprofitar-se'n, d'una manera clara i neta. Per tant, al nostre parer, donar suport a aquesta proposició de llei significa donar suport a la idea que el binomi informació-publicitat doni un millor servei als ciutadans. En aquest sentit, el nostre Grup Parlamentari, Srs Diputats, no farà com el Grup Parlamentari del Partit Popular al Parlament de Catalunya, que demanava que aquest consell assessor no fos només consultiu, res de consultiu, sinó que els informes fossin vinculants. Nosaltres, Sr Cañellas, no li demanarem tant; ens basta més o manco el que hi ha i en aquest sentit deim que vostès també haurien de votar a favor d'aquesta proposició de llei, ja que ho fan a altres autonomies. Gràcies.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Valenciano. Pel Grup Parlamentari POPULAR-UNIÓ MALLORQUINA, té la paraula el Sr Martínez de Dios.

EL SR MARTÍNEZ DE DIOS:

Sr Presidente. Sras y Sres Diputados.

En mi intervención en relación con esta proposición de ley para la creación del Consell Assesor de las comunicaciones institucionales en las Islas Baleares voy a plantear mi exposición en tres apartados perfectamente diferenciados. El primero se refiere a las cuestiones de carácter técnico de este proyecto de ley, a las que me voy a referir someramente. Esta referencia la voy a concretar única y exclusivamente en la exposición de motivos y en alguna que otra determinación de su articulada. La exposición de motivos parte de la afirmación, por otra parte innecesaria, de que la información y las comunicaciones de toda clase son algo necesario en una administración como las actuales para dar información a los diferentes sectores sociales a los que tutela o de los servicios públicos que gestiona. Esto, como ustedes pueden comprender, es una obviedad, puesto que la misma Ley de Procedimiento Administrativo establece con carácter general la necesidad de la publicidad de los actos administrativos y, en consecuencia, de cualquier otra actividad administrativa.

Sin embargo, en esta misma exposición de motivos y en su párrafo segundo se encuentra la determinación concreta y precisa de la finalidad de esta ley. Dice que se trata de garantizar la pluralidad política, social e ideológica. Esta afirmación de principio hace innecesaria, por la existencia de otras normas legales, el sistema que se ha preconizado a través de esta ley para llevar a cabo la defensa o tutela de estas situaciones de derecho reconocidas en la Constitución. Por ella tengo que señalar que cuando la Administración no se sujeta a la legalidad se produce evidentemente una situación irregular que puede ser denunciada y corregida por los tribunales de justicia. Los atentados a la libertad de expresión, el uso indebido de la información, la limitación a la actividad política o a la pluralidad sindical están definidos perfectamente en el Código Penal como hechos sancionables. Por lo tanto, desde este punto de vista, la ley no tiene operatividad ninguna.

En realidad lo que se pretende es crear un órgano técnico que sirva a modo de control previo de toda actuación informativa por parte del Gobierno de esta Comunidad. Sin embargo, como la ley tiene una serie de defectos técnicos, se ha dejado al arbitrio del Gobierno la posibilidad de que por vía reglamentaria se determine el alcance de la misma, no el ámbito territorial, sino respecto de las instituciones, y por eso me alegra que el Sr Casanovas, en su exposición, haya hecho referencia a que esta ley debía de aplicarse a todos los organismos públicos de las Islas Baleares que tienen un carácter institucional. Indudablemente prescindiremos de todos aquellos que tienen una conexión con el Estado nacional y simplemente, los que están imbricados dentro de la organización geográfica que corresponde a la Comunidad, incluso los municipios, otras empresas públicas y otras instituciones.

Lo que ocurre es que lo que late en esta ley no es simplemente el control para llevar a cabo una especie de dictamen o información previa de toda actividad publicitaria por parte de los organismos públicos. Lo que late es lo que aquí se ha expuesto tanta por un grupo como por otro de los intervinientes, salvo el Grupo Mixto, aunque en cierto modo también apoya este criterio de que con la información institucional se esta haciendo una propaganda subliminal, se esta haciendo una propaganda completamente sutil en aras o en defensa de opciones partidistas. Efectivamente esta puede ser así y ocurre en la realidad. Lo que pasa es que el límite entre lo que es información normal, correspondiente a los servicios que se prestan por los órganos de la Administración o de las instituciones del Gobierno de la Comunidad Autónoma, no tiene nada que ver con aquella otra información que de alguna manera puede mover el animo que aquí preocupaba, de los votantes, para tener cierta inclinación por determinadas opciones políticas, pero ya diga que la diferencia, el límite entre una y otra, es tan sutil, que difícilmente puede determinarse y mucho menos lo va a determinar un órgano puramente técnico, porque aquí tengo que corregir la intervención del Sr Valenciano en el sentido de que no es precisamente en este Consell donde se representan a las instituciones, sino que las instituciones eligen una serie de profesionales, de técnicos en publicidad, radiodifusión, etc., tal como señala la ley, de forma y manera que estos dictaminan - de manera preceptiva en algunos casos, pero nunca vinculante - determinados proyectos en relación con la actividad publicitaria o de información de las instituciones públicas en las Islas Baleares.

En mi opinión, esto no tiene ningún sentido, es completamente irrelevante, puesto que donde realmente se ha de efectuar un control de aquellas actividades políticas - porque, como dijo el Sr Casanovas, todo esto es política - es en este Parlamento, denunciando las situaciones de hecho que se aparten de los principios éticos de la actividad política.

Sin embargo, en este pecado, como también se ha expresada aquí, se ha caído por parte de todos los partidos políticos. Lo que ocurre es que en este momento y en razón de las conveniencias y de los intereses de cada grupo, lo que se promueve es la intención de que se apoye esta propuesta de ley para crear este órgano aquí, en Baleares, cuando fue rechazado en Catalunya y cuando yo plantearía, también al Partido Socialista, que esta institución fuese creada en el órgano correspondiente de nuestra Administración Central para controlar a todos esos organismos que, ya no es que hagan una propaganda subliminal, sino que emplean los presupuestos del Estado con la única finalidad de llevar a cabo una propaganda exhaustiva y tendenciosa, como ocurre en TVE en sus dos cadenas, en las televisiones autonómicas, en las emisoras de Radio Nacional y en todas aquellas publicaciones, instituciones y elementos que a través de sociedades - como se ha denunciado aquí - o por otras sistemas están propiciando la utilización del dinero público con una finalidad puramente partidista.

Esta es una realidad objetiva, pero que la tenemos que discutir aquí, políticamente, y denunciar los hechos en cada ocasión que se presente. No podemos estar pendientes del dictamen puro y simple de unos profesionales que, por otra parte, a pesar de que la ley dice que funcionarían en régimen autónomo, descentralizados y sin dependencia, la realidad es que no es así, puesto que incluso en este proyecto de ley se comete el error de que lo que en la ley que se llevó al Parlamento de Catalunya suponía la financiación de ese órgano con cargo a los presupuestos de la Generalitat, este proyecto de ley, de una manera errónea, hace depender de esta institución del Parlamento la financiación, la dotación presupuestaria para medios materiales y personales del Consejo Asesor de estos medios institucionales. Hay aquí un lapsus que puede ser intencionado o no, pero que supone una vinculación y, por lo tanto, la total dependencia de este órgano de otra institución como es ésta.

Por eso quiera llevar al convencimiento de ustedes la necesidad de que estas materias no sean objeto de mas órganos burocráticos que lo único que hacen es aumentar gastos. Hace algunas horas el Sr Damián Pons mantenía la necesidad de controlar el gasto público; aquí hay una magnífica ocasión para evitarlo y como, además, hay una referencia concreta y precisa a situaciones derivadas de una campaña electoral, concretamente la del mes de mayo pasado, en donde se imputa a las diferentes consellerías de la Comunidad Autónoma, al Gobierno en general y posiblemente también con referencia a otros organismos de la Administración autonómica O de la municipal en manos del Partido Popular y de nuestro coaligado Unió Mallorquina, la utilización del dinero público y de los medios a disposición de estas instituciones para llevar a cabo una propaganda tendenciosa, puramente partidista y con ánimo de mover faltando a esa exposición de carácter puramente ético e ideal que expuso el Sr Casanovas de que había que convencer, pero no tratar, por los medios publicitarios, de llevar a la gente al convencimiento de que tenía que votar algo sin necesidad de tener la alternativa objetiva de poder hacerlo, yo también quiero hacer referencia, puesto que aquí se han sacado hojas, por ejemplo a esta publicación que dice "Periódico de Información Municipal, nº 56, distribución gratuita, Calvià".

Si ustedes lo examinan, no hay nada más que una referencia clarísima a toda una actuación municipal encaminada a poner de manifiesto los éxitos de una gestión y donde la única referencia que se hace a la oposición es la relativa a unos carteles donde, también con propaganda subliminal, se pone un cartel del Presidente Cañellas y del candidato a la alcaldía por la coalición pegado a un árbol, y dice: "Los árboles no son para agarrar los pósters". Ésta también es una propaganda subliminal, porque de alguna manera esta acusando a los que lo han colocado de arboricidas, de no ser amigos del ecologismo, etc., etc., etc. ¿Cómo vamos a dividir aquí exactamente lo que corresponde a una responsabilidad de tipo legal por infringir determinadas normas y lo que es una utilización - empleando palabras que se han empleado aquí - sectaria de lo que pueden ser los medios de los que puede disponer una institución? Y no solamente se refiere a eso, claro. Por ejemplo, dice "Programa de Radio Calvià", y hay una referencia exhaustiva a todos los programas de una semana, donde el jueves, a las 11 y media de la mañana, se hace una referencia al anuncio de la participación del alcalde en un coloquio, en una información dirigida a los vecinos en general, pero ustedes no encontraran ninguna referencia,

ninguna posibilidad de que la oposición intervenga en estos programas.

Con todo esto, quiero decir que este pecado puede ser de todos, pero es más de unos que de otros. Para no cansarles a ustedes, tampoco quiero hacer referencia a esta otra hoja sobre el nuevo plan general de Calvià, donde se presentan las estrellas del plan, la citación por parte del tal, y toda esto esta hecho con dinero municipal, esta hecho con dinero de los contribuyentes. También ustedes, señores de la Entesa, publican el día 10, esa referencia a los 35 millones de pesetas que la Comunidad ha gastado en estos actos publicitarios que, según se pretende, son tendenciosos, tienen la finalidad de comerle el coco a los votantes, como diríamos en lenguaje coloquial, para que estén de nuestro lado.

Entonces, como para mí toda esa cuestión no tiene nada más que una referencia a lo que es una situación de hecho, yo les conmino a que todas estas cuestiones se planteen aquí, en esta cámara; que las situaciones de hecho se denuncien, que los debates tengan toda la profundidad de poner de manifiesto aquella que políticamente es indeseable. Corrijamos esta situación, que es a lo que nos obliga el nombramiento que el pueblo nos ha dado para estar aquí; no para cuestiones de tipo doctrinal, referencias históricas y para hacer alardes de virtuosismo o de conocimientos en cualquier materia, sino para coger el toro por los cuernos y corregir estas situaciones. No, yo de cuernos no sé nada; a lo mejor, otros sí. (*Rialles*).

Lo que yo quiero decir, Sres Diputados, es que estamos aquí con un sentido de la responsabilidad y para ser serios, y que si hay que gastar coñas marineras yo puedo gastarlas hasta la saciedad, puesto que he servido veinte años en la cubierta de barcos de la Armada. En definitiva, a lo que voy: Nuestra proposición en relación con esta propuesta de ley es de no admitirla a tramite por todas estas razones que he dicho y porque considero, además de no ser la ley técnicamente defendible porque tiene defectos, que nos conviene y nos interesa traer estos debates aquí, al Parlamento, y conmino a los señores que representan aquí al partido del Gobierno que hagan lo mismo que haga el Gobierno de la nación; si quieren matizaciones, las hago. Que cuando el Partido Popular, su representación allí, presente un proyecto semejante y lo apoyen ustedes, en este caso estaremos dispuestos a rectificar nuestra postura y a apoyar lo que se presenta aquí en este sentido. Simplemente les invito a esta, les lanzo ese reto y a ver si lo admiten. Gracias por su atención.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Martínez de Dios. Per al torn de rèplica, té la paraula el Diputat Sr López i Casasnovas.

EL SR LÓPEZ I CASASNOVAS:

Gràcies, Sr President, i gràcies al grup Mixt per entendre la proposta des d'una visió institucional, el màxim de desvinculada d'interessos partidistes. Aquí ens mou la intenció de defensar un sistema democràtic que encara ha d'avançar molt en el seu contingut social i en les seves formes.

Quant al portaveu del Grup SOCIALISTA, també agrair el seu suport. No tenim cap empatx de reconèixer que hem fet feina en dret comparatiu, sobre una proposició ja presentada, i dir també que si hi ha hagut alguns canvis, són precisament canvis volguts. Concretament, nosaltres entenem que els Consells Insulars no són només entitats locals, sinó que, com la mateixa Llei de Consells Insulars configura, són òrgans de la Comunitat Autònoma, i per tant creim que han de tenir una representació directa en aquest organisme, si bé no és una representació política, és una representació professional, tècnica. Aquí es parla de advocats, sociòlegs, psicòlegs; en definitiva, persones que tinguin un coneixement científic de com s'han de vehicular els missatges comunicacionals de forma que siguin el màxim d'objectius, com haurien de ser els que emanen de les institucions democràtiques.

És evident que la posició del Partit Popular que governa fa bona l'opinió d'aquella persona que em va dir que aquesta proposició no prosperaria perquè quan es té el poder ningú no té ganes que hi hagi cap tipus de controls. Nosaltres pensam que aquesta llei tendria operativitat, si arribava a aprovar-se. Quina operativitat? En primer lloc, serviria per il·lustrar molt millor els debats que poguéssim tenir en aquesta cambra sobre aquests temes. Vostès han dit que no hem de desvirtuar la funció del Parlament en el control de l'Executiu en aquestes qüestions i nosaltres no la desvirtuam. Fitxin-se que la proposta que presentam no vincula. El Consell Assessor assessor, els seus dictàmens no són vinculants. En conseqüència, el que fa és assessorar, dir a l'Executiu si considera o no pertinents les propostes d'informació comunicacionals.

No hem de confondre la informació administrativa, que és vehicular a través del Butlletí Oficial de la Comunitat Autònoma, amb missatges d'aquest tipus, perquè, clar, jo he d'agrair al Sr Martínez de Dios que encara hagi aportat més arguments, més exemples de la necessitat de comptar a la nostra Comunitat Autònoma amb aquest Consell Assessor. Aquí tenim anuncis de pàgines senceres fets per conselleries, per institucions dependents o autònomes del Govern Balear, etc. No n'aportaré més, perquè la meva intenció no és fer-ho ara, però també vull significar que els debats els tindrem al Parlament; el problema és que no els podem tenir en determinades ocasions.

Mirin, el Grup Parlamentari aleshores Nacionalista i d'Esquerres va presentar una proposició no de llei precisament per controlar un fulletó informatiu que nosaltres pensàvem que era lesiu al criteri institucional d'aquesta Cambra. Era allò de "Mallorca te quiero ver", supòs que no sorprèn a ningú, que contenia molts d'errors, que tenia aspectes que contradieien la política del Govern en relació amb els Consells Insulars i amb

relació amb la llengua, etc. Aquesta situació no s'hauria donat, al nostre entendre, si haguéssim comptat amb un consell assessor que hagués dit al Govern: Ei, un moment, açò no convé que es publiqui d'aquesta manera, i hauríem dignificat la funció de l'Executiu, també al nostre entendre.

Vull contestar també a la imputació de crear burocràcia i augmentar despesa. Joestic d'acord amb aquesta opinió i els commino que eliminem de les conselleries tots els assessors, tots els consells assessors que tenen les conselleries i que cobren les seves retribucions per assessorar. No crec que el fet de crear un organisme de 12 persones pugui desequilibrar els pressupostos del Parlament, i he dit el Parlament, no he dit del Govern de les Illes Balears, no és un lapsus. Ara bé, si creuen que açò és un lapsus i que s'ha de corregir, nosaltres estam disposats a acceptar esmenes sempre que s'accepti aquesta proposició de llei.

Acab. Quan la moralitat i l'equilibri ètic no pot dependre d'una llei, a vegades les lleis poden servir, com a mínim, per marcar el solc cap on haurien d'anar les coses. Si no hi van, ho lamentam molt, però ens quedam amb la reserva de continuar dient les coses. El Govern de les Illes Balears podria fer, per exemple, igual que el Govern de "la nació", el Govern de l'Estat espanyol, que dia 17 de setembre - és a dir, tres dies abans que el Grup Parlamentari PSM-EEM presentéssim aquesta proposició de llei al Parlament - es compromet, a instàncies de l'oposició, és a dir, a instàncies del Partit Popular, d'Esquerra Unida i del CDS, a constituir un òrgan - no diu quin, no el defineix per llei, el constituirà per decret - de garantia de màxima transparència de l'actuació de l'Executiu en la publicitat institucional. No demanam res més que açò, que facin una cosa semblant. Convergència i Unió no ho ha volgut fer a Catalunya, no ho han volgut fer altres instàncies de Govern - ajuntaments, per exemple -, però si ho fa el Govern de l'Estat, si ho fa el PSOE, per què no ho fan vostès, també? Nosaltres estariem molts contents que ho fessin. Gràcies.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr López i Casasnovas. Per al torn de contrarèplica, té la paraula el Diputat Sr Valenciano y López.

EL SR VALENCIANO I LÓPEZ:

Seré molt breu, Sr President. Srs Diputats, Sr Martínez de Dios, evidentment jo entenc que vostè té un afecte personal, que estima molt Calvià. Tots hem llegit els diaris i, què vol que li digui?, tots ho coneixem, ara bé, jo crec que hauríem d'intentar ser una mica més objectius. Calvià és l'únic ajuntament que envia a tots els diputats d'aquest Parlament, no només a aquest, aquest informatiu, almanco ho va fer la passada legislatura, i a cada revista que enviaven aquí hi havia articles del Sr Font i posava el que volia allà, no només del Sr Font, sinó de tots els altres membres del consistori o no membres del consistori, que escrivien el que volien. Per tant, no vengui ara a dir aquí que allà no hi havia absolutament res. Fals, li puc demostrar el contrari, fals. Li puc demostrar el contrari perquè el rebíem aquí. Per tant, jo entenc la seva situació personal, no vull entrar en aquests temes, però crec que hauríem de ser objectius quan manejam informació, hauríem de ser una mica més objectius.

Ara resulta que el Partit Popular no té grup parlamentari al Congrés i nosaltres els haurem de fer la feina. No tenen Grup Parlamentari, al Congrés? Si no tenen grup parlamentari al congrés, aquí hi ha un senador, el Sr Vidal. Jo propòs al Sr Vidal que presenti al Senat aquesta proposició de llei i els digui: Mirin, el Grup Parlamentari SOCIALISTA, del Partit Socialista de les Illes Balears, estava d'acord amb aquesta proposició de llei. Tenim un senador, el localitzin, està al seu Grup Parlamentari; vostès tenen gent al Congrés de Diputats, tenen gent al Senat. En fi, és el que haurien de fer, no? Lògicament.

Mitjans de comunicació social. A veure si ens en assabentam una mica. Vostès tenen representants als consells d'administració d'aquests mitjans de comunicació social, i no només als consells d'administració de RTVE espanyola, per exemple, o de Ràdio Nacional. Vostès tenen membres als consells d'administració i allà hi ha un partit amb majoria, i aquí, ni a un consell d'administració ni a les empreses. Hi ha empreses que encara batallam perquè s'adeqüin a la normativa de la Comunitat Autònoma. És molt seriós, fixin-se quina diferència d'una banda a l'altra, una diferència bastant grossa.

Jo només els llegiré tres línies de la intervenció del representant del Grup Parlamentari del Partit Popular a Catalunya, Sr Vidal Quadras: "El Grup Parlamentari Popular entén i comparteix el sentit d'aquesta proposició de llei i comparteix les inquietuds que originen aquesta proposició de llei". Jo els ho dic perquè ho tinguin clar i reflexionin una mica, perquè aquí no hi ha cap subterfugi, és ben clar. Si vostès llegeixen la llei, si encara no ho han fet, veuran que no hi ha cap subterfugi. No és un organisme de control, és un organisme consultiu. El Grup Parlamentari Popular de Catalunya volia que fos de control, jo ho he dit abans, volia que no fos consultiu. A més, exigia que fos vinculant. No és vinculant, és un organisme consultiu, queda ben clar, s'ha redactat així i, a més a més, quant a la representació, és claríssim: Vostès en aquests moments tenen la majoria dels consells, tenen la majoria del Parlament, no tendran cap problema de majories. Per tant, de què es tracta? Es tracta d'una cosa que permetrà articular un mica més la democràcia i articular una mica més la nostra autonomia. Crec que haurien d'haver llegit aquesta proposició de llei en aquest sentit. Gràcies.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Valenciano. Dins el torn de contrarèplica, té la paraula el Diputat Sr Martínez de Dios.

EL SR MARTÍNEZ DE DIOS:

Tenia intención de intervenir desde el escaño, pero la última afirmación del Sr Valenciano me ha hecho subir aquí. Efectivamente, Sr Casanovas, todos compartimos el mismo ideal: Que haya control, sí señor. Control en un sistema democrático y el control que las instituciones tienen porque así lo establecen las normas de rango superior, como la Constitución o el Estatuto, y no a través de organismos secundarios formados por burócratas que únicamente terminan dictaminando y sin compromiso de ningún tipo, eso es lo que se propone en la proposición de ley. Creo que toda lo demás son cuestiones de metodología.

En cuanto a la determinación de que por parte del Gobierno de la Comunidad Autónoma y desde sus consellerías y organismos dependientes se hace una información sectaria, una propaganda subliminal con la difusión de las diferentes actividades que realizan, eso, claro, se inscribe dentro de lo que dice aquel refrán de ver la paja en el ojo ajeno y no ver la biga en el propio, y con esto termino mi intervención.

En cuanto al Sr Valenciano, vamos a precisar lo siguiente: Yo he señalado aquí un ejemplo; lo mismo que usted sacó una serie de hojas, yo tengo más, esa es la ventaja que yo tengo con respecto a usted, eh?, tengo más y por lo tanto las exhibo e indico lo que en ellas se ha hecho. La referencia a mi situación personal en Calvià no tiene nada que ver, es simplemente consecuencia de una experiencia política, la única que he tenido y por lo tanto me apoyo en ella. Usted señalaba que allí se daba opción a participar a toda el mundo, pues puedo decirle que a mi, des de hace más de un año y pico, se me negaba el acceso a la emisora de radio; no participaba en ningún programa y la señora que me permitía el acceso, cuando su contrato finalizó no se le renovó y a partir de entonces yo ya no volví más a la radio, pero yo no quiero entrar en estas cuestiones de tipo personal porque las he superado siempre. Únicamente lo pongo de ejemplo porque la situación allí no era precisamente democrática, no lo era ni lo fue. Además, el Sr Alonso ha mantenido aquí que la mayoría se debe respetar y que son las mayorías las que tienen que garantizar; pues allí se ha gobernado cuatro años en minoría y en virtud de una maniobra todavía no explicable, pero en fin, no quiero entrar en estas cuestiones.

En cuanto a la última referencia sobre la posición del Partido Popular en el Parlamento de Catalunya, aquí tengo fotocopia del Diario de Sesiones y el Partido Popular no apoyó; si bien en su exposición pudo mantener ciertas opiniones, al final se abstiene y dice: "Por lo tanto, nosotros no daremos soporte a esta proposición de toma en consideración. También he de decirle que usted sabe, Sr Riera, que el Grupo Popular le ha podido negar pocas cosas, pero en cualquier caso y desde el punto de vista político, tampoco podemos atender totalmente a su demanda. Por lo tanto, nuestra posición final será la de una abstención". Así que no me venga con referencias a pasajes y a extractos de una intervención; vamos a la conclusión i a que el Partido Popular, en el Parlamento de Cataluña, según este Diario de Sesiones de 12 de junio de 1991, se abstuvo. No tengo nada más que decir.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Diputat. Conclòs el debat, passarem a la votació. Aquesta Presidència demana a la Cambra si pren o no en consideració aquesta proposició de llei.

Sres i Srs Diputats que votin a favor, es volen posar drets, per favor? Gràcies, es poden asseure.

Sres i Srs Diputats que voten en contra, es volen posar drets? Gràcies, es poden asseure.

Sres i Srs Diputats que s'abstenen? No n'hi ha.

El resultat de la votació ha estat el següent: A favor, 26; en contra, 28; abstencions, cap. En conseqüència, no es pren en consideració la proposició de llei presentada pel Grup Parlamentari PSM-EEM relativa al Consell Assessor de les comunicacions institucionals de les Illes Balears. Esgotat l'ordre del dia, conclou aquesta sessió.

CORRECCIÓ ERRATES DIARI SESSIONS N° 7, data 10 d'octubre del 1991.

Sumari. Apartat II Proposicions no de llei.

Allà on diu: 1) R.G.E. Núm. 1380/91... Ha de dir: 1) R.G.E. Núm. 1294/91, presentada pel Grup Parlamentari PSM i EEM relativa al projecte de llei del servei militar, aprovat pel Govern de l'Estat.

Pàgina 160.

Allà on diu: EL SR PRESIDENT: Gràcies, Sr Conseller. Passam al punt següent de l'Ordre del Dia ...

Ha de dir: 11.- PROPOSICIÓ NO DE LLEI NÚM. 1294/91 PRESENTADA PEL GRUP PARLAMENTARI PSM-EEM.

EL SR PRESIDENT: Gràcies, Sr Conseller. Passam al punt següent de l'Ordre del Dia ...
